

Medlemmer af Folketinget Klaus Hækkerup (S), Morten Helveg Petersen (RV), Ole Sohn (SF) og Rune Lund (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til statsministeren:

»Hvilke konsekvenser agter statsministeren at drage af, at transport- og energiministerens tilsyn med Banedanmark har været særdeles mangelfuldt, samt af, at der er givet mangelfulde oplysninger til Folketingets Finansudvalg, jf. bl.a. Rigsrevisionens beretninger fra 2002, 2004 og 2005?«

(Forespørgsel nr. F 4).

Kl. 13.05

Meddelelse om valggrupper

Formanden:

Som punkterne 1-34 på dagsordenen er optaget valg af medlemmer og stedfortrædere til en række udvalg m.v. Til disse valg er anmeldt følgende valggrupper:

en gruppe på 95 medlemmer: Venstre, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti og Følkaflokkurin;

en gruppe på 84 medlemmer: Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Tjóðveldisflokkurin, Siumut og Inuit Ataqtigiiit.

Der foreligger indstilling fra grupperne om disse navne. Navnene på de valgte kan findes på Folketingets hjemmeside og i Folketingstidende.

Samtidig er der fra grupperne fremkommet forslag om valg af formand og næstformand. Der er kun bragt én i forslag til hver af disse poster, og navnene vil blive optaget i Folketingstidende.

Skulle der inden kl. 12 i morgen komme indsigelse mod et eller flere af valgene af formænd og næstformænd, vil der blive indkaldt til sættende møde i det pågældende udvalg.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Valg af 16 medlemmer til Udvalget for Forretningsordenen.

Valgt blev:

- 1 Christian Mejdahl (V)
- 2 Svend Auken (S)
- 3 Poul Nødgaard (DF)
- 4 Helge Adam Møller (KF)
- 5 Niels Helveg Petersen (RV)
- 6 Gitte Lillelund Bech (V)
- 7 Birthe Rønn Hornbech (V)
- 8 Svend Erik Hovmand (V)
- 9 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 10 Jens Vibjerg (V)
- 11 Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 12 Peter Skaarup (DF)
- 13 Pia Christmas-Møller (KF)
- 14 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 15 Poul Andersen (S)
- 16 Pia Gjellerup (S)
- 17 Lissa Mathiasen (S)
- 18 Jan Petersen (S)
- 19 Marianne Jelved (RV)
- 20 Ole Sohn (SF)
- 21 Line Barfod (EL)

(Udvalget for Forretningsordenen består af Folketingets Præsidium (nr. 1-5) tillige med 16 valgte medlemmer).

Formand: Christian Mejdahl (V)

Næstformand: Svend Auken (S)

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Valg af 17 medlemmer til Udvalget til Valgs Prøvelse.

Valgt blev:

- 1 Gitte Lillelund Bech (V)
- 2 Anne-Mette Winther Christiansen (V)
- 3 Birgitte Josefsen (V)
- 4 Torsten Schack Pedersen (V)
- 5 Karsten Nonbo (V)
- 6 Poul Nødgaard (DF)
- 7 Christian H. Hansen (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Jakob Axel Nielsen (KF)

- 10 Karen J. Klint (S)
- 11 Poul Andersen (S)
- 12 Pia Gjellerup (S)
- 13 Lissa Mathiasen (S)
- 14 Arne Toft (S)
- 15 Niels Helveg Petersen (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Formand: Allan Niebuhr (KF)
 Næstformand: Karen J. Klint (S)

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Arbejdsmarkedsudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Charlotte Antonsen (V)
- 2 Erling Bonnesen (V)
- 3 Tina Nedergaard (V)
- 4 Marion Pedersen (V)
- 5 Jens Vibjerg (V)
- 6 Bent Bøgsted (DF)
- 7 Colette L. Brix (DF)
- 8 Jakob Axel Nielsen (KF)
- 9 Tom Behnke (KF)
- 10 Thomas Adelskov (S)
- 11 Kim Mortensen (S)
- 12 Jytte Andersen (S)
- 13 Anne-Marie Meldgaard (S)
- 14 Lone Møller (S)
- 15 Elisabeth Geday (RV)
- 16 Ole Sohn (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Torsten Schack Pedersen (V)
Irene Simonsen (V)
- 6-7 Mikkel Dencker (DF)
Kim Christiansen (DF)
- 8-9 Per Ørum Jørgensen (KF)
Charlotte Dyremose (KF)
- 10-14 Lotte Bundsgaard (S)
Ole Stavad (S)
- 15 Bente Dahl (RV)

- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Formand: Erling Bonnesen (V)
 Næstformand: Kim Mortensen (S)

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Boligudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Inge-Lene Ebdrup (V)
- 2 Michael Aastrup Jensen (V)
- 3 Kurt Kirkegaard Jensen (V)
- 4 Britta Schall Holberg (V)
- 5 Søren Pind (V)
- 6 Anita Knakkegaard (DF)
- 7 Mia Falkenberg (DF)
- 8 Jakob Axel Nielsen (KF)
- 9 Allan Niebuhr (KF)
- 10 Lissa Mathiasen (S)
- 11 Rasmus Prehn (S)
- 12 Jytte Andersen (S)
- 13 Hüseyin Arac (S)
- 14 René Skau Björnsson (S)
- 15 Charlotte Fischer (RV)
- 16 Morten Homann (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Marion Pedersen (V)
Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 6-7 Colette L. Brix (DF)
Kim Christiansen (DF)
- 8-9 Henriette Kjær (KF)
Carina Christensen (KF)
- 10-14 Carsten Hansen (S)
Christine Antorini (S)
- 15 Morten Østergaard (RV)
- 16 Holger K. Nielsen (SF)
- 17 Mette Frederiksen (S)

Formand: Lissa Mathiasen (S)
 Næstformand: Jakob Axel Nielsen (KF)

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Det Enerkipolitiske Udvalg.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Joan Erlandsen (V)
- 2 Eyvind Vesselbo (V)
- 3 Jens Kirk (V)
- 4 Lars Christian Lilleholt (V)
- 5 Ellen Trane Nørby (V)
- 6 Tina Petersen (DF)
- 7 Hans Kristian Skibby (DF)
- 8 Charlotte Dyremose (KF)
- 9 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 10 Torben Hansen (S)
- 11 Jens Christian Lund (S)
- 12 Kim Mortensen (S)
- 13 Niels Sindal (S)
- 14 Arne Toft (S)
- 15 Johs. Poulsen (RV)
- 16 Anne Grete Holmsgaard (SF)
- 17 Per Clausen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Hans Andersen (V)
Inge-Lene Ebdrup (V)
- 6-7 Jørn Dohrmann (DF)
Mia Falkenberg (DF)
- 8-9 Allan Niebuhr (KF)
Henriette Kjær (KF)
- 10-14 Pernille Blach Hansen (S)
Kirsten Brosbøl (S)
- 15 Martin Lidegaard (RV)
- 16 Poul Henrik Hedeboe (SF)
- 17 Jytte Wittrock (S)

Formand: Eyvind Vesselbo (V)

Næstformand: Anne Grete Holmsgaard (SF)

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Erhvervsudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Kim Andersen (V)
- 2 Jacob Jensen (V)

- 3 Kurt Kirkegaard Jensen (V)
- 4 Jens Hald Madsen (V)
- 5 Marion Pedersen (V)
- 6 Colette L. Brix (DF)
- 7 Kim Christiansen (DF)
- 8 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 9 Jakob Axel Nielsen (KF)
- 10 Jan Trøjborg (S)
- 11 Jens Christian Lund (S)
- 12 Niels Sindal (S)
- 13 Karen Hækkerup (S)
- 14 Poul Erik Christensen (RV)
- 15 Johs. Poulsen (RV)
- 16 Poul Henrik Hedeboe (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Troels Christensen (V)
Inger Støjberg (V)
- 6-7 Walter Christophersen (DF)
Mikkel Dencker (DF)
- 8-9 Carina Christensen (KF)
Charlotte Dyremose (KF)
- 10-13 Lene Hansen (S)
Jeppe Kofod (S)
Mogens Jensen (S)
- 14-15 Morten Østergaard (RV)
- 16 Steen Gade (SF)
- 17 Frode Sørensen (S)

Formand: Kurt Kirkegaard Jensen (V)

Næstformand: Colette L. Brix (DF)

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Europaudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Charlotte Antonsen (V)
- 2 Erling Bonnesen (V)
- 3 Jens Kirk (V)
- 4 Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 5 Ellen Trane Nørby (V)
- 6 Morten Messerschmidt (DF)
- 7 Martin Henriksen (DF)
- 8 Helle Sjelle (KF)
- 9 Jakob Axel Nielsen (KF)
- 10 Svend Auken (S)

- 11 Lene Jensen (S)
- 12 Niels Sindal (S)
- 13 Jens Peter Verner sen (S)
- 14 Elisabeth Arnold (RV)
- 15 Lone Dybkjær (RV)
- 16 Anne Grete Holmsgaard (SF)
- 17 Rune Lund (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Jacob Jensen (V)
Birgitte Josefsen (V)
- 6-7 Hans Kristian Skibby (DF)
Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 8-9 Pia Christmas-Møller (KF)
Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 10-13 Mette Gjerskov (S)
Lotte Bundsgaard (S)
- 14 Morten Bødskov (S)
- 15 Niels Helveg Petersen (RV)
- 16 Villy Søvn dal (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Formand: Elisabeth Arnold (RV)

Næstformand: Charlotte Antonsen (V)

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Valg af 17 medlemmer til Finansudvalget.

Valgt blev:

- 1 Peter Christensen (V)
- 2 Svend Erik Hovmand (V)
- 3 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 4 Troels Lund Poulsen (V)
- 5 Tina Nedergaard (V)
- 6 Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 7 Karin Nødgaard (DF)
- 8 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 9 Pia Christmas-Møller (KF)
- 10 Henrik Sass Larsen (S)
- 11 Klaus Hækkerup (S)
- 12 Lene Jensen (S)
- 13 Lissa Mathiasen (S)
- 14 Jan Petersen (S)
- 15 Morten Helveg Petersen (RV)
- 16 Ole Sohn (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Formand: Kristian Thulesen Dahl (DF)

Næstformand: Flemming Damgaard Larsen (V)

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Forsvarsudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Gitte Lillelund Bech (V)
- 2 Jens Hald Madsen (V)
- 3 Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 4 Karsten Nonbo (V)
- 5 Marion Pedersen (V)
- 6 Hans Kristian Skibby (DF)
- 7 Peter Skaarup (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Tom Behnke (KF)
- 10 Per Kaalund (S)
- 11 Mette Gjerskov (S)
- 12 Jeppe Kofod (S)
- 13 Bjarne Laustsen (S)
- 14 Jan Trøjborg (S)
- 15 Morten Helveg Petersen (RV)
- 16 Holger K. Nielsen (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Leif Mikkelsen (V)
Troels Lund Poulsen (V)
- 6-7 Bent Bøgsted (DF)
Søren Krarup (DF)
- 8-9 Jakob Axel Nielsen (KF)
Helge Adam Møller (KF)
- 10-14 Poul Andersen (S)
John Dyrby (S)
- 15 Lone Dybkjær (RV)
- 16 Villy Søvn dal (SF)
- 17 Rune Lund (EL)

Formand: Allan Niebuhr (KF)

Næstformand: Gitte Lillelund Bech (V)

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Valg af 17 medlemmer til Indfødsretsudvalget.

Valgt blev:

- 1 Hans Andersen (V)
- 2 Britta Schall Holberg (V)
- 3 Karsten Nonbo (V)
- 4 Irene Simonsen (V)
- 5 Eyvind Vesselbo (V)
- 6 Søren Krarup (DF)
- 7 Jesper Langballe (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Henriette Kjær (KF)
- 10 Anne-Marie Meldgaard (S)
- 11 Poul Andersen (S)
- 12 John Dyrby (S)
- 13 Morten Bødskov (S)
- 14 Lene Hansen (S)
- 15 Simon Emil Ammitzbøll (RV)
- 16 Kamal Qureshi (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Formand: Allan Niebuhr (KF)

Næstformand: Søren Krarup (DF)

16 Pernille Vigsø Bagge (SF)

17 Pernille Rosenkrantz-Theil (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Anne-Mette Winther Christiansen (V)
- Jens Kirk (V)
- 6-7 Poul Nødgaard (DF)
- Mia Falkenberg (DF)
- 8-9 Jakob Axel Nielsen (KF)
- Henriette Kjær (KF)
- 10-14 Pia Gjellerup (S)
- Jan Petersen (S)
- 15 Naser Khader (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Formand: Birthe Rønn Hornbech (V)

Næstformand: Karen J. Klint (S)

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Kommunaludvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Erling Bonnesen (V)
- 2 Troels Christensen (V)
- 3 Michael Aastrup Jensen (V)
- 4 Leif Mikkelsen (V)
- 5 Jens Vibjerg (V)
- 6 Poul Nødgaard (DF)
- 7 Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 8 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 9 Allan Niebuhr (KF)
- 10 Pia Gjellerup (S)
- 11 Ole Stavad (S)
- 12 Arne Toft (S)
- 13 Magnus Heunicke (S)
- 14 Margrethe Vestager (RV)
- 15 Ole Glahn (RV)
- 16 Kristen Touborg (SF)
- 17 Line Barfod (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Søren Pind (V)
- Inger Støjberg (V)
- 6-7 Birthe Skaarup (DF)
- Pia Kristensen (DF)
- 8-9 Carina Christensen (KF)

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Kirkeudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Britta Schall Holberg (V)
- 2 Birthe Rønn Hornbech (V)
- 3 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 4 Lars Christian Lilleholt (V)
- 5 Søren Pind (V)
- 6 Jesper Langballe (DF)
- 7 Søren Krarup (DF)
- 8 Charlotte Dyremose (KF)
- 9 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 10 Karen J. Klint (S)
- 11 Hüseyin Arac (S)
- 12 Mogens Jensen (S)
- 13 Bjarne Laustsen (S)
- 14 Arne Toft (S)
- 15 Niels Helveg Petersen (RV)

- Helle Sjelle (KF)
 10-13 Karen J. Klint (S)
 Jan Trøjborg (S)
 14 Lene Hansen (S)
 15 Charlotte Fischer (RV)
 16 Anne Baastrup (SF)
 17 Jens Peter Vernerisen (S)

Formand: Poul Nødgaard (DF)
 Næstformand: Christian Wedell-Neergaard (KF)

Den næste sag på dagsordenen var:
13) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Kulturudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Kim Andersen (V)
- 2 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 3 Leif Mikkelsen (V)
- 4 Ellen Trane Nørby (V)
- 5 Preben Rudiengaard (V)
- 6 Louise Frevert (DF)
- 7 Karin Nødgaard (DF)
- 8 Jakob Axel Nielsen (KF)
- 9 Carina Christensen (KF)
- 10 Mogens Jensen (S)
- 11 Jytte Andersen (S)
- 12 Troels Ravn (S)
- 13 Jytte Wittrock (S)
- 14 Elsebeth Gerner Nielsen (RV)
- 15 Simon Emil Ammitzbøll (RV)
- 16 Ole Sohn (SF)
- 17 Per Clausen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Jens Rohde (V)
Eyvind Vesselbo (V)
- 6-7 Peter Skaarup (DF)
Poul Nødgaard (DF)
- 8-9 Helle Sjelle (KF)
Pia Christmas-Møller (KF)
- 10-13 Pia Gjellerup (S)
Arne Toft (S)
- 14-15 Bente Dahl (RV)
Johs. Poulsen (RV)
- 16 Holger K. Nielsen (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Formand: Kim Andersen (V)
 Næstformand: Louise Frevert (DF)

Den næste sag på dagsordenen var:
14) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Miljø- og Planlægningsudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Erling Bonnesen (V)
- 2 Birgitte Josefsen (V)
- 3 Lars Christian Lilleholt (V)
- 4 Inger Støjberg (V)
- 5 Eyvind Vesselbo (V)
- 6 Jørn Dohrmann (DF)
- 7 Walter Christophersen (DF)
- 8 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 9 Helle Sjelle (KF)
- 10 Pernille Blach Hansen (S)
- 11 Torben Hansen (S)
- 12 Jytte Wittrock (S)
- 13 Martin Lidegaard (RV)
- 14 Johs. Poulsen (RV)
- 15 Steen Gade (SF)
- 16 Per Clausen (EL)
- 17 Kuupik Kleist (IA)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Britta Schall Holberg (V)
Jens Vibjerg (V)
- 6-7 Anita Knakkegaard (DF)
Christian H. Hansen (DF)
- 8-9 Allan Niebuhr (KF)
Charlotte Dyremose (KF)
- 10-12 Ole Stavard (S)
Mette Gjerskov (S)
- 13-14 Elsebeth Gerner Nielsen (RV)
Ole Glahn (RV)
- 15 Anne Grete Holmsgaard (SF)
- 16 Kim Mortensen (S)
- 17 Rasmus Prehn (S)

Formand: Christian Wedell-Neergaard (KF)
 Næstformand: Birgitte Josefsen (V)

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Det Politisk-Økonomiske Udvalg.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Troels Christensen (V)
- 2 Pia Larsen (V)
- 3 Leif Mikkelsen (V)
- 4 Troels Lund Poulsen (V)
- 5 Jens Rohde (V)
- 6 Kim Christiansen (DF)
- 7 Mikkel Dencker (DF)
- 8 Pia Christmas-Møller (KF)
- 9 Charlotte Dyremose (KF)
- 10 Pia Gjellerup (S)
- 11 Kirsten Brosbøl (S)
- 12 Ole Stavad (S)
- 13 Helle Thorning-Schmidt (S)
- 14 Margrethe Vestager (RV)
- 15 Ole Sohn (SF)
- 16 Frank Aaen (EL)
- 17 Høgni Hoydal (TF)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Svend Erik Hovmand (V)
Torsten Schack Pedersen (V)
- 6-7 Anita Knakkegaard (DF)
Mia Falkenberg (DF)
- 8-9 Christian Wedell-Neergaard (KF)
Helge Adam Møller (KF)
- 10-13 Lotte Bundsgaard (S)
Jens Peter Vernersen (S)
- 14 Lone Dybkjær (RV)
- 15 Pernille Vigsø Bagge (SF)
- 16 Pernille Rosenkrantz-Theil (EL)
- 17 Kim Mortensen (S)

Formand: Frank Aaen (EL)

Næstformand: Kim Christiansen (DF)

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Retsudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Birthe Rønn Hornbech (V)
- 2 Michael Aastrup Jensen (V)
- 3 Karsten Nonbo (V)
- 4 Søren Pind (V)
- 5 Peter Skaarup (DF)
- 6 Kim Christiansen (DF)
- 7 Hans Kristian Skibby (DF)
- 8 Tom Behnke (KF)
- 9 Charlotte Dyremose (KF)
- 10 Morten Bødskov (S)
- 11 Per Kaalund (S)
- 12 Lissa Mathiasen (S)
- 13 Frode Sørensen (S)
- 14 Elisabeth Arnold (RV)
- 15 Simon Emil Ammitzbøll (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Line Barfod (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-4 Birgitte Josefsen (V)
Irene Simonsen (V)
- 5-7 Christian H. Hansen (DF)
Morten Messerschmidt (DF)
- 8-9 Per Ørum Jørgensen (KF)
Helge Adam Møller (KF)
- 10-13 John Dyrby (S)
Magnus Heunicke (S)
- 14 Karen Hækkerup (S)
- 15 Naser Khader (RV)
- 16 Kristen Touborg (SF)
- 17 Rune Lund (EL)

Formand: Peter Skaarup (DF)

Næstformand: Anne Baastrup (SF)

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Skatteudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Kim Andersen (V)
- 2 Charlotte Antonsen (S)
- 3 Peter Christensen (V)
- 4 Lars Christian Lilleholt (V)
- 5 Torsten Schack Pedersen (V)
- 6 Mikkel Dencker (DF)
- 7 Colette L. Brix (DF)
- 8 Charlotte Dyremose (KF)
- 9 Jakob Axel Nielsen (KF)
- 10 Frode Sørensen (S)
- 11 René Skau Björnsson (S)
- 12 Rasmus Prehn (S)
- 13 John Dyrby (S)
- 14 Lene Jensen (S)
- 15 Poul Erik Christensen (RV)
- 16 Morten Homann (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Jacob Jensen (V)
Leif Mikkelsen (V)
- 6-7 Kim Christiansen (DF)
Anita Knakkegaard (DF)
- 8-9 Per Ørum Jørgensen (KF)
Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 10-14 Klaus Hækkerup (S)
Pia Gjellerup (S)
- 15 Marianne Jelved (RV)
- 16 Poul Henrik Hedeboe (SF)
- 17 Bjarne Laustsen (S)

Formand: Frode Sørensen (S)

Næstformand: Peter Christensen (V)

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Socialudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Hans Andersen (V)
- 2 Anne-Mette Winther Christiansen (V)

3 Inge-Lene Ebdrup (V)

4 Inger Støjberg (V)

5 Pia Kristensen (DF)

6 Mia Falkenberg (DF)

7 Tina Petersen (DF)

8 Tom Behnke (KF)

9 Per Ørum Jørgensen (KF)

10 Mette Frederiksen (S)

11 Hüseyin Arac (S)

12 Karen Hækkerup (S)

13 Lise von Seelen (S)

14 Martin Lidegaard (RV)

15 Ole Glahn (RV)

16 Villy Søvnal (SF)

17 Line Barfod (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-4 Charlotte Antonsen (V)
Troels Lund Poulsen (V)
- 5-7 Birthe Skaarup (DF)
Martin Henriksen (DF)
- 8 Charlotte Dyremose (KF)
- 9 Anita Knakkegaard (DF)
- 10-13 René Skau Björnsson (S)
Kirsten Brosbøl (S)
- 14 Lene Hansen (S)
- 15 Lone Dybkjær (RV)
- 16 Pernille Vigsø Bagge (SF)
- 17 Karen J. Klint (S)

Formand: Pia Kristensen (DF)

Næstformand: Inge-Lene Ebdrup (V)

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Sundhedsudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Inge-Lene Ebdrup (V)
- 2 Joan Erlandsen (V)
- 3 Birgitte Josefsen (V)
- 4 Preben Rudiengaard (V)
- 5 Jørgen Winther (V)
- 6 Birthe Skaarup (DF)
- 7 Karin Nødgaard (DF)
- 8 Helle Sjelle (KF)
- 9 Pia Christmas-Møller (KF)
- 10 Lone Møller (S)

- 11 Karen Hækkerup (S)
- 12 Karen J. Klint (S)
- 13 Lene Hansen (S)
- 14 Charlotte Fischer (RV)
- 15 Morten Østergaard (RV)
- 16 Kamal Qureshi (SF)
- 17 Pernille Rosenkrantz-Theil (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Hans Andersen (V)
Marion Pedersen (V)
- 6-7 Pia Kristensen (DF)
Tina Petersen (DF)
- 8-9 Carina Christensen (KF)
Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 10-13 Poul Andersen (S)
René Skau Björnsson (S)
- 14 Carsten Hansen (S)
- 15 Naser Khader (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Lise von Seelen (S)

Formand: Birthe Skaarup (DF)

Næstformand: Preben Rudiengaard (V)

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Trafikudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Kim Andersen (V)
- 2 Gitte Lillelund Bech (V)
- 3 Jacob Jensen (V)
- 4 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 5 Karsten Nonbo (V)
- 6 Walter Christophersen (DF)
- 7 Jørn Dohrmann (DF)
- 8 Henriette Kjær (KF)
- 9 Allan Niebuhr (KF)
- 10 Poul Andersen (S)
- 11 Torben Hansen (S)
- 12 Klaus Hækkerup (S)
- 13 Jens Christian Lund (S)
- 14 Jytte Wittrock (S)
- 15 Martin Lidegaard (RV)
- 16 Poul Henrik Hedeboe (SF)
- 17 Rune Lund (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Kurt Kirkegaard Jensen (V)
Søren Pind (V)
- 6-7 Mikkel Dencker (DF)
Peter Skaarup (DF)
- 8-9 Helge Adam Møller (KF)
Pia Christmas-Møller (KF)
- 10-14 Magnus Heunicke (S)
Thomas Adelskov (S)
- 15 Simon Emil Ammitzbøll (RV)
- 16 Morten Homann (SF)
- 17 Rasmus Prehn (S)

Formand: Flemming Damgaard Larsen (V)

Næstformand: Henriette Kjær (KF)

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Uddannelsesudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Troels Christensen (V)
- 2 Anne-Mette Winther Christiansen (V)
- 3 Britta Schall Holberg (V)
- 4 Tina Nedergaard (V)
- 5 Ellen Trane Nørby (V)
- 6 Louise Frevert (DF)
- 7 Søren Krarup (DF)
- 8 Carina Christensen (KF)
- 9 Allan Niebuhr (KF)
- 10 Christine Antorini (S)
- 11 Kirsten Brosbøl (S)
- 12 Carsten Hansen (S)
- 13 Bjarne Laustsen (S)
- 14 Margrethe Vestager (RV)
- 15 Bente Dahl (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Pernille Rosenkrantz-Theil (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Kurt Kirkegaard Jensen (V)
Hanne Severinsen (V)
- 6-7 Karin Nødgaard (DF)
Mia Falkenberg (DF)
- 8-9 Pia Christmas-Møller (KF)
Per Ørum Jørgensen (KF)
- 10-13 Troels Ravn (S)
Frank Jensen (S)

- 14-15 Elisabeth Geday (RV)
 Charlotte Fischer (RV)
 16 Pernille Vigsø Bagge (SF)
 17 Kim Mortensen (S)

Formand: Steen Gade (SF)
 Næstformand: Carina Christensen (KF)

Formand: Carina Christensen (KF)
 Næstformand: Margrethe Vestager (RV)

Den næste sag på dagsordenen var:
23) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri.

Valgt blev:

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Udenrigsudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Jens Kirk (V)
- 2 Karsten Nonbo (V)
- 3 Torsten Schack Pedersen (V)
- 4 Inger Støjberg (V)
- 5 Jørgen Winther (V)
- 6 Christian H. Hansen (DF)
- 7 Martin Henriksen (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 10 Jens Peter Vernersen (S)
- 11 Lene Hansen (S)
- 12 Karen Hækkerup (S)
- 13 Bjarne Laustsen (S)
- 14 Elisabeth Geday (RV)
- 15 Ole Glahn (RV)
- 16 Kristen Touborg (SF)
- 17 Per Clausen (EL)

Til medlemmer:

- 1 Pia Larsen (V)
- 2 Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 3 Troels Lund Poulsen (V)
- 4 Hanne Severinsen (V)
- 5 Eyvind Vesselbo (V)
- 6 Søren Espersen (DF)
- 7 Pia Kjærsgaard (DF)
- 8 Carina Christensen (KF)
- 9 Pia Christmas-Møller (KF)
- 10 Jeppe Kofod (S)
- 11 Mette Gjerskov (S)
- 12 Mogens Lykketoft (S)
- 13 Lise von Seelen (S)
- 14 Margrethe Vestager (RV)
- 15 Naser Khader (RV)
- 16 Steen Gade (SF)
- 17 Rune Lund (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Joan Erlandsen (V)
 Britta Schall Holberg (V)
- 6-7 Jørn Dohrmann (DF)
 Bent Bøgsted (DF)
- 8-9 Charlotte Dyremose (KF)
 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 10-13 Mette Gjerskov (S)
 Pernille Blach Hansen (S)
- 14 Troels Ravn (S)
- 15 Martin Lidegaard (RV)
- 16 Poul Henrik Hedeboe (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Jacob Jensen (V)
 Jørgen Winther (V)
- 6-7 Peter Skaarup (DF)
 Martin Henriksen (DF)
- 8-9 Helle Sjelle (KF)
 Henriette Kjær (KF)
- 10-13 Kirsten Brosbøl (S)
 Pernille Blach Hansen (S)
- 14 Mogens Jensen (S)
- 15 Martin Lidegaard (RV)
- 16 Anne Grete Holmsgaard (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Formand: Christian H. Hansen (DF)
 Næstformand: Torsten Schack Pedersen (V)

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Anne-Mette Winther Christiansen (V)
- 2 Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 3 Irene Simonsen (V)
- 4 Eyvind Vesselbo (V)
- 5 Jørgen Winther (V)
- 6 Jesper Langballe (DF)
- 7 Søren Krarup (DF)
- 8 Henriette Kjær (KF)
- 9 Allan Niebuhr (KF)
- 10 Anne-Marie Meldgaard (S)
- 11 Christine Antorini (S)
- 12 Morten Bødskov (S)
- 13 John Dyrby (S)
- 14 Elsebeth Gerner Nielsen (RV)
- 15 Morten Østergaard (RV)
- 16 Kamal Qureshi (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Birthe Rønn Hornbech (V)
Britta Schall Holberg (V)
- 6-7 Pia Kjærsgaard (DF)
Peter Skaarup (DF)
- 8-9 Per Ørum Jørgensen (KF)
Tom Behnke (KF)
- 10-13 Troels Ravn (S)
Kirsten Brosbøl (S)
- 14 Jens Christian Lund (S)
- 15 Elisabeth Arnold (RV)
- 16 Steen Gade (SF)
- 17 Pernille Rosenkrantz-Theil (EL)

Formand: Anne-Mette Winther Christiansen (V)
Næstformand: Anne-Marie Meldgaard (S)

Den næste sag på dagsordenen var:

25) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Udvalget for Videnskab og Teknologi.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Troels Lund Poulsen (V)
- 2 Britta Schall Holberg (V)
- 3 Tina Nedergaard (V)
- 4 Torsten Schack Pedersen (V)
- 5 Hanne Severinsen (V)
- 6 Jesper Langballe (DF)
- 7 Jørn Dohrmann (DF)
- 8 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 9 Carina Christensen (KF)
- 10 Lene Jensen (S)
- 11 Magnus Heunicke (S)
- 12 Christine Antorini (S)
- 13 Pia Gjellerup (S)
- 14 Margrethe Vestager (RV)
- 15 Charlotte Fischer (RV)
- 16 Anne Grete Holmsgaard (SF)
- 17 Per Clausen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Michael Aastrup Jensen (V)
Jens Hald Madsen (V)
- 6-7 Poul Nødgaard (DF)
Søren Krarup (DF)
- 8-9 Pia Christmas-Møller (KF)
Jakob Axel Nielsen (KF)
- 10-13 Thomas Adelskov (S)
Rasmus Prehn (S)
- 14-15 Naser Khader (RV)
Morten Østergaard (RV)
- 16 Morten Homann (SF)
- 17 Lars-Emil Johansen (SIU)

Formand: Hanne Severinsen (V)
Næstformand: Magnus Heunicke (S)

Den næste sag på dagsordenen var:

26) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Udvalget vedrørende Grønlandske Forhold.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Kim Andersen (V)
- 2 Pia Larsen (V)
- 3 Lars Christian Lilleholt (V)
- 4 Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 5 Karsten Nonbo (V)
- 6 Christian H. Hansen (DF)
- 7 Søren Espersen (DF)
- 8 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 9 Carina Christensen (KF)
- 10 Frank Jensen (S)
- 11 Mogens Lykketoft (S)
- 12 Niels Sindal (S)
- 13 Niels Helveg Petersen (RV)
- 14 Kristen Touborg (SF)
- 15 Line Barfod (EL)
- 16 Kuupik Kleist (IA)
- 17 Lars-Emil Johansen (SIU)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Joan Erlandsen (V)
Svend Erik Hovmand (V)
- 6-7 Pia Kjærsgaard (DF)
Walter Christophersen (DF)
- 8-9 Allan Niebuhr (KF)
- 10-12 Hüseyin Arac (S)
Lene Hansen (S)
- 13 Martin Lidegaard (RV)
- 14 Steen Gade (SF)
- 15 Torben Hansen (S)
- 16 Lene Jensen (S)
- 17 Arne Toft (S)

Formand: Kuupik Kleist (IA)

Næstformand: Lars-Emil Johansen (SIU)

Den næste sag på dagsordenen var:

27) Valg af 21 medlemmer til det særlige udvalg vedrørende spørgsmålet om en nyordning af forholdet mellem Danmark og Færøerne.

Valgt blev:

- 1 Joan Erlandsen (V)
- 2 Britta Schall Holberg (V)
- 3 Svend Erik Hovmand (V)
- 4 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 5 Pia Larsen (V)
- 6 Ellen Trane Nørby (V)
- 7 Søren Espersen (DF)
- 8 Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 9 Pia Kjærsgaard (DF)
- 10 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 11 Allan Niebuhr (KF)
- 12 Frank Jensen (S)
- 13 Lene Hansen (S)
- 14 Torben Hansen (S)
- 15 Ole Stavad (S)
- 16 Arne Toft (S)
- 17 Niels Helveg Petersen (RV)
- 18 Martin Lidegaard (RV)
- 19 Kristen Touborg (SF)
- 20 Line Barfod (EL)
- 21 Høgne Hoydal (TF)

Formand: Pia Larsen (V)

Næstformand: Frank Jensen (S)

Den næste sag på dagsordenen var:

28) Valg af 2 medlemmer til at føre tilsyn med Folketingets Bibliotek.

Valgt blev:

- Birthe Rønn Hornbech (V)
- Pia Gjellerup (S)

Den næste sag på dagsordenen var:

29) Valg af 9 medlemmer til det i grundlovens § 71 omhandlede tilsyn med behandlingen af personer, der er frihedsberøvet.

Valgt blev:

- 1 Hans Andersen (V)
- 2 Inge-Lene Ebdrup (V)
- 3 Birgitte Josefsen (V)
- 4 Tina Petersen (DF)
- 5 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 6 Karen J. Klint (S)
- 7 Lise von Seelen (S)
- 8 Lone Dybkjær (RV)
- 9 Anne Baastrup (SF)

Formand: Inge-Lene Ebdrup (V)

Næstformand: Tina Petersen (DF)

Den næste sag på dagsordenen var:

30) Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Det Udenrigspolitiske Nævn.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Jens Hald Madsen (V)
- 2 Troels Lund Poulsen (V)
- 3 Jens Rohde (V)
- 4 Karsten Nonbo (V)
- 5 Pia Kjærsgaard (DF)
- 6 Peter Skaarup (DF)
- 7 Søren Espersen (DF)
- 8 Pia Christmas-Møller (KF)
- 9 Helge Adam Møller (KF)
- 10 Mogens Lykketoft (S)
- 11 Jeppe Kofod (S)
- 12 Frank Jensen (S)
- 13 Helle Thorning-Schmidt (S)
- 14 Niels Helveg Petersen (RV)
- 15 Holger K. Nielsen (SF)
- 16 Frank Aaen (EL)
- 17 Lars-Emil Johansen (SIU)

Til stedfortrædere for:

- 1-4 a Charlotte Antonsen (V)
- b Svend Erik Hovmand (V)
- c Pia Larsen (V)
- d Hanne Severinsen (V)

- 5-6 a Søren Krarup (DF)
- b Jesper Langballe (DF)
- 7 Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 8-9 a Gitte Lillelund Bech (V)
- b Jacob Jensen (V)
- 10-13 a Klaus Hækkerup (S)
- b Per Kaalund (S)
- c Jan Trøjborg (S)
- d Lotte Bundsgaard (S)
- 14 Morten Helveg Petersen (RV)
- 15 Villy Søvnal (SF)
- 16 Rune Lund (EL)
- 17 Margrethe Vestager (RV)

Formand: Jens Hald Madsen (V)

Næstformand: Jeppe Kofod (S)

Den næste sag på dagsordenen var:

31) Valg af 16 medlemmer og 16 stedfortrædere til Nordisk Råd.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Joan Erlandsen (V)
- 2 Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 3 Michael Aastrup Jensen (V)
- 4 Irene Simonsen (V)
- 5 Marion Pedersen (V)
- 6 Anita Knakkegaard (DF)
- 7 Søren Espersen (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 10 Ole Stavad (S)
- 11 Carsten Hansen (S)
- 12 Per Kaalund (S)
- 13 Frode Sørensen (S)
- 14 Bente Dahl (RV)
- 15 Kristen Touborg (SF)
- 16 Line Barfod (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Erling Bonnesen (V)
- Flemming Damgaard Larsen (V)
- Birgitte Josefsen (V)
- Leif Mikkelsen (V)
- Troels Christensen (V)
- 6-7 Pia Kjærsgaard (DF)
- Poul Nødgaard (DF)
- 8-9 Jakob Axel Nielsen (KF)

- Henriette Kjær (KF)
 10-13 Lene Jensen (S)
 Karen J. Klint (S)
 Troels Ravn (S)
 Niels Sindal (S)
 14 Elisabeth Arnold (RV)
 15 Poul Henrik Hedeboe (SF)
 16 Høgni Hoydal (TF)

Formand: Ole Stavad (S)
 Næstformand: Kristian Pihl Lorentzen (V)

Den næste sag på dagsordenen var:
**32) Valg af 9 medlemmer og 9 stedfortrædere
 til Udvalget vedrørende Det Ethiske Råd.**

Valgt blev:

- Til medlemmer:
 1 Birthe Rønn Hornbech (V)
 2 Preben Rudiengaard (V)
 3 Britta Schall Holberg (V)
 4 Birthe Skaarup (DF)
 5 Charlotte Dyremose (KF)
 6 Karen J. Klint (S)
 7 Jytte Wittrock (S)
 8 Naser Khader (RV)
 9 Pernille Vigsø Bagge (SF)

- Til stedfortrædere for:
 1-3 Søren Pind (V)
 Jørgen Winther (V)
 Jacob Jensen (V)
 4 Søren Krarup (DF)
 5 Pia Christmas-Møller (KF)
 6-7 Lone Møller (S)
 Lise von Seelen (S)
 8 Marianne Jelved (RV)
 9 Kamal Qureshi (SF)

Formand: Preben Rudiengaard (V)
 Næstformand: Pernille Vigsø Bagge (SF)

Den næste sag på dagsordenen var:
**33) Valg af 6 medlemmer og 6 stedfortrædere
 til OSCE's Parlamentariske Forsamling.**

Valgt blev:

- Til medlemmer:
 1 Kristian Pihl Lorentzen (V)
 2 Pia Kjærsgaard (DF)
 3 Pia Christmas-Møller (KF)
 4 Jeppe Kofod (S)
 5 Lone Dybkjær (RV)
 6 Frank Aaen (EL)

- Til stedfortrædere for:
 1 Troels Lund Poulsen (V)
 2 Søren Espersen (DF)
 3 Carina Christensen (KF)
 4 Jens Christian Lund (S)
 5 Kamal Qureshi (SF)
 6 Anne Grete Holmsgaard (SF)

Formand: Kristian Pihl Lorentzen (V)
 Næstformand: Jeppe Kofod (S)

Den næste sag på dagsordenen var:
**34) Valg af 5 medlemmer og 5 stedfortrædere
 til Europarådet.**

Valgt blev:

- Til medlemmer:
 1 Hanne Severinsen (V)
 2 Morten Messerschmidt (DF)
 3 Pia Christmas-Møller (KF)
 4 Kirsten Brosbøl (S)
 5 Morten Østergaard (RV)

- Til stedfortrædere for:
 1 Jens Hald Madsen (V)
 2 Søren Espersen (DF)
 3 Jakob Axel Nielsen (KF)
 4 Poul Henrik Hedeboe (SF)
 5 Rune Lund (EL)

Formand: Hanne Severinsen (V)
 Næstformand: Kirsten Brosbøl (S)

Den sidste sag på dagsordenen var:
35) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetiden

Spm. nr. S 1

1) Til statsministeren af:

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

»Når statsministeren understreger, at det ikke er regeringens politik at øge uligheden i samfundet, vil ministeren så erkende, at indførelsen af loftet over kontanthjælpen har medvirket til at øge uligheden i samfundet?«

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det er jo en interessant debat, der kører om ulighed i Danmark. Nu er det min mening, at det ikke så meget er et spørgsmål om, hvad folk siger, men nok så meget om, hvad folk gør og herunder, hvad regeringen gør.

Jeg hørte i går i statsministerens åbningstale statsministeren komme med en begrundelse for, at man indførte det såkaldte kontanthjælpsloft, med en sætning, som jeg har hørt mange gange før, nemlig: Det skal kunne betale sig at arbejde. Det er så begrundelsen, men det er egentlig ikke begrundelsen, jeg er interesseret i, for det, der er væsentligt, er effekterne af kontanthjælpsloftet. Så derfor vil jeg bede statsministeren om at forholde sig til, om det ikke er korrekt, at kontanthjælpsloftet på trods af alle hensigter har medført større ulighed, og at de ramte personer er blevet fattigere.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, jeg er meget uenig i den fremstilling.

Loftet over kontanthjælpen sigter netop på, at det skal kunne betale sig at arbejde, og det bedste middel til at undgå for stor ulighed i vores samfund er, at der er flere, der kommer i job, og at der er færre, som er på passiv overførsel.

Derfor kan jeg godt allerede fra indledningen af den lange debat, vi får her i eftermiddag om lighed og ulighed, sige:

Enhedslisten og regeringen er fundamentalt uenige i synet på socialpolitik. Det, Enhedslisten står for, er en passiv socialpolitik. Det, Enhedslisten står for, er at måle socialpolitikken på størrelsen af de passive ydelser. Det, regeringen står for, er en aktiv socialpolitik; det er en politik, der går ud på at få folk i job, for jo flere der kommer

i job, jo mindre bliver uligheden i det danske samfund.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Bare for et syns skyld vil jeg sige, at det her er beskæftigelsespolitik, vi snakker om, ikke socialpolitik.

Men bortset fra det er det jo interessant at se, om det rent faktisk er lykkedes at få flere i arbejde, om det er lykkedes ved hjælp af et redskab som at nedsætte folks ydelser at få flere i arbejde. Der vil jeg bare bede ministeren om at bekræfte, at enhver forestilling om, at kontanthjælpsloftet skulle betyde, at flere af de mennesker, der er på langvarig kontanthjælp, er kommet i arbejde, ikke har holdt stik.

Det er sådan, at en undersøgelse fra SFI har vist, at det ikke har betydet, at flere er kommet i arbejde. Hvis man endelig skulle sige noget, var det, at det snarere er tværtimod, og det vil sige, at effekten på bundlinjen er, at flere mennesker er blevet fattigere.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Den konklusion vil jeg ikke anerkende.

Den undersøgelse, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr her omtaler, er en undersøgelse, der er foretaget over en meget kort periode for det første. Der skal en længere periode til for at se, at virkningerne slår fuldt igennem.

Det andet er, at den måde, undersøgelsen er lavet på, ikke tager højde for, at der er nogle, som kan have disponeret sådan, at de simpelt hen undgår at komme på kontanthjælp på grund af udsigten til en lavere ydelse. Det kan man jo af gode grunde ikke gøre op i tal.

Den tager heller ikke højde for, at der faktisk er nogle, som bliver motiveret til at komme i beskæftigelse, inden de rammer loftet, altså den lavere ydelse. Det kan sådan en undersøgelse af gode grunde heller ikke tage højde for, så derfor kan jeg ikke anerkende hr. Jørgen Arbo-Bæhrs konklusion.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Vil statsministeren i det mindste anerkende, at alt, hvad der er foretaget af undersøgelser af virkninger af kontanthjælpsloftet, har vist, at de ca. 19.000 personer, som er blevet ramt af det, er blevet fattigere, og dermed at det har medvirket til at skabe øget ulighed i samfundet, og at der ikke er lavet nogen som helst andre undersøgelser, der peger i nogen som helst andre retninger? Det er det, som er fakta i dag.

Det kan godt være, at statsministeren måske efter 10 år eller 20 år kan komme med en undersøgelse; der viser, at flere kom i arbejde. Det er bare fuldstændig irrelevant for, om det her har skabt mere ulighed, eller om det ikke har skabt mere ulighed.

Kl. 13.15

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Loftet over kontanthjælpen sigter aldeles ikke på at skabe ulighed i det danske samfund, men tværtimod på at sikre, at det altid kan betale sig at arbejde.

Før vi lavede den ændring, var det sådan, at af de familier, hvor begge ægtefæller modtog kontanthjælp, fik 60 pct. af familierne en gevinst på mindre end 1.000 kr. om måneden ved at få et job i stedet for at hæve kontanthjælp. 60 pct. af familierne fik en så lille gevinst ved at gå fra overførsel til et job, men efter den ordning, vi har lavet, får 90 pct. nu en gevinst på over 2.000 kr. om måneden ved at få arbejde i stedet for at hæve kontanthjælp.

Det skal altid kunne betale sig at arbejde, men lad mig slå fast: Vi skal give ordentlige ydelser til de mennesker, der har hjælp behov. Men jeg går ud fra, at også Enhedslisten vil give mig ret i, at det altid skal kunne betale sig at arbejde.

Formanden:

Så er det hr. Frank Aaen som medspørger.

Frank Aaen (EL):

Ja, og man kunne jo f.eks. sætte lønnen op for de butiksansatte i Netto og andre steder, hvor der er en utrolig lav løn, eller inden for det offentlige for f.eks. pædagogmedhjælperne. Det var da i hvert fald en god vej at gå.

Men tilbage til spørgsmålet. Det kan godt være – statsministeren siger det i hvert fald – at det ikke var meningen, at nogen skulle blive fattigere på grund af det, man har gjort med kontanthjælpen. Men når vi nu kan se, at folk faktisk er blevet fattigere på grund af det, der er sket, altså at familier i praksis og i virkeligheden kan mærke på deres egen krop, at de er blevet fattigere, og at uligheden dermed er vokset, hvad vil statsministeren så gøre ved det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen jeg anerkender hverken hr. Frank Aaens udgangspunkt eller hr. Frank Aaens konklusion.

Det, man også skal tage i betragtning, er, at loftet over kontanthjælpen – som vi jo i øvrigt

har gennemført med et meget bredt flertal her i Folketinget, fordi et meget bredt flertal kan se, at det altid skal kunne betale sig at arbejde – er lavet sådan, at vi til gengæld har gjort det mere attraktivt for kontanthjælpsmodtagere at tage et arbejde ved siden af. Det er sådan, at der nu sker et mindre nedslag i kontanthjælpen, hvis man tjener penge ved siden af, end der gjorde før, så med andre ord: Det kan bedre betale sig at arbejde. Blot man har 5 timers arbejde om ugen, ophæver det virkningen af loftet.

Det understreger jo også det, der er sigtet med ordningen. Det er aktiv social- og beskæftigelsespolitik, det er at få folk i arbejde i stedet for at fastholde dem på passiv forsørgelse, sådan som det tilsyneladende er Enhedslistens udgangspunkt.

Frank Aaen (EL):

Det sidste er naturligvis ikke korrekt. Vi har her i Folketinget fremsat forslag om at skabe titusindvis af flere arbejdspladser, så der er ikke nogen tvivl om, at det også er vores målsætning.

Men jeg vil gå tilbage til det, statsministeren begyndte sin besvarelse med, nemlig at statsministeren ikke anerkender det, jeg sagde. Det, jeg sagde, var, at der altså er tusindvis af familier i dette land, som rent faktisk er blevet fattigere – som uanset statsministerens hensigter er blevet fattigere – og når statsministeren siger, at han ikke kan anerkende det, betyder det så, at statsministeren vil påstå her over for Folketinget, at der ikke er nogen familier her i landet, der er blevet fattigere, fordi man har sænket kontanthjælpsbeløbene?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Lad os lige holde fast i nogle kendsgæringer. Den første kendsgærning er, at Danmark er det samfund i verden overhovedet, hvor der er den mest lige indkomstfordeling. Det kan hr. Frank Aaen ikke komme uden om: Danmark er det samfund i verden, hvor der er størst lighed. Det er det første.

Det andet er, at det altid skal kunne betale sig at arbejde, og jeg kan altså ikke forstå, at hr.

Frank Aaen ikke vil anerkende det synspunkt. Det virker da mærkeligt på mig, at et parti i Folketinget faktisk går ind for, at det ikke skal kunne betale sig at arbejde.

Jeg synes, det er sund fornuft, at man skal hjælpe dem, der har hjælp behov, med ordentlige ydelser. Men det er dog også sund fornuft, at det skal være sådan, at hvis man tager et arbej-

de, har man mere ud af det, end hvis man er på passiv overførsel. Ellers låser vi jo mennesker fast uden for arbejdsmarkedet, for de har i hvert fald ikke nogen økonomisk tilskyndelse til at tage et job, hvis de ingen som helst ting har ud af det. For mig er det sund fornuft og aktiv social- og beskæftigelsespolitik at sikre, at det altid kan betale sig at arbejde.

Formanden:

Så er det hr. Per Clausen som medspørger.

Per Clausen (EL):

Jeg tror, at hvis statsministeren prøver at se på, hvad man får udbetalt, når man er på den reducerede kontanthjælp, så er 500-1000 kr. om måneden faktisk mange penge. Så det økonomiske incitament er der.

Kl. 13.20

Men statsministeren er jo allerede – og det er lidt tidligt – begyndt ikke at svare på spørgsmålene. Nu bruger han mere energi på at fortælle, hvad han tror, Enhedslisten mener, end at svare på de spørgsmål, der bliver stillet.

Er det ikke rigtigt – det må statsministeren vel erkende – at når kontanthjælpen bliver sat ned, bliver de pågældende mennesker fattigere, og så bliver der skabt større ulighed i samfundet? Og statsministeren må vel også erkende, at der ikke foreligger anelse af dokumentation for, at der skulle være kommet flere i arbejde på grund af kontanthjælpsløftet.

Det kan godt være, at SFI's undersøgelse ikke er fyldestgørende, og at man kunne lave andre, der var bedre. Men kendsgerningerne er, at vi har dokumentation for nogle af vore synspunkter, men at statsministeren ingen dokumentation har for de påstande, han kommer med.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Per Clausen kan da have ret i, at det kan være fornuftigt at se på konkrete tal, så lad mig tage et konkret eksempel – et helt konkret eksempel.

Lad os tage en familie, hvor begge ægtefæller er på arbejdsmarkedets mindsteløn. Familien har to børn i institution og en månedlig boligudgift på 4.300 kr. En sådan familie har et disponibelt beløb på 13.800 kr. efter bolig- og daginstitutionsudgifter, og hvis vi sammenligner det med et ægtepar, hvor begge er på kontanthjælp, men i øvrigt lever under nøjagtig de samme forudsætninger, har en sådan familie 13.400 kr. om

måneden til rådighed. Det vil sige, at for den første familie er der kun 400 kr. om måneden i gevinst ved at være i arbejde, og det kan da ikke være rimeligt. Det er derfor, vi har lavet et loft, som i dette konkrete eksempel betyder, at der er en gevinst på 1.700 kr. ved at gå i arbejde, og det er efter min mening ikke at skabe fattigdom. Det er udtryk for en aktiv socialpolitik, der giver et incitament til at tage et job.

Per Clausen (EL):

Vi nærmer os måske alligevel kernen i regeringens politik, for det, statsministeren siger nu, er jo, at den måde, man får folk i arbejde på, er ved at nedsætte de sociale ydelser. Det er det, statsministeren siger.

Jeg vil godt have bekræftet, om det er regeringens politik, for så er det jo regeringens politik at ønske øget ulighed, ganske vist med det smukke formål at få folk i arbejde. Men forudsætningen for, at folk kan få arbejde, er jo ikke bare, at man bliver så fattig, når man er på kontanthjælp, at man kæmper desperat for at få et arbejde, men også at der er et arbejde at få.

Jeg synes sådan set, at statsministeren nu bekræfter, at det ikke alene er en konsekvens af regeringens politik, men at det er formålet med regeringens politik at skabe større social ulighed, og at man derfor nedsætter ydelserne til de folk, der er på kontanthjælp.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror egentlig, at hr. Per Clausen selv er klar over, at det, han siger, er forkert. Det er jo netop ikke regeringens politik generelt at nedsætte overførselsydelse, jeg har tværtimod flere gange erklæret, at det gør vi ikke, og det vil vi ikke.

Men jeg har samtidig sagt, at når der er nogle hjørner i vores system, hvor man kan påvise, at det ikke kan betale sig at arbejde, har vi, vil jeg sige, næsten en pligt til at sørge for, at det altid kan betale sig at arbejde, for hvad er virkningen af, at det ikke kan betale sig at arbejde? Det er jo, at mennesker faktisk låses fast i årevis uden for arbejdsmarkedet, så de kommer længere og længere væk fra aktiv beskæftigelse og dybere og dybere ind i passiv overførsel. Det er et menneskeligt tab, det er et økonomisk tab, og derfor er det aktiv, progressiv social- og beskæftigelsespolitik at sikre, at det altid kan betale sig at arbejde, samtidig med at vi sørger for ordentlige og anstændige ydelser til dem, der har hjælp behov.

Formanden:

Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr for et sidste spørgsmål i denne runde.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg prøvede at starte med at sige, at man jo ikke altid skal tage folk for det, de siger, men for det de gør. Men lad mig prøve at gøre det nogenlunde forståeligt, så selv statsministeren forstår, hvad det er, jeg spørger om.

Jeg spørger ikke om hensigter eller agt, eller hvad pokker det nu kan være, men helt konkret om konsekvenserne af kontanthjælpsloftet. Den enlige mor på Fyn, hvis brev jeg har her, har i sidste måned fået sin kontanthjælp nedsat med knap 1.100 kr. på grund af kontanthjælpsloftet. Hun havde altså 1.100 kr. mindre i den måned, end hun ellers ville have haft, og jeg vil bare have ministeren til at svare på: Er en af de personer, som jo er blandt de økonomisk svageste, og som har fået nedsat sin ydelse med 1.100 kr., blevet 1.100 kr. fattigere, eller er hun ikke blevet 1.100 kr. fattigere? Det er bare for, at vi kan få det skåret ud i pap.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr ved jo godt, at her i Folketingssalen kan jeg ikke kommentere enkelt-eksempler, hvor jeg ikke kender forudsætningerne.

Jeg vil bare gentage, at sigtet med den ordning, der er lavet, både er at fastholde ordentlige ydelser til mennesker, der har hjælp behov, og fastholde, at det skal kunne betale sig at arbejde, og det er jo faktisk sådan, at det går rigtig godt i samfundet. Beskæftigelsen stiger, og arbejdsløsheden falder, så der er faktisk flere, som kommer i arbejde, og det allerbedste middel til at sikre social fremgang for de mennesker, der hidtil har været ledige, er jo at skaffe dem i arbejde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 13.25

Spm. nr. S 2**2) Til statsministeren af:****Jørgen Arbo-Bæhr (EL):**

»Når statsministeren understreger, at det ikke er regeringens politik at øge uligheden i samfundet, vil ministeren så erkende, at indførelsen af den særligt lave starthjælp/introduktionsydelse har medvirket til at øge uligheden i samfundet?«

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Endnu en gang vil jeg understrege, at heller ikke dette spørgsmål er stillet ud fra de hensigter, regeringens kunne have med at indføre starthjælpen, men ud fra konsekvenserne af starthjælpen.

Man må jo sige, at for de mennesker, som er på starthjælp eller den tilsvarende introduktionsydelse, er konsekvensen af nedsættelsen af ydelserne endnu større end konsekvenserne af kontanthjælpsloftet. Undersøgelser har vist, at godt nok er nogle røget ud af systemet, men det har ikke betydet, at flere er kommet i arbejde, så derfor er konsekvenserne af starthjælpen på linje med konsekvenserne af kontanthjælpsloftet: Flere mennesker er blevet fattigere, og dermed er uligheden i Danmark vokset.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, hr. Jørgen Arbo-Bæhr siger, er simpelt hen ikke rigtigt. Det er faktisk sådan, at starthjælpen hjælper med til at få flere i arbejde og flere i uddannelse.

Men lad mig lige først sige, at starthjælpen, som jo er lavere end kontanthjælpen, er indført af to grunde: For det første har vi indført et, om jeg så må sige, optjeningsprincip, som betyder, at man skal have boet i Danmark i 7 år for at kunne få de fulde ydelser i det danske overførselssystem, og jeg synes faktisk, det er rigtigt at have sådan en ordning. Det kan ikke være sådan, at man bare uden videre kan rejse til Danmark og komme på fulde ydelser. Det er rimeligt nok, at man skal have en vis tilknytning til Danmark, før man kan få fulde og hele ydelse.

Den anden grund til, at vi har indført ordningen, er netop, at vi vil give en tilskyndelse til at tage arbejde, og at vi vil give en tilskyndelse til at få en uddannelse. Tallene viser også, at starthjælpen virker i den retning.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Med hensyn til det sidste har så vel beskæftigelsesministeren som integrationsministeren her i Folketingssalen givet mig ret i, at der ikke kan siges noget som helst om, at starthjælpen skulle have betydet øget beskæftigelse.

Sandheden er, at mange af de mennesker, der får starthjælp, er ægtepar, og når den ene får arbejde, betyder det, at den anden falder helt ud af systemet og ikke kan modtage noget som helst. Det er det, der er den reelle effekt, og det er det, der blev bekræftet af den undersøgelse, som beskæftigelsesministeren og integrationsministeren selv lavede.

Men lad mig så lige tage det med, at det skal kunne betale sig at arbejde, som det jo er hensigten. Jeg vil bare spørge: Hvad er det helt præcis for nogle job, som folk, der ikke har boet her i landet i 7 år, kan få tilbudt, så de kan komme ud af den fælde, de står i som starthjælpsmodtagere?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Vi kan jo konstatere, at det går ganske godt i øjeblikket med at øge beskæftigelsen og nedbringe ledigheden, og her i Folketinget er der jo indgået et meget bredt forlig mellem regeringen og oppositionen om en bedre integrationsindsats, som sigter på flere job og mere uddannelse til indvandrere.

Lad mig sige, at det, jeg sagde før om, at ordningen virker, er baseret på tal fra Arbejdsdirektoratet, hvor man har sammenlignet indvandre-re, som er på en sats, der svarer til kontanthjælpen, med nogle, der er på en sats, der svarer til starthjælpen, som altså er lavere. Det viste sig faktisk, da man gjorde op efter 2 år, at af dem, der har været på starthjælp, er der flere, der er kommet i arbejde eller kommet i uddannelse og får SU, end af dem, der har været på fuld kontanthjælpssats. Derfor er det helt klart, at start-hjælpen virker i den rigtige retning.

Frank Aaen (EL):

Det ser ud, som om statsministeren mener, at statsministeren er klogere end sin egen beskæftigelsesminister, og det kan da meget vel være. Men fakta er, at der er kommet et utal af tal og undersøgelser frem, der viser, at starthjælpen ikke har bragt nogen i arbejde og ikke er en vej til at få folk i arbejde.

Jeg må spørge: Hvorfor skulle starthjælpen overhovedet kunne hjælpe folk i arbejde? Hvorfor skulle det egentlig være sådan, at det at sætte ydelsen ned for folk får flere i arbejde? Har statsministeren nogen sinde mødt en arbejdsgiver, der siger: Hov, starthjælpen er lavere end almindelig kontanthjælp, og når folk er blevet sat på nedsat hjælp, må jeg oprette nogle flere stillinger?

Har statsministeren nogen sinde hørt en arbejdsgiver sige sådan? Eller hvorfor er det nu, at starthjælpen skulle få flere i arbejde?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg skal ikke granske folks hjerte og nyrer for at få at vide, hvad der får dem til at disponere på en bestemt måde.

Det, jeg bare kan se på tallene, som jeg har her, er, at hvis man kigger på antal nye modtagere, som er blevet selvforsørgende eller kommet på SU efter starthjælp, henholdsvis efter en sats, der svarer til kontanthjælpen, så er efter 2 år mere end en tredjedel af dem, der er på start-hjælp, kommet i beskæftigelse eller på SU, det vil altså sige er kommet i uddannelse, og det er mere end dem, som har fået hjælp på kontanthjælpsniveau.

I den henseende må man sige, at der virker den. Jeg kan jo ikke granske hvorfor, jeg kan bare se, at den virker positivt.

Frank Aaen (EL):

Det er da lidt underligt. Vi har en statsminister, der så energisk forsvarer en ulighedsskabende politik, og så kan vi ikke få det mindste argument for, hvorfor den skulle virke. Altså, der må da være en eller anden form for logik bag den politik, regeringen og statsministeren står for.

Jeg går ud fra, at statsministeren er enig i, at der ikke er nogen, der opretter stillinger, bare fordi statsministeren beslutter, at nogle skal på lavere kontanthjælp. Hvad er det så, der er mekanismen?

Er det sådan, som vi heller ikke rigtig kunne få nogen svar på lige før, at det, der er regeringens politik, er, at bare vi sænker kontanthjælp og dagpenge meget nok, så forsvinder arbejdsløsheden? Er det det, der er regeringens politik? Eller hvad er logikken?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er jo ret sjovt. Nu har jeg jo kendt hr. Frank Aaen igennem mange år og også helt tilbage fra hr. Frank Aaens gamle kommunistiske fortid, og den retorik, som hr. Frank Aaen nu betjener sig af, er nøjagtig den samme, som jeg hørte engang i 1970'erne fra hr. Frank Aaens side, den der kommunistiske retorik: Hvem kommer og opretter arbejdspladser som følge af, at man ændrer på ydelserne?

Men det er jo slet ikke sådan, det moderne samfund fungerer, det er jo slet ikke på den måde. Det her er jo ikke et sovjetisk samfund. Det er et liberalt samfund, hvor der i øjeblikket er så meget kul på økonomien, at der oven i købet nu visse steder begynder at blive mangel på arbejdskraft. Det vil sige, at der faktisk ikke sådan

rigtig er mangel på job, sådan i det store og hele skrager man på arbejdskraft, og det gør jo heldigvis, at det også bliver lettere at få udsatte grupper i arbejde.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil lige starte med at sige, at problemet er, at statsministeren forveksler nogle forskellige begreber. Når statsministeren siger, at flere er blevet selvforsørgende, så er det ikke korrekt. Det korrekte er, at der er flere, der ikke modtager ydelser fra det offentlige.

Hvorfor er det nu, at de ikke gør det? Det gør de ikke, fordi de ikke er berettigede til at modtage offentlige ydelser, fordi deres ægtefæller er kommet i arbejde. Man skal ikke tjene ret meget, når man er på starthjælp, før man simpelt hen mister ydelsen, og det er det, der er sket.

Både beskæftigelsesministeren og integrationsministeren har måttet give mig ret i, at det ikke betyder, at folk kommer i arbejde, men at de mister retten til en ydelse og dermed bliver endnu fattigere. Derfor må vi bare konstatere på bundlinjen, at effekten af starthjælpen er, at flere tusinde mennesker har fået en nedsat ydelse.

Jeg vil bare igen spørge statsministeren: Når folk får nedsat deres ydelse, bliver de så fattigere, eller bliver de rigere? Betyder det mere ulighed, eller betyder det mindre ulighed? Det kan ikke være så svært at svare på.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hvis der sker det, at der faktisk er flere, som kommer i job, at der faktisk er flere, som får en uddannelse, så bidrager det til mindre ulighed i samfundet.

Igen ser vi, at Enhedslistens tilgang til det her er den passive socialpolitik; det er klientgørelsens socialpolitik; det er at få fastholdt folk uden for arbejdsmarkedet. Det er i hvert fald konsekvensen af det, Enhedslisten står for, hvor konsekvensen af det, regeringen gerne vil, er en aktiv beskæftigelses- og socialpolitik, der får folk i job, som tilskynder til uddannelse og dermed til, at man kan arbejde sig ud af en besværlig social situation. Det er i virkeligheden den grundlæggende forskel.

Så er der jo en ting, Enhedslisten ikke vil holde sig til, nemlig at starthjælpen også er indført af principielle grunde, nemlig fordi det er regeringens opfattelse, at man ikke bare lige skal kunne komme til det danske samfund som indvandrer og så få ydelser på fuldt niveau.

Vi synes, det er rimeligt, at man skal have en vis tilknytning til det danske samfund, før man kan få det danske velfærdssystemets fulde ydelser, og derfor har vi altså indført den regel, at man skal have været i Danmark i mindst 7 år, før man kan komme på fulde ydelser.

Formanden:

Så er det hr. Ole Sohn som medspørger.

Ole Sohn (SF):

Jeg er sådan set meget glad for statsministerens seneste besvarelse. Nu er det blevet gentaget nogle gange i debatten, at denne regering ikke ønsker, man bare lige skal kunne komme dumpende ind i Danmark og få fuld kontanthjælp.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at få at vide: Hvornår har man kunnet det?

Kl. 13.35

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Altså, før vi indførte den særlige regel om en startydelse, var der jo ingen særlig ydelse – bortset fra at den tidligere regering i en periode prøvede med noget, som den så selv opgav – for dem, der lige kom her til landet.

Vi synes altså, det er rimeligt. Vi synes, at det skal være sådan, at man har en vis tilknytning til det danske samfund, før man kan få de fulde ydelser.

Men rent bortset fra det, som er et rent principielt synspunkt, så kan vi altså også se, at der er nogle positive virkninger af starthjælpen, fordi den på den ene eller på den anden måde altså virker i retning af, at der så er flere, som kommer i arbejde eller kommer i uddannelse.

Ole Sohn (SF):

Jeg forholder mig ikke så meget til substansen i debatten mellem Enhedslisten og statsministeren, jeg forholder mig mere til spørgsmålet om retorikken. Statsministeren går jo meget ind for, at man bruger meget retorik, og det er også klogt nok indimellem, men når statsministeren siger, at man bare kan komme dumpende ind og få kontanthjælp, så spørger jeg: Hvornår har det kunnet lade sig gøre?

Man kan også vende spørgsmålet om og spørge: Kan man bare komme dumpende ind og få starthjælp? Altså, det er et spørgsmål om, hvordan man bruger ordene. Statsministeren sagde også i går, at det er meget vigtigt, at man har en ordentlig tone i debatten, og derfor synes jeg, det er lidt væsentligt at vide: Kan man bare

komme dumpende ind i Danmark og få start-hjælp?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Nej! Alle ved, at i den allerførste tid, efter at man er kommet ind, er man på en helt speciel ordning. Det, jeg taler om, er, hvad der sker, når man får en opholdstilladelse.

Der synes jeg altså, det er rimeligt at have et princip om, at man skal have en vis tilknytning til det danske samfund. Jeg tror faktisk også, at en meget stor del af befolkningen vil sige, at vi skal sørge for ordentlige og anstændige ydelser til mennesker, der har hjælp behov. Men det skal altså også være sådan, at for at kunne komme ind på fuld ydelse skal man have en vis tilknytning til det danske samfund. Der har vi så fastsat, at man skal have boet i Danmark i 7 år, og det er i øvrigt en regel, der gælder både for udlændinge og for danskere. Der er ikke noget diskrimination i det. Det er en regel, der gælder for alle, at man skal have boet i Danmark i mindst 7 år for at få de fulde ydelser.

Jeg synes faktisk, at det rent principielt er et rigtigt system, og rent bortset fra det har det altså også efter vores opfattelse nogle fornuftige virkninger.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Statsministeren kender øjensynlig ikke konsekvenserne af sin egen politik, men statsministeren kender heller ikke Enhedslistens politik, og det kan man ikke bebrejde statsministeren. Vores politik går ud på, at vi løser arbejdsløshed ved at skaffe arbejdspladser, ved at oprette arbejdspladser, og det gør regeringen ikke.

Jo, regeringen har et bud. Beskæftigelsesministeren har sagt, hvad de her mennesker skal gøre for at komme i arbejde. De skal søge på nettet under det, der hedder Hotjob, og det har jeg så prøvet. Jeg forestillede mig, at jeg var kontanthjælpsmodtager eller starthjælpsmodtager i Nakskov, og så søgte jeg i hele Storstrøms Amt, man skal jo kunne rejse langt og være meget fleksibel.

Hvad fandt jeg? I Storstrøms Amt fandt jeg tre job. Jeg kunne blive bartender i Sakskøbing, gulvlægger i Suså, eller jeg kunne gøre rent i Nysted. Det var tilbuddet til de mennesker, som man sætter på ydelser og gør fattigere, og når så mange af dem ikke kommer i arbejde, er det, fordi der mangler job til dem.

Forskellen på regeringens politik og vores er, at regeringen vil sætte ydelserne ned og give folk pisk, vi vil skaffe arbejde til dem.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Nej, det er jo tværtimod sådan, at vi sætter en gulerod op, for at det kan betale sig at arbejde, og hr. Jørgen Arbo-Bæhrs beskrivelse af den aktuelle situation er jo helt misvisende.

Det er nemlig sådan, at det går rigtig godt med at skaffe job. Beskæftigelsen stiger, arbejdsløsheden er over det sidste halvandet år faldet med over 25.000. Nogle steder er man begyndt at klage over, at der er mangel på arbejdskraft. Så der er altså i det store og hele ikke mangel på job, men måske mangel på arbejdskraft, og det gør jo, at der sker det positive, at så bliver det faktisk lettere at få de mest udsatte grupper i job, fordi arbejdsgiverne så simpelt hen er nødt til at se sig om i alle hjørner for at skaffe den arbejdskraft, de har brug for. Det er jo faktisk en meget positiv ting for de mest udsatte i vores samfund.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3

3) Til statsministeren af:

Frank Aaen (EL):

»Når statsministeren understreger, at det ikke er regeringens politik at øge uligheden i samfundet, vil ministeren så erkende, at skattestoppets konsekvenser for boligmarkedet har medvirket til at øge uligheden i samfundet?«

Frank Aaen (EL):

Nu har vi lige været igennem, at regeringens politik er at øge uligheden ved at sænke de laveste ydelser på kontanthjælpen med det angivelige formål at få flere i arbejde, og regeringen tror – forstå det, hvem der kan – at det skulle have den virkning.

Kl. 13.40

Men det kan vel ikke være begrundelsen for, at man også har øget uligheden gennem den boligpolitik, der føres? Hvis vi tager Jens og Else Hansen i Grenaa, kan vi se, at de på grund af skattestoppet har fået 0 kr. i skattelettelse, hvorimod Hanne Nørrisgaard og Peter Norvig, der bor oppe ved Bagsværd Sø, har fået titusindvis af kroner i skattelettelse. Alle dem, der bor i Gentofte Kommune i deres dyre ejendomme,

har i gennemsnit fået 27.000 kr. i årlig skattelettelse, hvorimod 60 pct. af Danmarks befolkning har fået 0 kr. i skattelettelse. Er det ikke med til at skabe ulighed i samfundet?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Den måde, som hr. Frank Aaen fremstiller det på, er jeg meget, meget uenig i, men den viser netop hr. Frank Aaens tilgang til alt det her. Når hr. Frank Aaen påstår, at skattestoppet er en skattelettelse – det var det, hr. Frank Aaen påstod – så er det jo, fordi hr. Frank Aaens udgangspunkt er, at pengene tilhører staten.

Hr. Frank Aaens udgangspunkt er, at der skulle have været en højere skat, og fordi man lader være med at opkræve den højere skat, så er det en skattelettelse. Skattestoppet betyder jo ikke, at vi sætter skatten ned. Skattestoppet betyder, at vi lader være med at opkræve mere i skat.

Det er klart, at i hr. Frank Aaens verden ser det helt forkert ud, for hr. Frank Aaen mener, at pengene som udgangspunkt tilhører staten, og derfor er det at lade være at opkræve dem en lettelse, men det er det ikke for os. For os er det et skattestop, og et stop er bare et stop, et stop er ikke en lettelse; et stop er ikke en stigning; et stop er et stop.

Frank Aaen (EL):

Nu ved jeg jo godt, at statsministeren flere gange, når jeg stiller spørgsmål, svarer udenom med, at det bare er noget, en eller anden kommunist engang har sagt og bliver ved med at sige. Derfor gjorde jeg mig den umage i dag at tage fra dagbladet Børsen, som jo nok ikke af statsministeren vil blive anklaget for at være et kommunistisk dagblad. Det er altså dagbladet Børsen, der gør op, at de, der ejer boliger i Gentofte Kommune, i gennemsnit har fået en lettelse på 27.000 kr. om året. Det kan man ikke snakke sig uden om.

Man kan heller ikke snakke sig uden om, at familier i Grenaa, Vestsjælland eller andre steder har fået 0 kr. i skattelettelse, at alle lejerne i Danmark har fået 0 kr. i skattelettelse. Det er oven i købet sådan for lejerne, at dem tager man fra, idet man over Landsbyggefonden tager milliarder af kroner fra de almenyttige boliger.

Det kan godt være, at der er et godt argument, det kan oven i købet være, at der er et ideologisk argument, som statsministeren gerne vil bruge. Men kan vi ikke bare få den erkendelse,

at virkningen af den politik er, at uligheden i Danmark er blevet større?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg vil gerne understrege, at skattestoppet ikke giver større ulighed, tværtimod er skattestoppet et stop, som kommer alle til gode. Det er oven i købet et stop, som kommer de laveste indkomster meget til gode, for var der noget, der i 1990'erne plagede de laveste indkomster, så var det den evindelige stigning i de såkaldt grønne afgifter, højere vandafgift, højere benzinafgift, højere elafgift, højere skat på varme i det hele taget.

Det var virkelig noget, der ramte de laveste indkomster. Det ramte de laveste indkomster så hårdt, at jeg kan huske, at Enhedslisten begyndte at tale om, at man var nødt til at gøre noget ved det for at undgå den hårde belastning af de laveste indkomster. Så også hr. Frank Aaen giver mig ret i, at den førte politik i 1990'erne med stadig større afgifter var rigtig, rigtig til ugunst for de laveste indkomster. De vendte den tunge ende nedad.

Alle de mennesker er nu blevet hjulpet af et skattestop, som betyder, at der nu ikke længere er stigning i benzinafgifter, vandafgifter, elafgifter og alle de andre afgifter. Det er i høj grad til gavn for de laveste indkomster.

Frank Aaen (EL):

Nej, altså det værste, der skete i 1990'erne under SR-regeringen, var, hver gang den nuværende statsminister havde fat i regeringen. Det var, da man sænkede eller fjernede arveafgiften og formueskatten, sådan at de, der var allerallerrigest, fik en enorm skattelettelse. Det var, da man sagde, at de unge arbejdsløse kunne nøjes med halve dagpenge sammenlignet med andre arbejdsløse. Det var noget af det, der for alvor skabte ulighed i 1990'erne, og hver gang stemte statsministeren, der dengang ikke var statsminister, for de forslag fra den gamle regering.

Men kan vi ikke komme tilbage til boligspørgsmålet, som var udgangspunktet for den her spørgerunde? Det, der er sket i de senere år, er, at boligpriserne særlig i Nordsjælland er eksploderet, og at der er gennemført en skattepolitik på boligområdet, der har været til gunst for dem, der bor i Gentofte med gennemsnitlig 27.000 kr. i årlig skattelettelse, mens dem i Grenaa har fået 0 kr. Lejerne i de almenyttige boliger har ikke alene ikke fået en skattelettelse, men har oven i købet måtte se, at denne her re-

gering tager penge op af det almene boligbyggeris Landsbyggefond. Kan vi ikke bare få en erkendelse af, at der er opstået en stigende ulighed på grund af regeringens boligpolitik?

Kl. 13.45

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, den erkendelse kan hr. Frank Aaen aldeles ikke få.

Først vil jeg lige slå fast, at det, at der er skattestop også på ejendomsværdiskat, ikke er en lettelse for boligejerne. Skattestoppet betyder bare, at vi ikke opkræver mere i skat, men at vi opkræver den samme skat, som vi har gjort siden 2001.

Så det er ikke en lettelse. Det er kun en lettelse i hr. Frank Aaens univers, fordi hr. Frank Aaen ville have brandskattet boligejerne. Nu går hr. Frank Aaen glip af de penge, og så siger han, at det er en lettelse for boligejerne. Men sådan oplever boligejerne det jo ikke. De oplever det ikke som en lettelse på anden måde, end at de er meget lettede over at have en regering, der skåner dem for stigningen i ejendomsværdiskatten.

Må jeg så i øvrigt sige, at boligpriserne jo også steg i slutningen af 1990'erne. Da havde vi en socialdemokratisk ledet regering, som jo bestemte ikke havde skattestop på programmet. Da steg boligpriserne, og det viser jo bare, at det ikke har noget med skattestoppet at gøre. Boligpriserne kan stige nogle gange, og de kan falde andre gange, men det er markedet, der afgør det, det er ikke regeringens boligpolitik.

Formanden:

Så er det hr. Morten Homann som medspørger.

Morten Homann (SF):

Nu kan man jo selvfølgelig ikke bebrejde statsministeren, at han ikke er inde i alle detaljer på alle ressortministrenes områder, men jeg kan tilbyde statsministeren at oversende en opgørelse, som skatteministeren har lavet til Skatteudvalget over, hvordan de gevinster, der ligger i skattestoppet, fordeles sig bl.a. på ejendomsværdiskatten for forskellige indkomstgrupper. Den er meget illustrativ og viser jo, at det er de velstillede, som har fået klart de største gevinster.

Jeg kommer til at tænke på, om ikke statsministeren synes, det er lidt paradoksalt, at det med det skattestop, man har fået formuleret, fungerer på den måde, at hvis jeg får 1.000 kr. i lønforhøjelse, så kan jeg blive brandskattet af dem, så kommer jeg til at betale skat af hver en

krone ekstra, jeg tjener i løn. Men stiger min bolig 1 mio. kr. i værdi, så koster det mig ikke en øre.

Mener statsministeren ikke, at det skal kunne betale sig at arbejde frem for bare at sætte sine penge i boliger, hvor de overhovedet ikke bliver beskattet?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, det skal kunne betale sig at arbejde. Det er jo også grunden til, at regeringen har et skattestop, plus at regeringen har sænket skatten på arbejdsindkomst, vel at mærke en ærlig sænkning af skatten på arbejdsindkomst, en sænkning, som kommer den enkelte til gode, uden at man begynder på alle mulige fiksfakserier med så at sætte boligskatter eller andet op.

Så, jo, det skal kunne betale sig at arbejde, og det er grunden til, at regeringen har sænket skatten på arbejde.

Morten Homann (SF):

Det var en bekvem sang, statsministeren fik sunget der, for så undgik han jo netop behændigt at forholde sig til det meget paradoksale, der er i lige netop skattestoppet, at hvis jeg får 1.000 kr. i lønforhøjelse, så bliver jeg beskattet af hver en krone. Det kalder statsministeren altså ikke brandskatning, sådan er reglerne med skattestoppet. Men hvis jeg i stedet for oplever, at min bolig stiger 1 mio. kr. i værdi, eller endnu mere, 2-3 mio. kr., i værdi, så koster det mig ikke en øre.

Er det ikke lidt paradoksalt, at de penge, jeg må gå ud og arbejde for at tjene, bliver beskattet krone for krone, mens de penge, jeg tjener på min bolig – den stiger i værdi, mens jeg sidder fladt på min stol her i Folketinget – overhovedet ikke bliver beskattet?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er jo sådan, at i nogle perioder går værdien af boligerne op, i andre perioder falder værdien af boliger. Det er jo den risiko, som de, der ejer en bolig, lever med, at i nogle perioder går det godt, i andre perioder går det knap så godt. Jeg har i hvert fald levet i en tid, hvor jeg har oplevet begge dele.

Det er jo grunden til, at vi har den opfattelse, at man ikke skal øge beskatningen på boliger, for når man sætter skatten på fast ejendom op, så er det noget, der rammer de laveste indkomster hårdere end de højeste indkomster.

Formanden:

Så er det hr. Per Clausen som medspørger.

Per Clausen (EL):

Nu kan jeg forstå, at statsministeren ikke bare er klogere end sine egne ministre, men også klogere end de økonomer, der udtaler sig om det her. Det er jo meget muligt, at økonomerne har uret, når de siger, at en af de ting, der yderligere skaber stigende huspriser og boligpriser, er det her skattestop. Der er dog den fordel med økonomer, at statsministeren får svært ved at få dem til at trække alt, hvad de har sagt og skrevet, tilbage igen og sige, at de aldrig har sagt det, tror jeg nok. Så det ligger der nok stadig væk.

Kl. 13.50

Men grundlæggende: Er statsministeren ikke enig i, at når man har indrettet skattestoppet så smart, at de meget store formuegevinster, som særlig tjenes af nogle af de mest velstillede i Danmark, ikke beskattes, så er det også med til at skabe øget ulighed i samfundet?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, jeg er ikke enig i den sammenhæng. Det er klart, at når boligpriserne stiger, er det selvfølgelig en økonomisk fordel for dem, der har en bolig. Men i perioder, hvor boligpriserne falder, som nogle altså også må have oplevet – vi skal jo bare tilbage til 1980'erne for at se en periode, hvor der faktisk var nogle, der oplevede et tab på deres bolig – så er det altså en økonomisk ulempe. Så nogle gange går det op, og nogle gange går det ned; det er en risiko, man har.

Men jeg hører altså til dem, der mener, at man ikke kan rette op på eller forebygge det gennem skatter og afgifter, men jeg kan jo høre, at det, venstrefløjen varmer op til, er, at man skal brandskatte ejerboligerne, og det er jo meget godt for ejerne af boliger at vide på forhånd, at venstrefløjen presser og presser for at ophæve skattestoppet og indføre en ny brandskatning af boligerne her i landet.

Per Clausen (EL):

Nu mener vi sådan set bare, at når de værdistigninger, den formueophobning, som folk har uden at arbejde, kommer til udbetaling, bør den beskattes på lige fod med de lønindkomster, de har ved at arbejde. Jeg har faktisk svært ved at forstå, at det skulle stride mod et af statsministerens tilbageværende principper.

Men det, der er kernen her, er jo det grundlæggende: Skaber det her større ulighed, eller

gør det ikke? Og der har jeg altså svært ved at forstå, at mennesker, der bor til leje eller bor i en del af landet, hvor huspriserne ikke stiger, ikke må opleve, at forskellen i økonomisk formåen til de mennesker, der har meget, meget store formuegevinster, som ikke beskattes, bliver større, altså at der bliver større ulighed.

Så kunne statsministeren jo bare sige: Jamen det er så en beklagelig konsekvens af vores politik, men det der med, at vi ikke går ind for ulighed, betyder ikke, at vi ikke godt kan være med til at skabe den. For det gør man i hvert fald med den politik, man fører.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men skulle vi nu ikke tage fat i realiteterne i alt det her med boligernes betydning for lighed og ulighed. Alle ved jo, at i perioder, hvor boligværdierne stiger, har det en tendens til at øge den økonomiske ulighed i samfundet. Så er der andre perioder, hvor boligpriserne falder, og så mindskes den økonomiske ulighed i samfundet. Det er ikke noget nyt i, men det har bare ikke noget med hverken skattepolitik eller boligpolitik at gøre; det er i høj grad markedet.

Og der kan jeg jo nævne, at vi i 1980'erne havde en borgerlig regering, og der var faktisk en periode, hvor det gik nedad med boligpriserne. Det betød, at den økonomiske ulighed blev mindre, og i resten af perioden holdt den sig faktisk uændret. Så fik vi en socialdemokratisk ledet regering i 1990'erne, og fra cirka midten af 1990'erne og til omkring 2000-2001 steg ejendomsværdierne kraftigt, og det medførte, at der blev stigende ulighed i Danmark – under en socialdemokratisk ledet regering.

Jeg går da ikke ud og siger, at det var på grund af den politik, som den socialdemokratiske regering førte; det var på grund af boligmarkedet.

Og altså ærlig talt: Det går op nogle gange, og det går ned andre gange, og man er nødt til at se det over et meget langt forløb for at få et regulært billede af det.

Formanden:

Så er det hr. Frank Aaen for et sidste spørgsmål i den her omgang.

Frank Aaen (EL):

Jeg vil faktisk lige sige til statsministeren: Der er ikke noget forslag fra Enhedslisten om at brandskatte boligejerne ved at hæve de løbende boligskatter, overhovedet ikke. Det vil også vise sig,

når vi fremlægger vores boligudspil senere på efteråret. Der er ikke noget forslag om at hæve den løbende beskatning af boligerne.

Så kan jeg i øvrigt lige sige, at statsministeren gjorde en fejl ved at sige, at boligskatterne ikke hæves under den her regering. Det gør de jo. Grundskylden vokser jo år for år. Den grundskyld, som bliver opkrævet, overstiger i år 10 mia. kr., og den bliver endnu større næste år. Så faktisk passer det ikke, hvad statsministeren står og siger. Kan vi ikke bare lige få det på det rene?

Jeg prøver én gang mere: Når man fører en boligpolitik, der begunstiger boligejere i Gentofte Kommune med i gennemsnit 27.000 kr. om året, hvor den samme politik har en nulvirkning for dem, der bor i Grenaa, og er man så uheldig at bo i almennyttig bolig, så mister man penge, for der får man ikke nogen lettelse med boligskatten, tværtimod tager regeringen penge fra dem ved at tage penge op af Landsbyggefonden. Altså, mange penge her, ingen der og færre der på grund af regeringens boligpolitik – øger det ikke uligheden?

Kl. 13.55

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Hr. Frank Aaens fremstilling er forkert. Vi har ikke givet en lettelse af skatten på ejerboliger i Gentofte Kommune, vi har bare ladet være at opkræve flere penge. Og derfor er det forkert at sige, at skattestoppet er en skattelettelse for dem, der har ejerboliger.

Det er kun, fordi hr. Frank Aaen har haft til hensigt at brandskatte de pågældende boliger, at hr. Frank Aaen så siger, at man ved at lade være med at gøre det giver en skattelettelse. Det er kun, fordi hr. Frank Aaen har haft til hensigt at sætte skatten op, at han kan kalde det en skattelettelse, at man lader være med at sætte skatten op. Det er jo sådan, det er. Skattestoppet betyder ikke, at vi har sænket skatten, skattestoppet betyder bare, at vi har holdt skatten i ro.

Det gælder i øvrigt også grundskylden. Men det er jo rigtigt, som hr. Frank Aaen siger, at i kroner og øre er der kommet flere penge ind på grundskylden, men det er, fordi promillerne under ét i hele landet skal holdes i ro, men da grundværdierne er steget, så er der selvfølgelig kommet flere penge i kassen, ligesom der i øvrigt er kommet flere penge i kassen i det hele taget på trods af, at vi har skattestop. Og det skyldes jo, at der er en god økonomisk aktivitet i samfundet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4

4) Til statsministeren af:

Frank Aaen (EL):

»Når statsministeren understreger, at det ikke er regeringens politik at øge uligheden i samfundet, vil ministeren så erkende, at skattelettelserne, der primært er kommet de højeste indtægter til gode, har medvirket til at øge uligheden i samfundet?«

Frank Aaen (EL):

Ja, grundskylden stiger, fordi grundværdierne stiger, og det synes statsministeren åbenbart er helt i orden. Det er jo den mekanisme, man har sat ud af kraft, og det er det, der betyder, at ejendomsværdiskatten i Gentofte er 27.000 kr. lavere, end den ellers ville have været. Så der er ikke meget logik og sammenhæng i regeringens politik.

Men nu har vi altså fået at vide, at regeringens politik med at sænke kontanthjælpen ikke har øget uligheden i samfundet, at regeringens boligpolitik ikke har øget uligheden i samfundet.

Så kommer vi til personskattelettelserne, som vi kan se er blevet fordelt på den måde, at direktører har fået ca. 6.000 kr. i årlig lettelse i deres personskat, hvorimod de arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere har fået 0 kr. 6.000 kr. til de velbærgede, 0 kr. til de ikkevelbærgede. Har det så været med til at øge uligheden i samfundet?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Den lettelse af skatten på arbejde, som regeringen har gennemført, er netop lavet sådan, at der er en god social balance. Der er et særligt beskæftigelsesfradrag, som i høj grad er til gavn for de laveste indkomster, og som netop betyder, at det bedre kan betale sig at arbejde.

Så har vi fjernet 6-procents-mellemskatten for trekvart million skatteydere, og det har vi gjort ved, at lettelsen er givet til de laveste indkomster blandt dem, der betaler 6-procents-skat. Så regeringen har netop sørget for, at der er en fornuftig social profil i den måde, skattelettelsen er lavet på.

Frank Aaen (EL):

Jamen det er da forunderligt, som vi ikke kan få nogen svar. Nu har vi igen fået at vide alt det gode, regeringen gerne vil gøre. Virkningen af regeringens politik er, at de velbærgede har fået en årlig skattelettelse på ca. 6.000 kr. om året, hvorimod de arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagerne har fået 0 kr. i skattelettelse.

Jeg spurgte ganske enkelt: Har det ikke været med til at øge uligheden i samfundet? Er det ikke en konsekvens af regeringens politik? Og så skal jeg spørge lidt videre: Er det ikke også med til at øge de økonomiske problemer for de arbejdsløse, at når man mister sit job, så går man ikke alene fra løn til dagpenge, men man mister også det skattefradrag, regeringen har indført?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nu er det jo sådan, at det går den modsatte vej i øjeblikket, folk går fra ledighed og til job. Og så får de jo netop gavn af den lettelse i skatten på arbejdsindkomst, som var tilsigtet.

Det er jo netop her igen, at vi ser forskellen på vores tilgang og Enhedslistens tilgang. Enhedslistens tilgang til socialpolitik og beskæftigelsespolitik er den passive, det er den defensive, det er den opgivende, hvor regeringens tilgang er den aktive, det er den optimistiske, det er den offensive, det er netop at få folk ud af ledighed og ind i job. Det er jo også det, der sker i øjeblikket, og det betyder jo, at nogle af dem, der har været vanskeligt stillet ved hidtil at have været ledige, nu bliver bedre stillet ved, at de kan få job. Det er den aktive tilgang til det.

Kl. 14.00

Frank Aaen (EL):

Ja, hu hej hvor det går! Arbejdsløsheden er stadig væk større i dag, end da regeringen kom til, så tillykke med den gode politik og de gode resultater.

Men det passer ikke, at vi bare ønsker at have passiv beskæftigelse. Med hensyn til det finanslovsforslag, vi skal diskutere her i efteråret, ligger der titusindvis af konkrete job i de udspil, Enhedslisten kommer med. Så det er bare en snakken udenom, vil jeg sige til statsministeren.

Må jeg ikke endnu en gang bare få bekræftet, at når skattelettelser uddeles sådan, at der er givet 6.000 kr. til de rigeste og 0 kr. til dem, der har mindst, så øger det uligheden?

Og er det ikke korrekt, at når mennesker bliver arbejdsløse i dag, så mister de ikke bare deres lønindkomst og går ned på dagpenge, de mi-

ster også skattefradraget, så de bliver endnu hårdere ramt, end de ellers ville være blevet?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hvis der sker det, at folk går fra at være ledige til at komme i arbejde, så mindsker det uligheden i samfundet.

Formanden:

Så er det hr. Ole Sohn som medspørger.

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det er en meget interessant retorisk debat.

Altså, når boligpriserne stiger og regeringen har lavet et skattestop, så er det, fordi man ikke skal betale mere i skat. Det har jeg forstået. Man kan så bruge en anden argumentation: Når arbejdsindkomsten stiger, skal man betale mere i skat. Er det også et skattestop? Hvori består forskellen på de to beskatningsformer?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Skattestoppet betyder, at vi holder den procent, som vi tager i indkomstskat, uændret. Det betyder selvfølgelig, at når man tjener mere, så kommer man også i kroner og øre til at betale mere i skat, men den procentdel, man afleverer, er den samme. Det er det, der ligger i skattestoppet.

Når vi har, om jeg så må sige, skærpet skattestoppet, for så vidt angår fast ejendom, så er det jo, fordi vi hele tiden har haft den opfattelse, at det er urimeligt, at folk skal betale mere i skat, bare fordi deres ejendom stiger i værdi.

Tag en almindelig lønmodtager, eller vi kunne måske endda prøve at tage et andet eksempel: Tag en pensionist, som oplever, at huset stiger i værdi, og at huset stiger mere i værdi og stiger kraftigere i værdi, end pensionen gør. Under det gamle system, som var under den tidligere regering, så betød det, at pensionister faktisk fik reduceret deres købekraft, ikke fordi de gik ned i pension, men simpelt hen fordi deres hus bare steg i værdi, og så skulle de pludselig af med mere i skat, uden at de havde tjent flere penge. Det er da urimeligt.

Og det samme gælder almindelige hårdtarbejdende lønmodtagere, som skulle aflevere mere i skat, ikke fordi de tjente flere penge, men fordi deres hus steg i værdi. De havde ikke flere penge i det daglige, de kunne ikke æde af murstenene, men alligevel skulle de betale mere i skat. Og det er den slags urimeligheder, vi har afskaffet ved at indføre et skattestop, som ikke

betyder, at man letter skatten, men som betyder, at man lader være at sætte den op.

Ole Sohn (SF):

Det er mere retorikken i statsministerens svar, jeg blev meget fascineret af at komme i dybden med.

Altså, hvis man har mere i arbejdsindkomst, så skal man naturligvis betale mere i skat, fordi her er en procentuel stigning. Sådan har det også været tidligere på boligmarkedet, men det kalder statsministeren brandskatning. Ergo må logikken være, hvis retorikken skal være stringent, at så må der altså også være tale om en brandskatning, når man betaler mere i skat med den indkomst, man har.

Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor statsministeren bruger to forskellige former for retorik, når han taler om boligbeskatning, og når han taler om arbejdsindkomstbeskatning. Det ene sted er der tale om brandskatning, og det andet sted er der tale om en fuldstændig naturlig andel, når man får en højere indtægt.

Retorisk synes jeg det går meget godt!

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen jeg bruger faktisk også samme argumentation. Og jeg synes også, skatten på arbejdsindkomst er meget høj. Derfor har regeringen faktisk også gennemført en lettelse af skatten på arbejdsindkomst, for vi har jo gjort mere end bare at indføre et skattestop. I sidste valgperiode gennemførte vi en lettelse af skatten på arbejdsindkomst med 10 mia. kr., som betyder, at en almindelig lønmodtagerfamilie, det, vi kalder en LO-familie, faktisk fik 10.000 kr. mere til sig selv om året. Så vi har altså sat skatten på arbejdsindkomst ned. Vi har ikke sat skatten på boliger ned, vi har bare holdt den i ro.

Formanden:

Skulle jeg have overset en medspørger? Ellers får hr. Frank Aaen det sidste spørgsmål. Hr. Frank Aaen, værsgo.

Frank Aaen (EL):

Når en minister siger, at det er et formål at øge uligheden i samfundet, så bliver vedkommende minister sat hårdt og kontant på plads. Når vi andre så påpeger igennem en stribe spørgsmål – senest her i spørgetiden – at uligheden i samfundet gennem en bevidst politik fra regeringen er øget, f.eks. ved at man har givet de rigeste skattelettelser, mens de fattigste har fået 0 kr., og

dermed selvfølgelig har øget uligheden i samfundet, hvorfor skal statsministeren så ikke have en næse?

Kl. 14.05

Når den minister, der siger, hvad det er, vedkommende gerne vil have, får en næse, skal den statsminister, der er ansvarlig for den politik, der har ført til øget ulighed i samfundet, så ikke også have en næse?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det kan hr. Frank Aaen gøre, som han har lyst til. Næser fra hr. Frank Aaen vil jeg betragte som hædersnæser.

Må jeg for det første sige til hr. Frank Aaen: Lad os lige holde fast i, at Danmark er det mest lige samfund i verden, når det gælder indkomstfordeling. Der er simpelt hen ingen andre steder, hvor der er så lige en indkomstfordeling som i Danmark. For det andet: Når der sådan over tid er nogle små svingninger i den lighed, så er den vigtigste faktor, hvordan det går med boligmarkedet. Når priserne går op, så er der tendens til, at så viser tallene lidt mere ulighed. Når priserne går ned, så er der tendens til, at så bliver der lidt mindre ulighed. Men i den store sammenhæng er det små udsving, der ikke ændrer det billede, at Danmark er det mest lige samfund i verden.

Lad mig så sige: Det, regeringen sigter på, er altså en aktiv social- og beskæftigelsespolitik, der gør, at det kan betale sig at arbejde, sådan at de, der ellers ville være fastlåst på passive ydelser, får de bedst mulige chancer for at komme ud af den situation og komme i aktiv beskæftigelse. Det bidrager til at mindske uligheden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 5

5) Til statsministeren af:

Per Clausen (EL):

»Når statsministeren understreger, at det ikke er regeringens politik at øge uligheden i samfundet, vil ministeren så erkende, at regeringens finanslovsforslags omlægninger af boligydelsen og boligsikringen vil medvirke til at øge uligheden i samfundet?«

Per Clausen (EL):

Vi fortsætter, selv om jeg nu nok tror, at statsministeren må erkende, at hvis det var forfatteren

af bogen om minimalstaten, der havde fået afgørende politisk indflydelse, så kunne det godt være, at ulighederne havde været større. Men man kan godt tage æren for andres resultater. Det er jo sådan set helt o.k.

Vi har jo tidligere i dag diskuteret, hvad konsekvenserne bliver i forhold til øget ulighed, når man undlader at beskatte de formuegevinster, som boligejere har, særlig i de dele af landet, hvor de rigeste mennesker bor – at det skaber øget ulighed. Det står nok nogenlunde klart, at det er sådan, det er. Men det er jo ikke nok for regeringen, for man går jo også ind i forhold til de forskellige former for boligstøtte og boligydelse, der er, og laver forringelser. Der har man jo fundet to grupper at ramme denne gang. Den ene er børnefamilier, og den anden er pensionister – førtidspensionister osv. Der undrer jeg mig over, når man ikke ønsker mere ulighed i samfundet, hvorfor de skal rammes.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Nu er vi virkelig kommet ud i de alleryderste hjørner. Jeg vil sige, at det forslag, som hr. Per Clausen her omtaler, ikke vil kunne registreres i nogen som helst måling af lighed eller ulighed i det danske samfund.

Lad mig bare sige, at for så vidt angår det ene forslag om aldersgrænsen for, hvornår man tæller med som barn i forhold til boligstøtten, der ændrer vi aldersgrænsen fra 23 til 18 år. Mon ikke de fleste vil sige, at det er sund fornuft? Alttså, vi har et samfund, hvor vi i almindelighed skiller ved 18 år og siger, at når man er over 18 år, så er man myndig, og så er man i den forstand ikke længere barn; når man er under 18 år, så betragtes man som barn. Så er det da mærkeligt, at der i boligstøtteleven er en regel om, at man er barn, indtil man er 23 år.

Så der gør vi altså bare det, at vi harmoniserer reglerne og siger: 18 år er 18 år, og det er der, vi sætter grænsen mellem, om man er barn eller ikke er barn.

Per Clausen (EL):

Nu drejer det her sig jo om, hvorvidt forslaget skaber større eller mindre ulighed, og statsministeren mener ikke, at det kan registreres. Men det her forslag vil dog alt i alt give et par hundrede millioner kroner om året, når det er endeligt indfaset i 2009. Så lidt giver det da på kistebunden, og det er vel også derfor, man har opfundet det.

Pointen med det forslag, som statsministeren omtaler her, er jo, at der tager man altså penge fra nogle af de dårligst stillede lejere i det her land, samtidig med at man accepterer, at de ejere, som har de dyreste huse og er de rigeste, får forøget deres formue, uden at den skal beskattes. Så laver man derudover en forringelse, som rammer førtidspensionister og andre pensionister i forhold til den boligydelse, de får. Og det vil altså sige, at man laver forringelser for nogle af de dårligst stillede mennesker i det her land, samtidig med at man lader andre få formueforøgelse, uden at det beskattes.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Det er jo ikke rigtigt, hvad hr. Per Clausen siger, at vi tager penge fra nogle, der i dag får. Det er nogle regler, der gælder fremad, og ikke bagud.

For så vidt angår den anden del af forslaget, som hr. Per Clausen omtaler, nemlig det såkaldte huslejetillæg, så er det jo en meget interessant diskussion, for det huslejetillæg, der i dag gives, er faktisk indrettet sådan, at det kommer de mest velstillede pensionister bedst til gode. Og det da mærkeligt, når vi nu snakker social profil, at man er imod, at vi laver en ændring, som faktisk tager lidt penge – det er rigtigt – men det er fra de mest velstillede. Det har jeg svært ved at se hvordan Enhedslisten kan være imod.

Kl. 14.10

Per Clausen (EL):

Nu er det jo ikke korrekt, når statsministeren siger, at den sidste del vedrører de mest velstillede pensionister, for så har man jo en eller anden idé om, at det nok er DJØF-pensionisten med en stor pension, det her vedrører. Det er det jo ikke. Det kommer jo til at ramme førtidspensionister og andre, som faktisk står dårligt økonomisk.

Uanset om man så har forskellige tekniske forklaringer på, at det kan være fornuftigt at lave de her ændringer, så er mit synspunkt bare: Hvorfor sørger man ikke for, at de her penge går tilbage til de førtidspensionister, som der jo er stor interesse her i Folketinget for at hjælpe? Hvorfor sørger man ikke for, at de penge, som man tager fra nogle børnefamilier i den her sammenhæng, i hvert fald bliver hos børnefamilierne, hvis man nu har den opfattelse, at det er meget vigtigt, at man får harmoniseret 23-års-reglen ned til en 18-års-regel?

Sagen er, at intet princip åbenbart forhindrer regeringen i at tage fra de dårligst stillede, men

vi har principper, der forhindrer, at man beskatter formueopbygning hos de rigeste.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

En gang imellem kan det være en fordel at holde sig fuldstændig til, hvad realiteterne er i sagen. For sagen er den, at dét, at der er modtagere af det her huslejetillæg, faktisk betyder, at der er nogle, der får tilskud til en udgift, som de ikke har.

Det tillæg, vi taler om, blev indført i 2000 i forbindelse med boligstøttereformen for at begrænse virkningerne af det nye boligstøttesystem. Den boligstøttereform er nu endeligt indfaset, og det er derfor, regeringen foreslår at afskaffe tillægget igen. Og det tillæg har altså den lidt besynderlige virkning, at der er givet mere i tillæg til dem, der har den største indkomst, end til dem, der har en lavere indkomst.

Så det er derfor, jeg har svært ved at forstå, at Enhedslisten kan kritisere regeringen for, at der er en skæv social profil her. For vi tager faktisk mest fra dem, der har den største indkomst.

Formanden:

Så er det hr. Ole Sohn som medspørger.

Ole Sohn (SF):

Jeg er glad for, at statsministeren siger, at vi skal holde os til realiteterne. Her i debatten er det statsministerens gennemgående tema, at det skal kunne betale sig at arbejde; det, at man har lavet et loft over kontanthjælpen, at man har indført starthjælp og de andre ting, der er nævnt i rækken af spørgsmål, skaber dynamik, det giver mere lyst til at arbejde. Det, socialministeren har sagt, er jo sådan set det samme: Det skal kunne betale sig at arbejde, og der skal være dynamik i samfundet; jo mere dynamik, vi får i samfundet, jo bedre bliver det.

Hvori består egentlig forskellen mellem det, statsministeren siger, og det, socialministeren siger?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror, det er fremgået med stor klarhed i offentligheden, at socialministeren er fuldstændig enig i, hvad jeg har sagt, så vi kan jo fastslå, at der ikke er nogen uenighed.

Jeg har svært ved at forstå, hvorfor hr. Ole Sohn har anfægtelser over, at det skal kunne betale sig at arbejde. For mig fremstår det som noget meget naturligt, jeg vil næsten sige almindelig sund fornuft, at samtidig med at vi skal have

et godt, socialt system, der virkelig hjælper dem, der har hjælp behov, og sørger for en ordentlig og anstændig ydelse til dem, der har brug for det, så skal vi altså altid indrette samfundet sådan, at det kan betale sig at arbejde. Jeg synes, det er almindelig retfærdighed, og sådan tror jeg egentlig de fleste mennesker har det.

Ole Sohn (SF):

Det er jeg fuldstændig enig i. Men det er dog lidt paradoksalt, at vi i Danmark, også under socialdemokratiske regeringer – ja, jeg vil næsten sige i særdeleshed under socialdemokratiske regeringer, hvor man ifølge statsministeren har brandskattet og taget til højre og venstre – faktisk er kommet i den situation, at vi har verdens højeste erhvervsfrekvens, fordi det kan betale sig at arbejde. Folk går ikke på arbejde, fordi de bliver tvunget ned på dårligere ydelser, de kommer ind på arbejdsmarkedet, fordi de har lyst til det, og fordi samfundet har brug for dem.

Så vi har faktisk en høj erhvervsfrekvens, og den havde vi, før regeringen kom til. Nu er den lidt faldende under den her regering, men den har været meget høj. Derfor er jeg fuldstændig enig i, at det selvfølgelig skal kunne betale sig. Man kan så diskutere måden; der er vi uenige.

Men jeg er lidt optaget af, hvad det egentlig er, socialministeren har sagt, som statsministeren er uenig i. Nu kan jeg forstå, at de ikke er uenige.

Det eneste, socialministeren har sagt, som statsministeren ikke siger i dag, er, at socialministeren har forholdt sig til de faktuelle oplysninger, som økonomerne er kommet med, netop at forskellene i indkomst faktisk er vokset, og det kom hun til at sige. Og det er det eneste, statsministeren ikke vil sige. Men ellers er de fuldstændig enige, og det er da meget rart at få konstateret.

Kl. 14.15

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg tror, vi kører lidt i ring nu. Jeg var meget grundigt inde på den her sag i min åbningstale i går, og jeg kan i det hele henviser til den. Jeg synes, det blev sagt meget klart og meget præcist i den åbningstale, hvad der er regeringens linje i det her spørgsmål om socialpolitik, beskæftigelsespolitik og lighed og ulighed.

Formanden:

Så er det hr. Frank Aaen som medspørger.

Frank Aaen (EL):

Først lige en korrektion i forbindelse med regeringens forslag vedrørende pensionister. Jeg går ikke ud fra, at der tages fra de pensionister, der har mest, for de får ingen boligydelse. Der tages fra pensionister, der har så lav en indkomst, at de får boligydelse. Det er det, det går ud på.

Må jeg så sige, at det lyder, som om sådan et par hundrede millioner fra lejerne, dvs. nogle af landets fattigste og oven i købet børnefamilier, ikke er noget at snakke om, det er bare sådan lidt småtteriet. Så lad os tage et lidt større beløb.

Det, regeringen samtidig gør – jeg har spurgt om det før og har ikke fået noget svar – er at tage milliardbeløb op af Landsbyggefonden, Landsbyggefonden, der er dannet for at kunne modernisere nedslidte almennyttige boliger og eventuelt sænke huslejen i de almene boliger. Hvorfor er det specielt vigtigt for regeringen at tage penge op af Landsbyggefonden? Kunne vi ikke få et svar på det? Det er virkelig til skade for nogle af landets dårligst stillede.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nu jeg vil holde mig til det, vi drøfter her, og som der er stillet spørgsmål om, og det er det her huslejetillæg. Der sætter hr. Frank Aaen spørgsmålstejn ved mine oplysninger. Så lad mig være mere præcis.

Vi taler altså under alle omstændigheder om ret små beløb, men det er sådan, at reglerne om tilskud til en udgift, som pensionisterne reelt ikke har – det er det, man kalder det beregnings-tekniske huslejetillæg – især er en fordel for de mere velstillede pensionister. For en enlig pensionist med en indkomst på op til 120.000 kr. har tillægget i gennemsnit en værdi på 27 kr. måned. For en enlig pensionist, som modtager boligydelse og har en indkomst på over 200.000 kr., har tillægget i gennemsnit en værdi på 300 kr. om måneden, altså væsentlig mere.

Der må jeg sige, at regeringen lægger vægt på at hjælpe dem, der har størst behov, og derfor har regeringen sammen med Dansk Folkeparti f.eks. indført en supplerende pensionsydelse på op til 6.200 kr., som bliver givet til økonomisk vanskeligt stillede folkepensionister med begrænsede supplerende indkomster ud over pensionen. Det er den sociale profil vi synes er rigtig.

Formanden:

Så er det hr. Frank Aaen. Nej? ... Så er det hr. Per Clausen for et sidste spørgsmål.

Per Clausen (EL):

Den sociale profil, som regeringen og statsministeren er stolte af – og jeg ved, at alle ministre også er stolte af den, for ellers var de jo ikke ministre ret meget længere tid – er altså en profil, der går ud på, at regeringen synes, det er fint nok, hvis man tjener sine penge i kraft af arbejdsfri indkomster, at man altså får en formueopbygning i sin bolig, det skal ikke beskattes. Hvorimod det tilskud, som pensionister, der bor til leje, har, skal forringes, og det samme gør sig gældende, når man snakker om boligydelse til børnefamilier, de skal også forringes. Det er den sociale profil, regeringen har.

Det, jeg bare ikke kan forstå, er, hvordan statsministeren kan blive ved med at sige, at han ikke mener, at det fører til større social ulighed. Det synes jeg faktisk er komplet ubegribeligt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg synes efterhånden, jeg har svaret på de samme spørgsmål flere gange, og derfor er jeg nødt til at sige, at så bliver mit svar jo altså også det samme, når det er de samme spørgsmål, der bliver stillet.

Det første, der er vigtigt at sige, er, at under alle omstændigheder er Danmark det mest lige samfund i verden, når vi kigger på indkomstfordelingen.

Det andet, jeg vil sige, er, at ja, over tid svinger det med, om der er større eller mindre lighed eller ulighed, og det er først og fremmest knyttet til udviklingen i værdien af boliger, altså boligmarkedet. Og der er perioder, ja, hvor uligheden er vokset lidt, fordi boligværdierne er steget, og der er andre perioder, hvor uligheden har været konstant eller måske endda faldende hovedsagelig på grund af, at der i den periode har været stagnerende eller faldende ejendomspriser.

Så jeg afviser jo ikke, at der over tid kan være svingninger, men det er under alle omstændigheder små krusninger, der ikke forstyrrer det overordnede billede, at Danmark under alle omstændigheder er det mest lige samfund i verden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 6

6) Til statsministeren af:

Per Clausen (EL):

»Når statsministeren understreger, at det ikke er regeringens politik at øge uligheden i samfundet, vil ministeren så erkende, at satspuljeforliget har medvirket til at øge uligheden i samfundet?«

Per Clausen (EL):

Jeg synes jo, at det ikke er noget problem, at statsministeren svarer det samme hele tiden; det har vi vænnet os til. Problemet er, at statsministeren taler udenom på den samme måde hele tiden. Det er sådan set det grundlæggende problem. Men vi prøver så med det sidste spørgsmål her.

Kl. 14.20

Det er jo en kendsgerning, at på grund af den måde, man har indrettet reguleringen af indkomster for pensionister, arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagere osv. på, bliver forskellen på lønindkomsten og de såkaldte overførselsindkomster større år for år, og et kig på, hvor store beløb det har udviklet sig til i løbet af de sidste 10 år, viser jo, at det er sådan ca. 4 mia. kr., som de, der er på arbejdsløshedsdagpenge, kontanthjælp, sygedagpenge, pension osv., bliver snydt for, fordi man regulerer dårligere.

Og så vil jeg bare spørge statsministeren, om det heller ikke fører til øget ulighed i samfundet.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Altså, jeg må afvise hr. Per Clausens fremstilling, men den bygger på den enkle kendsgerning, at det forlig om satsreguleringen, som det jo drejer sig om, og som et meget bredt flertal i Folketinget står bag, er hr. Per Clausens parti, Enhedslisten, uden for, og derfor er Enhedslisten selvfølgelig imod det og utilfreds med det, men resten af Folketinget er enig om, at det faktisk er en meget god måde at sikre på, at der kommer penge til de allermest udsatte grupper i vores samfund.

Per Clausen (EL):

Det er da rigtigt, som statsministeren siger, at partierne fra Dansk Folkeparti til SF er enige om, at det er godt, at vi finansierer ting, som skal komme de særligt udsatte grupper i samfundet til gode, ved at tage fra folk, der er på overførselsindkomster. Det er rigtigt.

Det er også fuldstændig rigtigt, som statsministeren siger, at det forlig har vi intet ønske om at være med i, for vi vil ikke tage fra nogle af de dårligst stillede grupper i det her samfund for at finansiere forbedringer for nogle, der i nogle tilfælde har det endnu dårligere. Vi synes ærlig talt, at der er andre steder, hvor man kunne tage pengene.

Men det, at statsministeren her deler ansvaret med hele Folketinget minus Enhedslisten, ændrer jo ingenting ved, at det her satspuljeforlig fører til større ulighed i samfundet, og det var bare det, jeg ville have statsministeren til at bekræfte.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jamen det får hr. Per Clausen mig bestemt ikke til at bekræfte.

Tværtimod er det jo sådan, at den satsregulering, der hvert år finder sted, sikrer, at modtagere af overførselsindkomster følger med den almindelige velstandsudvikling i samfundet. Den måde, vi har indrettet ordningen på, sikrer så samtidig, at der er penge til de mest udsatte grupper i vores samfund, og der er jo over årene tilført milliarder af kroner til de mest udsatte grupper som hjemløse, narkomaner, alkoholmisbrugere, sindslidende og andre, og også i år bliver der fordelt penge fra puljen. Jeg tror, der er 600-700 mio. kr. til rådighed, som så bliver fordelt til særligt udsatte grupper.

Så jeg kan bestemt ikke bekræfte hr. Per Clausens fremstilling.

Per Clausen (EL):

Statsministeren må vel i det mindste være enig i, at det er en kendsgerning, at dagpengemodtagere, kontanthjælpsmodtagere, pensionister osv. i dag får 5.000-6.000 kr. mindre om året, end de ville have fået, hvis de havde fulgt den udvikling i velfærden, som de, der er i beskæftigelse, har fået. Det er vel ikke desto mindre rigtigt.

Og er statsministeren ikke også enig i, at det jo nok ikke skaber mere lighed i samfundet, at statsministeren og jeg forhindres i over vores skat at give penge til narkomaner og andre meget dårligt stillede mennesker, fordi alt, hvad der skal ske for dem af gode tiltag, skal finansieres af kontanthjælpsmodtagerne, de arbejdsløse, de syge og pensionisterne? Det skaber nok ikke mere lighed i samfundet, det skaber snarere større ulighed.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jamen det er jo heller ikke rigtigt, som hr. Per Clausen siger, at alt skal finansieres den vej. Jeg kan da nævne bare ét eksempel på noget, som er finansieret uden for satspuljen.

Det forlig, som regeringen og Dansk Folkeparti har indgået over et par finanslove om en særlig ydelse til pensionister med meget små indkomster – det, der i folkemunde hedder ældrechecken – har ikke noget med satspuljen at gøre, det er finansieret udenfor. Så det at have satspuljeaftalen, forhindrer jo ikke, at man derudover kan gøre ting, hvor man gerne vil hjælpe særligt udsatte grupper.

Men et meget bredt flertal her i Folketinget, alle partier undtagen Enhedslisten, er altså enige om, at satsreguleringen og satspuljeforliget er en rigtig god måde at hjælpe de mest udsatte grupper i vores samfund på.

Kl. 14.25

Formanden:

Så er det hr. Frank Aaen som medspørger.

Frank Aaen (EL):

Statsministeren sagde før, at satsreguleringen betyder, at dagpenge og pensioner følger indkomstudviklingen. Det passer jo ikke, vil jeg gerne sige til statsministeren, det er jo lodret forkert.

Mekanismen i satsreguleringen er jo netop, at pensioner, dagpenge, overførselsindkomster ikke skal følge indkomstudviklingen, for det er jo lige præcis sådan, at skulle de følge indkomstudviklingen, så skulle de år for år stige mere end det, de gør i dag. Så skulle der i år have været 4 mia. kr. mere til de grupper, end der er i dag.

Kan vi ikke få det bekræftet, hr. statsminister, at mekanismen i satsreguleringen er, at pensioner, dagpenge, sygedagpenge, barselorlovsydelser og alt muligt andet skal stige med mindre end indkomstudviklingen?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, der er afgørende, er jo, at satsreguleringen betyder, at modtagere af overførselsindkomster følger med den almindelige velstandsudvikling i samfundet.

Nu må jeg så lige sige, at på det punkt her har jeg så ikke medbragt nogle konkrete tal, men jeg tror, at hvis jeg havde medbragt konkrete tal – men det kan vi jo vende tilbage til – så ville man kunne se, at der har været en real vækst i indkomsten for modtagere af dagpenge og modta-

gere af kontanthjælp, når vi tager de generelle ydelser, simpelt hen fordi satsreguleringen overstiger inflationen. Men jeg tager det forbehold, at jeg ikke har medbragt tal, men det vil i hvert tilfælde sådan umiddelbart være min vurdering.

Det er jo det, der er det afgørende, at man altså sikrer, at også modtagere af overførselsindkomster sådan nogenlunde følger med den almindelige velstandsudvikling i samfundet, og det er det, forliget går ud på, og det er der altså alle andre partier end Enhedslisten, der har været enige om er en god model.

Frank Aaen (EL):

Så fik vi da lidt af en indrømmelse her til sidst: »sådan nogenlunde« følger indkomstudviklingen.

Princippet i satsreguleringen er, at man først beregner, hvor meget pensioner og dagpenge skulle stige med, hvis de skulle stige lige så meget som indkomsterne, og når man har regnet det ud, så tager man lidt af. Og det gør man hvert eneste år, man tager lidt af, og det er derfor, det kun bliver nogenlunde; det bliver nemlig mindre end indkomstudviklingen.

Derfor var det forkert, det, statsministeren sagde før, og derfor er det udenomssnak, vi hører nu, for satsreguleringen har det indbyggede princip, at forskellen på almindelige indkomster og dagpenge og pensioner skal vokse.

Er det ikke med til at øge uligheden i samfundet, hr. statsminister?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er ikke enig i, at satspuljeaftalen øger uligheden i samfundet. Tværtimod er den med til at sikre, at vi kan give penge til de mest udsatte grupper, og det synes jeg er en fornuftig ting.

Formanden:

Så er det hr. Ole Sohn som medspørger.

Ole Sohn (SF):

Det er lige for at få historikken med omkring satspuljen.

Kan statsministeren bekræfte, at forud for satspuljen var der ikke tale om fuld regulering? Der var der tale om, at den daværende borgerlige regering havde fundet det rimeligt fuldstændig at stoppe al regulering. Der var det simpelt hen sådan, at der var stoppet for regulering af alle overførselsindkomster, ligesom skattestoppet i dag, og så blev man tvunget til, fordi ulig-

hederne blev for store, at genindføre en regulering, og så kom satspuljen på.

Det vil sige, at satspuljen ikke er et alternativ til en fuld regulering, men at satspuljen er et alternativ til ingen regulering.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg ved ikke, om man kan stille det så enkelt op, at alternativet til satspuljen er ingen regulering. Det er nu ikke givet, at det er det, men det kunne godt være, at alternativet var en ringere regulering.

Altså, lad mig bare slå fast, at jeg faktisk synes, det er en meget god model, vi har fundet med satsreguleringsordningen, som jo går ud på helt præcis, at hvis ændringen i den opgjorte årsløn er større end 2 pct., så anvendes et beløb på højst 0,3 pct. til indkomstoverførsler til en pulje: den såkaldte satspulje.

Det er en meget god model, som finder den rigtige balance mellem at sikre en vis velstandsstigning, også for modtagere af overførselsindkomster, samtidig med at der er penge til de mest udsatte grupper i vores samfund. Og hvis der så i øvrigt er politisk flertal for det, så kan man uden for det her og oven på det her bygge yderligere forbedringer, sådan som det i øvrigt også er sket hen ad vejen.

Kl. 14.30

Ole Sohn (SF):

Jeg er meget optaget af, at lytterne og seerne til denne her debat ligesom får historikken med. Det var derfor, jeg spurgte, om det ikke er korrekt, at forud for, at satspuljeordningen blev etableret, var der ingen regulering. Der kunne man måske have lavet en eller anden form for regulering, men virkeligheden er, at der ikke var nogen regulering. Så satspuljeordningen var sådan set en forbedring i forhold til det, der var gældende på det tidspunkt, hvor den blev indført.

Det er sådan set bare den konstatering, jeg vil have frem, sådan at man får det ind i de rette proportioner. Det er jo ikke sådan, at satspuljen var et udtryk for, at man havde fuld regulering, og at man så skar noget ned. Tværtimod kom man jo fra nul og lavede en regulering.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Når jeg ikke gik præcist ind på det aspekt i hr. Ole Sohns spørgsmål, var det, fordi jeg her på stående fod ikke har en fuldstændig klar erin-

dring om, hvordan reguleringsmekanismerne var tilbage i 1980'erne.

Som jeg nu husker det, er det i hvert fald ikke rigtigt at fremstille det sådan, at der ingen regulering var, men jeg tror, at hr. Ole Sohn har ret i, at reguleringsmekanismen var ringere end den, der så blev indført med satsreguleringspuljen. Det er vi fuldstændig enige om.

Det er vel også grunden til, at et meget bredt flertal i Folketinget blev enige om den her model, som også indebar, at man fandt en god metode til at skaffe de penge frem, som der er hvert år var et ønske om, når man skulle forhandle finansloven, nemlig penge til at sikre nogle forbedringer for særlig udsatte grupper. Jeg er glad for, at denne meget brede kreds af partier hvert år har kunnet blive enige om en sådan fordeling af penge til de mest udsatte grupper i vores samfund.

Formanden:

Så er det hr. Per Clausen for et sidste spørgsmål.

Per Clausen (EL):

Jeg synes også, det er oplysende at få gjort det helt klart her i Folketingssalen, at alle partier minus Enhedslisten synes, at det er godt at have en reguleringsordning, der fører til, at forskellen mellem de indkomster, man har, når man er i arbejde, og når man er på kontanthjælp, når man er syg, når man er pensionist, og når man er arbejdsløs, skal vokse hvert år, og at det er godt, at der er taget over 4 mia. kr. fra den gruppe og bliver taget det hvert eneste år. Det er jo rart at få bekræftet et eller andet sted, at det er der altså stor enighed om.

Men det ændrer jo ikke noget ved, at det præcis er det samme, vi ser, når vi ser forringelse af kontanthjælpen ved hjælp af starthjælp og kontanthjælpsloft, at det er det samme, vi ser, når vi lader de ejendomsprisstigninger og de formueopbygninger, der kommer der, være ubeskattede, mens vi forringer vilkårene for lejerne: Det skaber større ulighed i samfundet.

Og det er jo pointen: at den eneste forskel på det, statsministeren og socialministeren sagde, er, at socialministeren forsøgte at argumentere for, at ulighed kunne være godt, mens statsministeren benægter det, hvilket tvinger ham til efterfølgende at benægte fakta, i hvert fald fremstille det, som om regeringens politik ingen indflydelse har på udviklingen. Men det er jo kommet frem i dag, at regeringens politik fører til

øget ulighed, og at regeringen ikke har tænkt sig at gøre noget ved det.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Nej, det er ikke kommet frem i dag. Det kan godt være, at hr. Per Clausen vil påstå det, men det er i hvert fald ikke noget, hr. Per Clausen kan bygge på de svar, jeg har givet – tværtimod.

Jeg har sagt, at Danmark er det mest lige samfund i verden, når det gælder indkomstfordeling. Jeg har også sagt, at det over tid går lidt op og ned med tallet for, om der er større eller mindre ulighed, og det er hovedsagelig knyttet til udviklingen i ejendomspriserne. I perioder går det lidt op, i perioder går det lidt ned, men det er under alle omstændigheder små krusninger, der ikke ændrer billedet af, at Danmark er det mest lige samfund.

Når hr. Per Clausen derfor påstår, at der bliver mere ulighed, må jeg altså sige, at hvis man kan gøre sådan nogle tal op på ét eller andet tidspunkt, så er det hovedsagelig knyttet til udviklingen i ejendomspriserne.

Regeringens politik sigter på at få folk i arbejde, og jo flere der kommer i arbejde, jo mere bidrager det til at mindske uligheden i samfundet, for det er altså bedre at have et job og få løn end at være på overførselsindkomst.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 7

7) Til statsministeren af:

Karen Hækkerup (S):

»Vil statsministeren oplyse, om der har fundet skriftlig kommunikation sted mellem Socialministeriet og Statsministeriet forud for socialministerens noget uventede tilbagetrækning af sine udtalte og gentagne ytringer om ulighed?«

Karen Hækkerup (S):

Jeg ønsker ikke at fortsætte debatten om ulighed i samfundet. Jeg ønsker i stedet at dreje fokus over på statsministerens håndtering af selve den misere, der var om ulighed. For jeg kunne sådan set lige så godt have spurgt ind til, hvordan statsministeren fungerer som leder, hvis vi havde diskuteret miljøministeren og Bilkasagen, hvis vi havde diskuteret kulturministeren og kulturkanonsagen, hvis vi havde diskuteret ministeren for familie- og forbrugeranliggender og hindbærsagen, eller hvis vi havde diskuteret Sø-

ren Pind og det forslag, han sammen med bl.a. Venstres finansordfører, Peter Christensen, fremkom med om de ti teser.

Jeg har med andre ord stillet spørgsmål om statsministerens ledelsesstil, fordi jeg faktisk mener, at det bør være sådan, at en minister eller et medlem af Folketinget skal have lov til at sige, hvad de mener.

Jeg kan godt være bekymret for, at ministre – og faktisk også menige folketingsmedlemmer i regeringspartierne i øvrigt – ikke tør sige, hvad de mener, fordi der er en ledelsesstil i regeringen, hvor alt skal godkendes af chefen; altså en autoritativ ledelsesstil, hvor der ikke er plads til individets selvstændige udfoldelse. Jeg vil gerne spørge: Mener statsministeren, at han fungerer som rollemodel, når han udøver den slags ledelsesstil?

Kl. 14.35

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det spørgsmål svarer jeg gerne på, selv om det er et ganske andet end det, der er stillet. Men udmærket, jeg kan også godt svare på det spørgsmål.

Jeg vil bare sige til fru Karen Hækkerup, at det er sådan, at en regering fungerer som et hele, at den fungerer som det, der med et fint ord hedder et kollegium. Det vil sige, at enhver minister udtaler sig på regeringens vegne. Derfor skal der jo være fuldstændig samklang mellem, hvad ministre siger i en regering, og det er så statsministerens opgave at sørge for det, hvis der bliver uklarhed om det. Det var der så her, og derfor var jeg nødt til at præcisere, hvad der er regeringens linje. En regering er ikke en studiekreds, det er en regering.

Karen Hækkerup (S):

Jeg er meget glad for, at statsministeren vil svare. Nu havde jeg forstået på statsministeren, at han var ved at være rimelig træt af de spørgsmål, der i øvrigt var om ulighed, og at han mente, at debatten var ved at være udtømt.

Jeg har spurgt til, om statsministeren havde rettet direkte skriftlig henvendelse til socialministeren med henblik på at få ministeren til at trække sin udtalelse om ulighed tilbage. Det spørgsmål er der i virkeligheden ingen grund til at stille i dag, fordi Politiken allerede har søgt aktindsigt og også har dokumenteret, at statsministeren rent faktisk ikke alene har forsøgt at præge socialministerens pressemeddelelse, men også decideret har været inde at rette i den og

ikke mindst sendt den til Dansk Folkeparti til godkendelse, inden den røg ud i den almene offentlighed.

Jeg tror godt, at alle i Danmark i dag er enige om, at det, vi har brug for, er en ledelse, som sætter pris på kreativitet og innovation. Det er en globaliseret tidsalder, og det er nogle helt andre og meget mere moderne ledelsesværktøjer, vi har brug for.

Jeg vil gerne spørge: Afspejler ledelsesstilen i regeringen mest et industrisamfunds kultur, eller er det i virkeligheden en moderne ledelse?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Vi er sandelig langt omkring nu, men må jeg lige holde fast i noget af det, som fru Karen Hækkerup sagde. Jeg har aldeles ikke sendt nogen som helst pressemeddelelse eller noget andet til godkendelse hos Dansk Folkeparti. Jeg ved ikke, hvor fru Karen Hækkerup har det fra.

Jeg vil bare lige slå fast, at Statsministeriet fra Socialministeriet har fået oversendt et udkast til pressemeddelelse. Det blev der kigget på, og der blev lavet nogle forslag til justeringer af udkastet. Derefter blev der fra Statsministeriet ringet til Socialministeriet, man drøftede udkastet til pressemeddelelse, og derefter lavede Socialministeriet den endelige pressemeddelelse. Det er fuldstændig sagsgangen, som den har været.

Karen Hækkerup (S):

Det behøver såmænd heller ikke at være så langt, men hånden på hjertet: Hvis man nu kigger tilbage på den måde, statsministeren fungerede på som skatteminister i Schlüterregeringen, ville statsminister Anders Fogh Rasmussen anno 2005 så have belønnet og værdsat en minister, som havde håndteret sager, meldt ud politisk, tænkt selv og villet noget, eller ville statsministeren anno 2005 have rettet sådan en minister, have været efter sådan en minister og have sikret, at der skulle være så meget fodslag, at det til sidst er fuldstændig umuligt at se, hvad de enkelte ministre mener?

Hånden på hjertet: Ville statsminister Anders Fogh Rasmussen anno 2005 ikke have fyret skatteministeren, der var under Schlüterregeringerne i 1980'erne?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er jo svært at svare på. Det ville i hvert fald føre til skizofreni, for det er en og samme person, vi snakker om.

Skulle vi nu ikke lige holde os til realiteterne i den virkelige verden? I Danmark er det sådan, at regeringen fungerer som et hele. Når en regering udtaler sig, er det på regeringens vegne. Kommer en minister til at sige noget, der ikke er regeringens politik, er det altså statsministerens opgave at få rettet det op og få sagt, hvad der er regeringens linje. Det er da ikke altid rart at skulle det, men det er man altså nødt til som statsminister.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 10

8) Til statsministeren af:

Jeppe Kofod (S):

»Hvad er baggrunden for, at statsministeren bryder sit klokkeklare løfte fra januar måned ved at overføre 112 mio. kr. fra ulandsbistanden til katastrofebistandsrammen?«

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil jo gerne give statsministeren muligheden for at begrunde, hvorfor statsministeren har brudt et klokkeklart løfte til den danske befolkning og Folketingets partier, et løfte, som statsministeren kom med den 3. januar i år i forbindelse med den forfærdelige tsunamikatastrofe, som statsministeren jo ved dræbte hundredtusinde mennesker i Sydøstasien og efterlod et kæmpe kaos.

Det var på den baggrund, Danmark bl.a. bevilgede 190 mio. kr. i katastrofehjælp til området og dermed tog en stor del af den pulje, vi har om året til katastrofehjælp, alene til tsunamikatastrofen. På det tidspunkt sagde statsministeren så til den danske befolkning, at bliver der yderligere behov for at hjælpe ved katastrofer andre steder i verden, vil vi selvfølgelig ikke tage pengene fra ulandsbistanden.

Kl. 14.40

Hvad er det så, statsministeren og hans regering har gjort? Jo, de har faktisk netop taget 112 mio. kr. fra ulandsbistanden i år og fyldt over i katastroferammen. Det er jo et klokkeklart løftebrud, og jeg synes faktisk, at statsministeren skulle have mulighed for at forklare Folketinget baggrunden for det her løftebrud.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Naturligvis begår regeringen ikke løftebrud.

Det, vi sagde i januar, står vi selvfølgelig ved, og

det gennemfører vi. Altså, vi har jo en særlig katastrofekasse til brug, når der sker katastrofer som den, vi så i Sydøstasien. Kassen var der, vi brugte pengene med det samme for at være hurtigt ude i Sydøstasien, og jeg sagde så ved den lejlighed: Det må selvfølgelig ikke gå ud over katastrofeindsatser andre steder i Afrika f.eks. osv.

Det står vi stadig ved, og derfor har vi, da vi nu senere på året har konstateret, at der er brug for penge til katastrofeindsatser andre steder, faktisk forhøjet katastrofekassen med 150 mio. kr., sådan at der i år vil være det samme antal penge til rådighed til katastrofeindsatser, som der var før tsunamikatastrofen. Vi har altså sat katastrofekassen op med 150 mio. kr. og indfrier derfor det løfte, vi gav i januar.

Jeppe Kofod (S):

Der er jeg nødt til at korrigere statsministeren, og det er jeg selvfølgelig ked af. For det løfte, som regeringen og statsministeren gav i januar, var, at det ekstra behov, der måtte vise sig i 2005, og som desværre jo har vist sig, som statsministeren har ret i, og som gør, at man er nødt til at putte 150 mio. kr. ekstra i katastroferammen, finansierer man for 112 millioner kroners vedkommende via ulandsbistanden, og så tager man 38 mio. kr. fra Finansministeriets kasse. Det var ikke det, statsministeren lovede befolkningen.

Det, statsministeren lovede befolkningen, og det må jeg altså minde statsministeren om, var, at man ville tage pengene fra finansministerens kasse – alle pengene. Det, man gør nu, er at tage fra de fattige i Afrika og andre steder i verden, ved at man altså tager 112 mio. kr., og det kan ikke være andet end et løftebrud. Jeg synes egentlig, at det er mærkeligt, at statsministeren ikke står ved det løfte, han gav befolkningen i januar.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må klart afvise hr. Jeppe Kofods påstand om, at der skulle være tale om løftebrud. De 150 mio. kr., vi altså har øget katastrofekassen med, er finansieret ved, at de 38 mio. kr. er nye penge. De 112 mio. kr. er kommet ved, at der faktisk er nogle projekter i tre lande, som ganske enkelt ikke kan gennemføres i år. Uanset om man ville, eller hvad man ville, kan det af forskellige grunde simpelt hen ikke lade sig gøre at bruge de 112 mio. kr. i de pågældende lande i år.

Så må jeg da sige, at det er almindelig sund fornuft, at man, når man har 112 mio. kr., som man af forskellige grunde simpelt hen ikke kan bruge i år, så bruger dem til katastrofekassen, så de da kommer til nytte og gavn for nogle. Ellers ville de jo ikke komme i sving. Så det går ikke fra nogen. Det er penge, som ikke kunne bruges, og nu bliver de altså brugt til katastrofeindsats. Det synes jeg faktisk er sund fornuft.

Jeppe Kofod (S):

De penge kan sagtens bruges. Det her er faktisk noget sludder. Det er rigtigt, at det i de tre pågældende lande godt kan være, at de penge ikke kan bruges, men jeg må minde statsministeren om – også i lyset af statsministerens åbningstale – at vi har en hiv/aids-katastrofe i Afrika, som statsministeren var inde på, der dræber på verdensplan 8.000-10.000 mennesker om dagen. Det er jo i sandhed en katastrofe, hvor der sagtens kan bruges flere penge, og hvor Danmark f.eks. ikke engang betaler sin fair andel til den globale fond.

Så det, der er sagens kerne her, er, at man kom med et løfte til befolkningen i januar måned. Det tidspunkt var før valget, og det var en situation, hvor der var en helt enestående vilje i hele befolkningen til at hjælpe ofrene for tsunamikatastrofen. På det tidspunkt turde statsministeren ikke andet end at love befolkningen, at man selvfølgelig ikke ville tage fra de fattige for at finansiere denne her ekstraordinære katastrofe. Her, lidt over et halvt år efter valget, hvad gør man så? Man tager 112 mio. kr. fra ulandsrammen, man sagtens kunne have brugt til at hjælpe de fattige. Det er et klokkeklart løftebrud.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, det er ikke et løftebrud. Det er sådan, at de 112 mio. kr. altså ikke kan anvendes, og så synes jeg, det er fornuftigt at anvende dem til noget andet, hvor de gør gavn, nemlig til katastrofeindsats.

I øvrigt må jeg minde om, at det ikke er nogen ny praksis. Sådan har den tidligere regering også gjort. Den socialdemokratiske ledede regering gennemførte ved en bestemt lejlighed præcis det samme, hvor man i 1999 overførte 300 mio. kr. fra den øvrige udviklingsbistand til humanitære indsatser, og det skyldtes dengang primært Kosovokrisen. Det synes vi da ikke er kritisabelt; det er helt naturligt, at man gør det på den måde.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Så er det fru Kirsten Brosbøl som medspørger. Værsgo.

Kirsten Brosbøl (S):

Det ændrer jo ikke på, at det var opfattelsen stort set i hele befolkningen, i alle udviklingsbistandsorganisationerne, i Folketinget, ja, i alle medierne, at det her var et løfte, som regeringen havde givet om, at de her penge ville blive fundet et andet sted.

Det var før valget den 8. februar, så det kan jo godt være, at det var en god ting at sige på det tidspunkt. Vi må så bare konstatere, at nu er sagen en anden, nu er sagen nemlig den, at man er vendt om og har taget pengene fra udviklingsbistanden, sådan som man sagde at man ikke ville gøre. Hvordan kan vi opfatte det anderledes, end at det er et løftebrud?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det ville være et løftebrud, hvis pengene gik fra nogle aktiviteter, der ellers skulle have været iværksat, men her er der tale om aktiviteter, som ikke kan iværksættes. Så pengene ville slet ikke kunne bruges.

Det ene land er Bolivia, hvor alle ved, at der har været meget omfattende politiske uroligheder, og det har gjort, at vi simpelt hen ikke kan gennemføre aktiviteterne dér i det planlagte omfang. Så er det da fornuftigt at bruge pengene, hvor de kan gøre nytte, nemlig til katastrofeindsats. Det andet land er Kenya, hvor der i allerhøjeste grad også er mange politiske problemer, og hvor der i øvrigt også har været nogle særlige problemer med nogle danske udsendte. Og der kan pengene ikke bruges. Så er der Sri Lanka, hvor der er tale om et mindre beløb, og hvor der også har været forskellige vanskeligheder.

Der må jeg da sige, at når vi står i den situation, at pengene ikke kan nyttiggøres der, hvor det var planlagt at de skulle bruges, så er det da bedre at få dem nyttiggjort til noget, hvor de rigtig kan gøre gavn, og det er altså til katastrofeindsats.

Kirsten Brosbøl (S):

Vi kan jo diskutere længe, om de her penge kunne være anvendt bedre i ulandene eller overhovedet kunne have været anvendt i ulandene. Det er jo ikke det, der er spørgsmålet. Spørgsmålet går på, at opfattelsen i hele befolkningen, i alle medier, i Folketinget, i Finansudvalget var, at pengene ville blive fundet et andet sted. De er

nu blevet taget dér, hvor det blev lovet at de ikke ville blive taget fra.

Spørgsmålet er jo så: Kan man opfatte det anderledes end som et løftebrud? Selvfølgelig kan man da ikke det. Det er det, der står i alle avisartiklerne fra det tidspunkt, nemlig før valget, at pengene ville blive fundet et andet sted. Jeg spørger bare: Hvordan kan man opfatte det anderledes end som et løftebrud?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, jeg har sagt i sin tid, er, at det at bruge disse penge til at hjælpe tsunamiofrene hurtigt i januar selvfølgelig ikke måtte komme til at gå ud over nødlidende andre steder. Det, at vi tager de penge her, går ikke ud over nogen andre steder, de tages fra nogle aktiviteter, der alligevel ikke kunne iværksættes.

Der går ikke noget fra nogen, men penge, der ikke kunne bruges, bruger vi nu et sted, hvor de gør nytte, nemlig til en katastrofeindsats. Og jeg har meget svært ved at se, at socialdemokrater kan være så forargede over den fremgangsmåde, som deres egen regering brugte i 1999.

Mette Gjerskov (S):

Jeg kan godt høre på statsministerens svar, at han er lidt træt af at svare på spørgsmål om løftebrud, men jeg bliver nødt til at vende tilbage til det samme med hensyn til løftebrud.

Er det ikke korrekt, at der i forbindelse med Finansudvalgets behandling af tsunami-bistanden den 3. januar, dvs. en måneds tid inden folketingsvalget, blev skrevet klart og tydeligt, at den fornødne finansiering ikke skulle tilvejebringes ved ulandsbistand? Og det har man altså gjort alligevel. 112 mio. kr. er hentet fra ulandsbistanden og over til katastrofebistanden til ofrene for tsunamien. Det kan da kun være løftebrud. Det kan da kun være det, at man mente én ting før valget og en anden ting i dag.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Vi kører virkelig meget i ring, der er ikke nogen nye spørgsmål, derfor må jeg svare det samme, nemlig at de penge, vi bruger her, ikke går fra nogen. De bliver taget fra noget, der alligevel ikke kunne bruges, og så bliver de brugt til noget, hvor de gør gavn.

Så det går ikke fra nogen, det går til nogen. Det går til katastrofeofre, og det synes jeg faktisk er en fornuftig brug af ulandspengene. Når vi konstaterer, at der er nogle projekter, vi ikke kan gennemføre, så flytter vi pengene over til nogle

projekter, vi kan gennemføre inden for katastrofekassen.

Kl. 14.50

Mette Gjerskov (S):

Når man hører statsministeren, skulle man jo næsten tro, at hele verden var lige så velstillet, som vi er i Danmark, for der kan simpelt hen ikke bruges 112 mio. kr. på bekæmpelse af aids i Afrika eller andre områder, hvor folk faktisk har brug for noget ulandshjælp.

Men statsministeren har ikke begået løftebrud, siger han. Jeg kan ikke forstå, hvorfor statsministeren giver sådan et løfte om, at han ikke vil tage pengene fra ulandsbistanden en måned inden valget, når han ikke kan holde det. I dag siger han, at pengene ikke kunne bruges. Hvorfor lovede han så, at man ikke ville tage dem fra ulandsbistanden? Hvorfor lovede han det en måned inden valget, når han i dag siger, at det løfte ikke kunne holdes?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, jeg har sagt og brugt som eksempel, var, at det at bruge hurtige penge til at hjælpe ofrene i Sydøstasien selvfølgelig ikke måtte komme til at gå ud over nødlidende i Afrika, og det er jo lige præcis det løfte, vi har holdt.

De penge, vi bruger her, går ikke fra nogen. Det er penge, som ikke kunne nyttiggøres i Bolivia, i Kenya og på Sri Lanka, som vi nu nyttiggør ved at bruge dem til katastrofekassens forhøjelse med 150 mio. kr. Det er da aktiv og positiv brug af ulandspengene, så vi sikrer, at når der er projekter, der ikke kan gennemføres, så bruger vi pengene et sted, hvor det kan komme udsatte grupper i verden til glæde og gavn.

Jeppe Kofod (S):

Jeg synes, det er ærgerligt, at statsministeren begynder at sammenligne med situationen tidligere.

Statsministeren må jo korrigerer mig, hvis jeg tager fejl, men jeg husker ikke nogen socialdemokratisk regering, der kom med det løfte, som statsministeren kom med her den 3. januar. Det var faktisk sådan, at statsministeren lovede den danske befolkning og Folketinget og Finansudvalget, da man fik det her hasteaktstykke igenem, at selvfølgelig ville man ikke finansiere det ekstra behov, der eventuelt ville opstå, for nødhjælp i 2005 via ulandsrammen. Og det har man så gjort – 112 mio. kr.

Det er ikke kun os, der står her og siger det. Alle avisartikler, TV 2-Nyhederne, hvor statsministeren var på live, har også en opsummering, hvor man siger, at statsministeren ikke vil finansiere en ekstra indsats via ulandsbistanden. Statsministeren siger intet imod den udlægning, og alligevel skal vi i dag høre, at statsministeren har begået løftebrud og prøver at sno sig uden om det.

Jeg synes, det ville klæde statsministeren at vedstå, at han kom med et løfte, og så sige, at o.k., det kunne man så ikke holde; det må man bare konstatere, det er ærgerligt, men sådan er det.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

En forkert påstand bliver jo ikke rigtigere af at blive gentaget.

Det, regeringen har gjort, er at leve op til det, vi sagde, nemlig at den hurtige hjælp til ofrene i Sydøstasien selvfølgelig ikke må komme til at gå ud over nødlidende i bl.a. Afrika. Det har vi overholdt ved, at vi nu forhøjer katastrofekassen med 150 mio. kr., og nogle af pengene tager vi så fra nogle projekter andre steder, som ikke kan gennemføres, og så nyttiggør vi pengene.

Det er jo sund fornuft, at penge, man ellers ikke kunne bruge nogen steder, bruger vi så nogle steder, hvor de kan gøre gavn.

Jeg ved ikke i detaljer, hvor det er, Udenrigsministeriet vil bruge disse katastrofepenge, men jeg tror faktisk, at en meget stor del af dem vil blive brugt netop i Afrika. Og jeg synes da, det er godt, at vi så får nyttiggjort pengene i stedet for bare at opgive nogle projekter nogle steder og så ikke bruge pengene. Der er nogle projekter, vi ikke kan gennemføre, så vi bruger pengene nogle steder, hvor de kan komme nogle mennesker til gavn.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 15

9) Til statsministeren af:

Pia Gjellerup (S):

»Finder statsministeren, at det er berettiget at rejse kritik over for en minister, hvis nærmeste medarbejder, som er ansat på særlige vilkår af hensyn til den tætte tilknytning til ministeren, sjusker med taxaboner, der bliver misbrugt, lader eksorbitante telefonregninger for private telefonsamtaler dække af offentlige midler, undla-

der afregning af offentligt betalte rejseudlæg samt misbruger offentlige kreditkort til private formål, og mener statsministeren, at det også er berettiget at kritisere en minister, hvis embedsværk ikke fører løbende tilsyn, orienterer om eller griber ind over for det begåede misbrug?»

Pia Gjellerup (S):

Dette er meget omhyggeligt formuleret, så det ikke er et spørgsmål om, hvad der er sket af misbrug i Statsministeriet. Det ved vi allerede meget om, og resten undersøges.

Det, jeg gerne vil spørge til, er, i hvilket omfang man kunne tænke sig, at en minister bliver gjort ansvarlig i en eller anden form, når der sker misbrug og sjuskeri med offentlige midler i et ministerium. Jeg vil altså gerne have afdækket, om statsministeren mener, at det er berettiget at kritisere en minister for omfattende rod i årevis i anvendelsen af offentlige midler inden for det pågældende ministerium.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Selv om fru Pia Gjellerup prøver at stille sit spørgsmål i en generel form, så handler det om en konkret sag, og den konkrete sag bliver i øjeblikket behandlet af Rigsrevisionen. Jeg vil finde det helt forkert, om jeg begynder at drage nogle konklusioner, før jeg har set redegørelsen fra Rigsrevisionen. Og det er det, jeg kan sige om det på nuværende tidspunkt.

Kl. 14.55

Pia Gjellerup (S):

Jeg synes jo netop ikke, at det er nogle konklusioner, der skal drages om den konkrete sag, men et spørgsmål om, hvorvidt en minister – i dette tilfælde statsministeren, som spørgsmålet stilles til – i al almindelighed vil mene, at det er fuldt berettiget at kritisere en minister, hvor der bliver afdækket noget. Og det er der jo så rigeligt; der kan kun komme mere fra Rigsrevisionen. Er det i al almindelighed rimeligt og berettiget her at kritisere en minister?

Vi kender jo statsministerens dobbeltstandarder. Vi kender statsministeren som særdeles aggressiv og fordømmende, hvis der er noget, der synes at være lagt en lille smule forkert, hvis det er en politisk modstander – også under anvendelse af et sprogbrug, som er ganske usædvanligt.

Derfor er det spændende at vide, om statsministeren er sikker på, at han vil være lige så afventende og lige så ukritisk, som han er, når det

vedrører ham selv, hvis det også havde vedrørt nogle andre.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan fuldstændig henholde mig til, hvad jeg allerede har sagt, for sådan noget beror på en konkret bedømmelse i den konkrete sag, og der synes jeg, det er forkert at give nogen vurdering, før vi har set Rigsrevisionens redegørelse.

Ole Stavad (S):

Jeg vil bare spørge statsministeren, om det betyder, at hver gang vi kan konstatere kammerateri i et ministerium, uanset om det er Statsministeriet eller andre ministerier, hver gang Venstre som parti er involveret i noget, der tenderer misbrug af offentlige midler, så mener statsministeren, at hvis bare Rigsrevisionen kigger på det, så må statsministeren ikke mene noget som helst, heller ikke principielt, hvilket er det, fru Pia Gjellerup spørger til.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke føje mere til. Jeg henholder mig helt til, hvad jeg allerede har sagt. Jeg synes, det er rigtigst at afvente Rigsrevisionens bedømmelse af sagen.

Ole Stavad (S):

Man kan jo have en vis beundring for statsministerens evne til at undgå at diskutere det ansvar, han og andre har som ministre i forhold til forsømmelse og misbrug af offentlige midler i forskellige ministerier. Statsministeren mente, inden han blev statsminister, at Folketinget og offentligheden har krav på svar og redegørelser og fuldstændig klarhed over, hvad der er sket, og ikke skal afvente, at man får nogle andre til at mene noget, uanset om det er den ene eller den anden, der er i gang med at kigge på en sag. Men efter at statsministeren selv har sat sig i stolen, så vil statsministeren overhovedet ikke – selv når det drejer sig om sager, der er velafdækkede, og som drejer sig om principielle spørgsmål og statsministerens ansvar som statsminister – forholde sig til det kammerateri, vi har set i Statsministeriet og i partiet Venstre.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må tage fuldstændig afstand fra udtrykket kammerateri.

Og lad mig sige, at jeg jo har givet Folketinget besvarelser af spørgsmål, der er stillet i Folketinget. Der er givet en meget stor redegørelse i an-

ledning af en række spørgsmål stillet i Folketinget, men jeg synes, det er rigtigt at afvente Rigsrevisionens redegørelse, før jeg giver min vurdering eller mine konklusioner i anledning det spørgsmål, der er stillet her.

Pia Gjellerup (S):

Jeg tror, at statsministeren er den eneste dansker, som måtte synes, at der i den sag, der vedrører statsministerens forvaltning af rodebutikken, som er knyttet til statsministerens nu tidligere allernærmeste medarbejder, ikke på nogen måde er afdækket noget, sådan at man kan bruge nogle af de ord, som statsministeren selv slynger om sig med, når det gælder andre: magtens arrogance, vennetjenester og sammenspisthed fører til misbrug af magt, misbrug af penge, sløseri og elendig administration. Der er statsministeren den eneste dansker, der mener, at der ikke er afdækket noget, som gør, at det principielt kan diskuteres, om en minister kan kritiseres.

Derimod har vi set, at statsministeren uden for salen ikke har haft problemer med at kritisere, at nogen kunne finde på at tænke, at det kunne være, at en minister i et vist omfang kunne være ansvarlig for sådan en rodebutik. Men det er altså en statsminister på fuld retræte.

Kl. 15.00

Vi glæder os til fremtiden, når det måtte være en anden, der sidder i statsministerens stol.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Fru Pia Gjellerup har så få glæder, at jeg ikke skal fratage hende de få, hun har, men jeg kan kun sige, at jeg har svaret, hvad jeg kan svare. Jeg har ikke mere at føje til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 9

10) Til finansministeren af:

Klaus Hækkerup (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvordan Banedanmarks tidligere direktør Jesper Rasmussen, der angiveligt selv har opsagt sin stilling, kan være sikret et såkaldt gyldent håndtryk på 1,3 mio. kr., som oplyst i TV-avisen den 26. september 2005?«

Klaus Hækkerup (S):

Det blev i TV-avisen den 26. september oplyst, at direktør Jesper Rasmussen i Banedanmark selv havde valgt at forlade sin post i begyndelsen af september måned, men at Banedanmark skulle være tvunget til at betale ham løn til udgangen af juni 2006. Oplysningerne i TV-avisen byggede på dokumenter, som TV-avisen havde fået aktindsigt i. Herefter skulle lønnen beløbe sig til ca. 1 mio. kr., og derudover blev der ydet en fratrædelsesgodtgørelse på 300.000 kr.

Det ser umiddelbart ud som en meget besynderlig aflønningsform. Jeg har tidligere haft mulighed for at stille finansministeren spørgsmål om andre ministerier, hvor medarbejderne selv er fratrukket, men hvor man alligevel har givet dem et stort beløb, så jeg vil godt høre, hvordan det egentlig forholder sig her.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg til brug for denne besvarelse indhentet oplysninger fra Transport- og Energiministeriet.

Det er over for mig oplyst, som det i øvrigt også fremgår af Transport- og Energiministeriets pressemeddelelse fra den 1. september i år, at der på et bestyrelsesmøde i Banedanmark samme dag var enighed mellem Banedanmarks rådgivende bestyrelse og Jesper Rasmussen om, at Jesper Rasmussen fratrukkte sin stilling. Efterfølgende er der udarbejdet en egentlig fratrædelsesaftale mellem Jesper Rasmussen og Transport- og Energiministeriet.

Jesper Rasmussen fratrukkte sin stilling den 2. september i år, og han blev umiddelbart i forlængelse heraf som en del af aftalen tilknyttet Transport- og Energiministeriets departement som rådgiver frem til og med juni 2006. Jesper Rasmussen vil fortsat skulle arbejde for Transport- og Energiministeriet, og han vil få sin normale løn for dette.

Når Jesper Rasmussen fratrukker rådgiverstillingen ved udgangen af juni 2006, vil han ligeledes i overensstemmelse med den indgåede aftale med Transport- og Energiministeriet modtage et fratrædelsesbeløb på 3 måneders løn.

Klaus Hækkerup (S):

Nu er det jo normalt sådan, at når en medarbejder selv siger sin stilling op, ydes der ingen særlig fratrædelsesgodtgørelse. Omvendt: Hvis en medarbejder fyres, ydes der normalt en eller anden godtgørelse, og hjemmelen er fastlagt i de indgåede overenskomster.

Mit spørgsmål til finansministeren er: Kan man ved at aftale et eller andet i enighed sætte sig ud over de gældende regler? Kan en rådgivende bestyrelse for Banedanmark sætte sig ned og lave en aftale med en medarbejder og fravige alle almindelige regler inden for det statslige ansættelsesområde? Hvor gives der adgang til at gøre det? Hvor er hjemmelen til at gøre det?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er rigtigt, som hr. Klaus Hækkerup siger, at der ikke er tale om opsigelse, at der ikke er tale om afsked. Der er tale om enighed mellem den rådgivende bestyrelse og den daværende direktør.

Aftalen er ikke indgået med den rådgivende bestyrelse, men med Transport- og Energiministeriet, og her er der en fuld aftalefrihed om ansættelsesvilkårene for den tidligere direktør. Det er også sådan, at der ikke er grundlag for at fortolke de forvaltningsretlige eller ansættelsesretlige regelsæt sådan, at der er forbud mod at indgå en fratrædelsesaftale i et offentligt ansættelsesforhold. Et sådant forbud findes ikke, så man er altså i stand til at aftale de vilkår, der måtte gælde.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg synes ikke, svaret skaber nogen som helst form for klarhed. Finansministeren siger, at der er enighed mellem den rådgivende bestyrelse og den pågældende direktør om, at han fratræder, men derefter siger finansministeren, at der er indgået en aftale med Transport- og Energiministeriet om at betale, så jeg vil godt spørge: Hvem er aftaleparterne?

Kl. 15.05

Så vil jeg også godt spørge: Det, at der ikke er et forbud, er jo ikke det samme, som at der er hjemmel til at yde en godtgørelse, og hvor er hjemlen til Banedanmark til at yde en godtgørelse? Det er jo fremgået af pressen, at det er Banedanmark, der betaler den ene million kroner.

Så vil jeg slutte af med at spørge: Gælder der en tilsvarende ordning for de ca. 200 medarbejdere, der blev fyret i Banedanmark i samme omgang? Kunne de have indgået en aftale, hvorefter hver af dem skulle have 1 mio. kr., og ville ingen have rynket panden over det i Finansministeriet?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil bare gentage, at der ikke er tale om afsked. Der er ikke tale om ansøgt afsked, altså

fratræden, der er tale om, at man i enighed med en rådgivende bestyrelse når frem til, at direktøren fratræder.

Aftalen om fratræden er indgået med Transport- og Energiministeriet, som altså er aftalepart, og det er den samme part, der ifølge aftalen har ønsket at gøre brug af Jesper Rasmussen som rådgiver i departementet. Det er det, man lønner for til ultimo juni 2006, og desuden er der aftalt en fratrædelsesgodtgørelse, der svarer til 3 måneders løn. Og som jeg har sagt, er der ikke i lovgivningen eller andre steder noget forbud imod, at en offentlig myndighed kan aftale en fratrædelsesordning.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Hr. Ole Sohn for et spørgsmål som medspørger.

Ole Sohn (SF):

Nej, der er ikke forbud imod det, men det er da lidt interessant, at der er indgået en aftale.

Man må formode, at der er tale om, at begge parter mener, at det vil være fornuftigt, at ansættelsesforholdet ophører. Men så laver man en fratrædelsesordning, der helt klart signalerer, at der er tale om en fyring. Jeg formoder ikke, at en offentlig myndighed vil bruge 1,3 mio. kr. på en aftale med en medarbejder om at fratræde, så der må være et eller andet i forbindelse med bestyrelsens beslutning om, at det er en gensidig aftale, der i virkeligheden dækker over, at der er tale om en afskedigelse, fordi der er et beløb af den størrelse i fratrædelsesordningen. Jeg formoder ikke, at finansministeren accepterer, at man rundtomkring i ministerier, styrelser, departementer og forvaltninger giver millioner ud i gensidige aftaler.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Der er det forkerte i hr. Ole Sohns formulering, at man ikke betaler et fratrædelsesbeløb på 1 års løn. Det er en løn, man udbetaler, man betaler en løn for den indsats, som Transport- og Energiministeriet mener, at den tidligere direktør kan yde, så det er betaling for en ydelse. Men det, der er aftalt, er en fratrædelsesgodtgørelse, der svarer til 3 måneders løn, og som udløses, når ansættelsesforholdet i Transport- og Energiministeriet ophører.

Ole Sohn (SF):

Det, at man i Banedanmark nu har haft to direktører, som er fundet uegnede til at lede Banedanmark, men efterfølgende fundet velegnede til at

arbejde i departementet, som kontrollerer den institution, de ikke kunne lede, er selvfølgelig i sig selv principielt interessant, men jeg mener nu, det er en meget speciel konstruktion.

Jeg har ikke noget imod, at man indgår fratrædelsesordninger, hvis man har en medarbejder, der ikke fungerer i jobbet. Men at lave en sådan blandingsopsigelse, som der jo reelt er tale om, må jo skyldes, at der ikke kan laves en opsigelse, der giver 1 års fratrædelsesgodtgørelse, selv om man stadig arbejder i en kontrollerende institution, så derfor er spørgsmålet: Er der i virkeligheden tale om, at direktøren blev afskediget, og at det er derfor, man er nødt til at lave en fratrædelsesordning, der dækker 15 måneder?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Der er jo ikke tale om afsked, når der er enighed om, at vedkommende fratræder jobbet. Det er sådan set et andet begreb, så der er jo hverken tale om, at man siger op eller er opsagt. Der er tale om, at der er enighed med den rådgivende bestyrelse om, at jobbet ophører på en given dato, og så vurderer Transport- og Energiministeriet, at man gerne vil gøre brug af den pågældende. Det udbetales der 1 års løn for, det er altså løn for 1 års arbejde, og desuden er det aftalt, at ved fratrædelsen ultimo juni næste år udbetales der en fratrædelsesgodtgørelse svarende til 3 måneders løn.

Kl. 15.10

Ole Stavad (S):

Jeg vil gerne supplerende spørge finansministeren: Jeg forstår på besvarelsen, at finansministeren mener, at man i Transport- og Energiministeriet har ansat den pågældende tidligere direktør for Banedanmark til en løn, som man i Transport- og Energiministeriet anser for at være det, den pågældende er værd, indtil 1. juni næste år, og derfor vil jeg så godt spørge: Hvordan kan det så være, at det er Banedanmark, der skal betale?

Hvis Transport- og Energiministeriet nu stod og manglede en person med lige nøjagtig de kvalifikationer, som man tilsyneladende ikke længere synes, man har så meget brug for i Banedanmark – og det er altså ikke fratrædelse, det er simpelt hen et fornuftsbetonet, tidsbegrænset ansættelsesforhold – hvordan kan det så være, at Transport- og Energiministeriet ikke selv skal betale, men at det er Banedanmark, der skal betale af den kasse, der i forvejen – det tror jeg vi alle sammen har hørt – er for lille?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg hverken kan eller skal give nogen vurdering af, hvad ministre eller ministerier på andre områder mener, de kan gøre brug af, altså hvilke effekter eller hvilke kompetencer de besidder, eller hvilke råd de mener, de kan få. Den slags skal jeg ikke blande mig i, og jeg skal heller ikke blande mig i den løn, der udbetales. Det ligger jo under ressortområdet. Jeg skal for så vidt ikke uddybe det, det skal i givet fald de, der mener, at et givet behov dækkes af den pågældende, og jeg skal heller ikke vurdere, hvordan man i øvrigt bruger de muligheder, der i dag er for at overføre lønsummer.

Ole Stavad (S):

Det synes jeg altså bekymrer mig lidt, for det svarer ikke helt til det, jeg oplevede, dengang jeg selv havde æren af at være minister.

Hvis vi havde ansættelsesforhold af den karakter, specielt så usædvanlige og specielt på et lønniveau på 1,3 mio. kr., husker jeg, at vi skulle i meget tæt forbindelse med Finansministeriet for at være sikre på, at tingene nu var i orden. Men det kan jeg forstå på finansministeren ikke har været tilfældet her, og jeg kan også forstå på finansministeren, at han i hvert fald ikke på nogen måde vil blåstemple den konstruktion, som tilsyneladende er foregået i Transport- og Energiministeriet, altså i forbindelse med Banedanmark. Men hvis finansministeren ikke har mere at tilføje, tror jeg, det bliver noget, vi bliver nødt til at forfølge på anden vis.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg skal hverken blåstemple hr. Ole Stavad eller andre, for vi sidder ikke og stempler nogen. Jeg konstaterer blot, at det er op til ressortområdet at vurdere, om man kan gøre brug af den pågældende og af de ydelser, der kan leveres, og her har man ment, at man kunne gøre brug af den pågældendes kompetencer, og det er altså til uændret løn, at man så har ansat den pågældende yderligere 1 år, hvorefter der bliver tale om en egentlig fratræden. Det er et aftalebaseret forhold, som jeg ikke finder anledning til at kritisere.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg er lidt forbavset over, at finansministeren siger, at han ikke har mulighed for at kommentere det, der er sket i Banedanmark og i Transport- og Energiministeriet. Da vi havde en næsten parallel sag i Kirkeministeriet, hvor en rådgiver, en

spindoktor selv havde sagt sin stilling op, kunne finansministeren sagtens redegøre for sagen og redegøre for ansættelsesomstændighederne, så hvorfor vil finansministeren ikke svare på de helt simple spørgsmål, der er rejst her, bl.a. af hr. Ole Stavad?

Jeg vil også godt spørge: Hvorfor er det Bandedanmark, der skal betale den pågældendes ansættelse i departementet, hvis der er tale om, at departementet finder en medarbejder, de har brug for, i den lønklasse? Hvorfor er det Bandedanmark, der betaler, hvis tingene er så klart adskilt, som ministeren siger?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen det, der er forkert i hr. Klaus Hækkerups sammenligning, er, at det, der fandt sted i Kirkeministeriet, var, at den pågældende medarbejder selv sagde sin stilling op. Det var en klar opsigelse, men her er der ikke nogen opsigelse. Der er tale om enighed om en fratræden.

Jeg vil bare sige, at i den juridiske verden er der altså en forskel på, om man siger op på de vilkår, der gælder, eller om det er aftalebaseret. Her er det altså aftalt, at den pågældende fratræder sin stilling i Bandedanmark og til gengæld får en stilling i departementet som rådgiver efter de hjemler, der gælder for overførte lønsummer. Der er ikke anledning til at kritisere den aftalebaserede løsning, der her er tale om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 14

11) Til undervisningsministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

»Vil ministeren stoppe brugerbetalingen på de AMU-kurser, som danske fiskere skal gennemføre, når det af ILO's konvention nr. 126 fremgår, at regeringen skal stille undervisning m.v. til rådighed for fiskerne uden omkostninger for kursisterne?«

Bjarne Laustsen (S):

For nogen tid siden stillede jeg et spørgsmål til undervisningsministeren, fordi jeg blev gjort bekendt med, at man pludselig var begyndt at opkræve deltagerbetaling. Det er jo lidt underligt, at man pålægger et erhverv, som ellers efter regeringens klare opfattelse er et erhverv i krise, brugerbetaling, og jeg spurgte, hvad man ville gøre ved det.

Kl. 15.15

Men indtil videre har man ikke gjort andet, end at man har lagt afgifter på for at finansiere skattestoppet, og her er så nogle kurser, som fiskerne er nødt til at gennemgå. Det er medicin-kurser, navigationskurser og andre kurser, som fiskerne skal på.

Det, der var overraskende i ministerens svar for en god måned siden, var, at det sker for at regulere adgangen til disse kurser, og det, der så må være spørgsmålet til undervisningsministeren, er: Hvordan kan man regulere adgangen til nogle kurser, som er obligatoriske? Ud over problemet med brugerbetaling synes jeg, det er to meget væsentlige spørgsmål at få svar på.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

For 3½ år siden blev der i forbindelse med en omlægning af den finansieringsmæssige styring af arbejdsmarkedsuddannelserne indført lov-mæssig adgang til indførelse af centralt fastsat deltagerbetaling, samtidig med at den tidligere mulighed for at opkræve certifikatgebyrer bort-faldt. Det skete som led i reformen af de erhvervsrettede voksen- og efteruddannelser og som led i en bestræbelse på at kvalificere efterspørgslen. Det er jo virksomhederne, der betaler, og virksomhederne skal gerne være sikre på, at efterspørgslen også er til stede. Derfor kan deltagerbetaling på området være fornuftig.

Den henstilling fra ILO, som hr. Bjarne Laustsen henviser til, er altså ikke nogen traktat eller konvention. Det er en henstilling, som kom i forbindelse med et spørgsmål om uddannelse af fiskere, men den skaber ingen som helst folkeretlig forpligtelse, så derfor har vi altså ikke på grund af den henstilling opgivet det særdeles fornuftige at kvalificere efterspørgslen til vore meget kostbare arbejdsmarkedsuddannelser.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg synes, at undervisningsministeren svarer udenom, meget udenom endda, for det gode spørgsmål er jo: Hvordan kan man kvalificere efterspørgslen til noget, der er obligatorisk? Det var det, jeg spurgte om, jeg nævnte ikke ILO i første omgang, men jeg kunne godt tænke mig at vide det.

Hvis man udøver erhverv som fisker, kan man ikke blive fri for de kurser, for tager man dem ikke, har man simpelt hen ikke ret til at være fisker. Men regeringen har jo problemer med skattestoppet, og for at finansiere dette område, har den fundet på at lægge brugerbetaling

på et i øvrigt betrængt erhverv, uanset om det er den enkelte grossist eller arbejdsgiverne, der må betale.

Lad mig så endelig tage fat i ILO-konventionen, der klart og tydeligt siger – og det er jo det, der har gjort, at regeringen ikke tidligere har gennemført afgifter og brugerbetaling på dette område – at de nødvendige kurser skal være afgiftsfrie.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder): Vi lader jo også erhvervslivet betale for erhvervsuddannelser, og de er i allerhøjeste grad obligatoriske. Men betalingen til lærlinge og elever og Arbejdsmarkedets Elevrefusion er faktisk kvalificeret – forstået på den måde, at virksomhederne får noget for pengene, og det gør virksomhederne altså også i dette tilfælde. Det er en offentlig udgift, som sigter på at hjælpe et erhverv, og der er ikke noget forkert i at lade erhvervet betale 10 pct. af udgifterne. Men hvis erhvervet mener, at pengene er spildt, og at det ikke er den 10-procents-betaling værd, skal man bare sige til, for så spilder det offentlige jo åbenbart også de 90 pct. af udgifterne.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg tror simpelt hen ikke, at undervisningsministeren har forstået spørgsmålet.

Det er altså kurser, der er pålagt af Folketinget og regeringen, der har sagt: For at en fisker kan udføre sit erhverv, skal han tage nogle bestemte kurser, og det er kurser, der er meget relevante – det tror jeg ikke ministeren er uenig i – og ILO-konventionen siger, at sådanne kurser må man ikke kræve betaling for. Det er en artikel, som Danmark har godkendt, og hvad har vi ikke hørt gennem de seneste par år: Vi overholder alle konventioner. Men det gør man altså bare ikke på dette område, her lader man hånt om fiskerne og opkræver brugerbetaling under dække af noget andet.

Så er det simpelt hen noget sludder at sammenligne det her med erhvervsuddannelserne og Arbejdsgivernes Elevrefusion osv. Det er nogle kurser, man ikke kan blive fri for, fordi de er nødvendige, og derfor er det forkert at indføre brugerbetaling på dem.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Hvis kurserne er noget værd, er de forhåbentlig også værd at betale for, specielt når betalingen kun er en tiendedel af udgifterne.

Kl. 15.20

Nu skal jeg ikke bruge ordet sludder, men det er altså ikke en konvention, det handler om. Det handler om en henstilling fra et ILO-møde i forbindelse med uddannelse af fiskere, og den slags henstillinger er der altså mange af, men de er ikke love.

Hvis man ser på det samlede billede – altså ser på, hvor store udgifter vi her i Danmark har på dette felt – er de formodentlig langt højere end andre landes udgifter på området. Jeg har ikke undersøgt det, men jeg har ingen som helst skamfuldhed over, at erhvervet betaler 10 pct., heller ikke selv om erhvervet ikke selv har bestemt det.

Ole Sohn (SF):

Til afklaring af mulige misforståelser kan man vel vende spørgsmålet om og spørge på følgende måde: Hvis det nu er korrekt, at kurserne er noget, som er betinget af en beslutning i Folketinget, og hvis det er korrekt, at ILO-konvention nr. 126 siger, at kurserne skal være gratis, er det så noget, der får undervisningsministeren til at revurdere den gældende ordning?

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det kunne jeg ikke drømme om at svare på, for det ligger uden for dette spørgsmål. Spørgsmålet handler nemlig ikke om en ILO-konvention, det handler om en ILO-henstilling, og det er det, jeg er forberedt på at svare på; ikke på hvad regeringen eventuelt vil gøre, hvis vi kommer i konflikt med en ILO-konvention.

Ole Sohn (SF):

Ministeren har forberedt sig på det spørgsmål, som er optrykt i Folketingstidende, og som vi andre har haft kendskab til, hvor der står ILO's konvention nr. 126. Det er det, vi som parlamentsmedlemmer er nødt til at forholde os til, og jeg går ud fra, at ministerens embedsmænd har lavet et talepapir, som forholder sig til spørgsmålet.

Derfor er det yderst relevant at spørge ministeren: Hvis det er korrekt, at kurserne – sådan som spørgeren går ud fra – er noget, vi har vedtaget i Folketinget, og hvis det er korrekt, som spørgeren har givet udtryk for, at de i henhold til ILO-konvention nr. 126 skulle være gratis, og hvis forudsætningerne i spørgsmålet er opfyldt, kunne ministeren så overveje at sige: Jamen så må vi sandelig se på det igen?

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):
Jeg tror ikke, ministeren har nogen som helst forpligtelse til at svare på hypotetiske spørgsmål her i Folketinget.

Mit første svar gik på følgende: ILO's næsten 40 år gamle henstilling nr. 126 indeholder generelle og overordnede henstillinger vedrørende en lang række spørgsmål om uddannelse af fiskere, men der er ikke, som spørgeren anfører, tale om en konvention, som skaber folkeretlig forpligtelse. Der er alene tale om en henstilling, og det er derfor, jeg ikke vil tage stilling til, hvad regeringen ville gøre, hvis der var tale om en konvention, for det er der nemlig ikke.

Bjarne Laustsen (S):

Vi blev jo ikke helt færdige med sagen, men jeg forstår, at ministeren hellere går ind for ordkløveri frem for at forholde sig til, om det er rimeligt, at man indfører et sådant et gebyr.

Jeg er helt med på, at regeringen og specielt undervisningsministeren helst vil have hundrede procent brugerbetaling på alle kurser i Danmark. Det er jeg slet ikke i tvivl om, så det er meget fint, at han synes, det er rimeligt med en 10-procents-betaling, men det må ministeren om. Men jeg kan også forstå, at for regeringen og for undervisningsministeren – specielt set i forhold til det job, ministeren havde tidligere – betyder det nu ikke noget, at det er fra en arbejderorganisation, som Danmark selv er medlem af, man får en henstilling om, at på de kurser, der er obligatoriske for fiskere, må der ikke være nogen udgifter, hverken brugerbetaling eller udgifter til undervisningsmaterialer, som skal stilles gratis til rådighed. Det er da en klar henstilling, så jeg bliver selvfølgelig nødt til at følge sagen op, for svaret er bestemt ikke tilfredsstillende.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):
Hvis hr. Bjarne Laustsen vil forfølge denne sag, vil jeg opfordre ham til for fremtiden at bruge de rigtige ord.

Kl. 15.25

Hr. Bjarne Laustsen skriver i sit spørgsmål: »Vil ministeren stoppe brugerbetalingen på de AMU-kurser, som danske fiskere skal gennemføre, når det af ILO's konvention nr. 126 fremgår,« osv. Men det er ikke ILO's konvention nr. 126. Det er henstilling nr. 126, som er 39 år gammel, og der er ikke tale om, at Danmark bryder noget som helst folkeretligt, hvortil kommer, at det danske udgiftsniveau på dette område er så eksorbitant højt sammenlignet med andre lan-

des, at vi ikke har noget som helst at være flove over, når vi lader erhvervet betale 10 pct.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 13

12) Til beskæftigelsesministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

»Vil ministeren fremlægge dokumentation for påstanden om, at der er arbejdsgivere i Nordjylland, der ikke kan få rengøringsassistenter, når der samtidig går ufaglærte ledige rundt?«

Bjarne Laustsen (S):

Man kunne se på Beskæftigelsesministeriets hjemmeside – jeg tror, det var den 20. september – at beskæftigelsesministeren har udsendt en pressemeddelelse, hvor der bliver opridset nogle ting om, hvordan man kan få gang i beskæftigelsen m.v., og det er måske alt sammen meget godt. Men problemet i den pressemeddelelse er, at den slutter af med at sige, at det simpelt hen ikke kan være rigtigt, at der er nogle steder, hvor man ikke kan få kvalificeret arbejdskraft.

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, at der kan være arbejdsgivere i Nordjylland, som ikke kan få rengøringsassistenter, når der samtidig går ufaglærte ledige rundt. Folk fra Nordjylland har få dage efter spurgt ministeren, om de ikke kunne få et eksempel på det, og om man simpelt hen kunne dokumentere, at der er nogle ledige job. Folk fra arbejdsmarkedsrådene vil meget gerne være med til at formidle de job, som ministeren påstår er til stede, og derfor er det rimeligt, at vi her i dag får fremlagt dokumentation for den påstand.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

DR Nordjylland bragte før sommerferien et indslag, hvor direktøren i et større nordjysk rengøringselskab, Jonna Vall Jensen, undrede sig over, at hun havde svært ved at få rengøringspersonale, når der samtidig var mange ledige ufaglærte i området. Også andre rengøringsfirmaer i Nordjylland gav i DR's indslag udtryk for, at de kendte problemet med at skaffe arbejdskraft, og når jeg samtidig kunne læse i den regionale arbejdsmarkedsreddegørelse fra Nordjylland, at de nordjyske rengøringsvirksomheder havde svært ved at finde stabil arbejdskraft,

er det jo klart, at alarmklokkerne begyndte at ringe.

Jeg har med glæde kunnet konstatere, at AF Nordjylland har iværksat ekstra tiltag for at sikre virksomhederne den efterspurgte arbejdskraft. Heldigvis ser det nu ud til, at opsvinget også er ved at have bidt sig fast i Nordjylland, og her har udviklingen jo ellers ladet vente en smule på sig. Men flere virksomheder ansætter nye medarbejdere, og ledigheden er faldet, så den positive udvikling gælder altså også for de nordjyske rengøringsfirmaer, hjemmeservicevirksomheder og leverandører af ældreservice m.v., hvor der i stor udstrækning meldes om stigende beskæftigelsesmuligheder.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg tror simpelt hen ikke, beskæftigelsesministeren ved, hvad der foregår.

Det er ikke længere siden end i sidste kvartal, at arbejdsløsheden faktisk steg i Nordjylland. Det er flere måneder siden, jeg skrev til statsministeren og fremlagde en jobplan, fordi vi f.eks. har over 20 pct. ledige i fiskeindustrien i Nordjylland, så nu må det fremstå meget klart og tydeligt, at ministeren ikke har noget at have sine påstande i. Det var meget bedre, at ministeren fremdrog eksempler på, hvad han har gjort, hvis der virkelig er et problem.

Jeg kan henvise til TV Nord. På baggrund af denne sag tog man ud og besøgte tre firmaer, endda tre private firmaer, som ministeren er meget glad for. De havde ingen problemer med at skaffe kvalificeret arbejdskraft og havde aldrig haft det. Uanset om det var en kommune eller AF, de henvendte sig til, havde de altid fået den fornødne arbejdskraft, så hvor kan ministeren få det fra, når dyrt betalte spindoktorer skriver, at der er arbejdsgivere i Nordjylland, der ikke kan få rengøringsjob besat, når ministeren ikke er i stand til at bekræfte det?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg ved ikke rigtig, hvad hr. Bjarne Laustsens pointe er med dette spørgsmål.

Det, jeg synes er bekymrende, er, at vi taler meget om globalisering og udflytning af arbejdspladser, og at det specielt rammer de ufaglærte, når vi udsættes for den konkurrence. Når vi så hører alarmklokkerne fra Nordjylland og også andre steder fra, og det siges, at det er svært at skaffe ufaglært arbejdskraft, har vi virkelig et problem, for de områder, hvor arbejds-

pladser ikke kan globaliseres væk, er jo netop serviceindustrien, rengøring, hotelvirksomhed osv.

Kl. 15.30

Derfor er det da ærgerligt at se, at der er problemer med at skaffe arbejdskraft på de områder. Det er sådan set min pointe og vil være det i den kommende tid, at når vi taler meget om globalisering, så skal vi søreme også yde alt, hvad vi kan, for at skaffe ufaglært arbejdskraft til de ledige job, der er.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg er til gengæld ikke i tvivl om, hvad ministerens pointe er. Det er at stille de arbejdsløse i et dårligt lys. Det skal bruges til at lave stramminger og alle mulige ting senere hen i livet over for de arbejdsløse, vi har.

Der er jo ingen grund til at påstå sådan noget i en pressemeddelelse, når man ikke er i stand til bare at fremlægge et eneste eksempel på, at der altså er en virksomhed, der ikke kan få den fornødne arbejdskraft, og det er jo det, det her handler om, for ellers er det da klart, at man ikke havde nogen grund til at sige det.

Jeg synes da også, at man bør sige til ministeren, at det er ministerens ressort. Ministeren står i spidsen for arbejdsformidlingen i Danmark osv. Hvad har ministeren selv tænkt sig at gøre ved det? Hver gang der har været rejst spørgsmål om den meget højere, stigende ledighed i Nordjylland, om ikke man kunne få penge til uddannelse osv., så har ministeren sagt på møder rundtomkring i Nordjylland: Vi fjerner alle barrierer og restriktioner. Men når han er kommet tilbage i sin hule eller her på Christiansborg, så er der ikke behov for nogen som helst initiativer. Det er jo det, vi står tilbage med.

Der er stadig væk en meget, meget stor ledighed i Nordjylland. Den steg endda i sidste kvartal, kan jeg sige til ministeren. Jeg synes, at ministeren skulle se på det her med helt andre briller i stedet for at komme med udokumenterede postulater.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jamen jeg vil bare henvise til det, jeg refererede. Det var et indslag i Nordjyllands Radio den 9. maj 2005.

Må jeg så sige, at min bekymring går på, hvordan vi også sikrer, når der nu er ledige ufaglærte job i Danmark, at vi er tilstrækkelig skrappe, skrappe i den forstand dygtige, til at

formidle job til de stillinger, for det er jo den udfordring, vi står over for.

Vel skal folk uddannes, men der er jo altså også ledige ufaglærte job, og der synes jeg bare, at vi har en fælles interesse i at sikre, at vi så formidler mennesker til de job, ellers er det jo ligesom håbløst. Hvis vi har ufaglærte job, der står ubesatte, jamen så får vi jo altså en tung opgave, og lige præcis de her job og lige præcis i den sektor kan vi jo altså ikke flytte jobbene til Kina.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så er det hr. Per Clausen som medspørger.

Per Clausen (EL):

Jeg vil godt spørge ministeren, om vi ikke bare kan få en bekræftelse af, at det var forkert, da ministeren sagde, at der var arbejdsgivere i Nordjylland, der ikke kunne få besat rengøringsjob, mens der gik arbejdsløse ufaglærte rundt i Nordjylland. Det, ministeren sagde, var lodret forkert.

Kan vi så ikke få ministerens svar på, om ministeren selv tror på, at det skaber større motivation hos de ansatte i arbejdsformidlingen at blive udsat for urimelig, forkert kritik af deres minister? Tror ministeren på, at det øger motivationen blandt arbejdsløse at blive udsat for en hetzkampagne, der jo handler om, at de nok i virkeligheden går rundt og gemmer sig i stedet for at søge det arbejde, der er?

Altså, tror ministeren virkelig, at den slags helt urigtige og forkerte påstande er en måde at løse formidlingsproblemer på i Danmark?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg kan jo bare henvise til, hvad Jonna Vall Jensen oplyser, nemlig at hun i sit firma har flere ledige stillinger inden for både pleje og rengøring, og at hun søger i alle grupper.

Jeg forstår sådan set ikke, hvad pointen er. Det, vi skal sørge for, er jo at geare vores system både i kommunerne og i AF til at formidle folk til de ledige job, der er, det er jo det, vi skal sætte al kraft ind på.

Jeg driver ikke hetz mod nogen som helst. Jeg vil bare meget gerne gøre det meget tydeligt, at når vi diskuterer globalisering, vi diskuterer udflytning af arbejdspladser, så er der arbejdspladser, der ikke kan udflyttes, og hvis der så er problemer med at få folk til det arbejde, jamen så har vi jo virkelig et problem i Danmark.

Per Clausen (EL):

Jeg er altså nødt til at sige, at ministeren med stor ihærdighed forsøger at snakke om noget andet end det, jeg spørger om. Det er selvfølgelig også helt i orden. Det har vi prøvet tidligere i dag med statsministeren, så det er der ikke noget nyt i.

Men er det sådan, at da ministeren fik de her informationer gennem Danmarks Radio, som vi viste sig at være forkerte, henvendte han sig straks gennem sit embedsmandsapparat eller direkte til arbejdsformidlingen i Nordjylland for at få at vide, om der var noget om sagen, om arbejdsformidlingen fik henvendelser fra arbejdsgivere, der ville have arbejdskraft, som man ikke var i stand til at tilbyde, eller foretog man sig i øvrigt noget over for de arbejdsgivere, der fremsatte den slags påstande i medierne?

Jeg kan forsikre ministeren for, at det ikke er første gang i danmarkshistorien, man har kunnet læse i en avis eller høre i en radio, at der var nogle arbejdsgivere, der manglede arbejdskraft, og når folk så henvendte sig for at få arbejde, så var der intet arbejde.

Kl. 15.35

Men mit spørgsmål er sådan set: Gjorde ministeren det, der var naturligt, nemlig at henvende sig til dem, der er ansvarlige, som er i hans ressort, inden han gik i medierne og fortalte, hvordan han troede, det var?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Når det er vores opgave at formidle job, og vi kan se, at det er svært at besætte nogle job, ja, så er vi nødt til at stramme op, og det gør vi også nu.

Vi vil jo gerne sørge for, at ledige søger flere job, uanset om arbejdstidene er skæve, og uanset om det job er uden for det felt, hvor de hidtil har arbejdet. Derfor har jeg bedt AF om at henvise flere ledige til virksomheder, hvor der er ledige job. Jeg har også bedt a-kasserne om at sikre, at deres ledige medlemmer fra første ledighedsdag står til rådighed, når der er et ledigt job, de er i stand til at varetage. Det har ledige a-kasse-medlemmer nemlig pligt til.

Jeg synes også godt, jeg vil understrege, at det danske dagpengesystem, den danske understøttelse, når man mangler arbejde, jo er et godt system med høje ydelser, men det hviler jo på, at når man har rettigheder, så er der også nogle pligter. Derfor må vi gøre alt for at sikre, at de her job bliver besat.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så er det hr. Ole Sohn som anden medspørger, og jeg vil lige allerede nu annoncere, at jeg også har accepteret et ønske fra hr. Ole Stavvad om at blive medspørger på det her spørgsmål. Så først hr. Ole Sohn, værsgo.

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det er en meget interessant debat, særlig i lyset af, at statsministeren har understreget over for os alle sammen, at vi skal have en god tone i debatten.

Derfor kan det godt være lidt forunderligt, at ministeren nu siger, at der skal gribes hårdere ind over for AF, og at a-kasserne skal understrege, at de ledige har pligt til at stå til rådighed på arbejdsmarkedet. Det har de haft, så lang tid vi har haft a-kasse-lovgivningen, deri er der intet nyt.

Man kunne måske godt have forestillet sig, at når ministeren hører et indslag i tv, så spørger han: Er det nu også rigtigt, fordi det bliver sagt i tv? Kunne det være, fordi virksomheden måske ikke er en af de bedste, måske ikke opfylder alle regler? Det kunne da være det ene, man lige skulle undersøge.

Det andet er, at nok er der ledig arbejdskraft, men faktisk kræver det altså også nogle kvalifikationer at kunne gøre rent. Har ministeren sørget for, at der er tilstrækkeligt med økonomiske midler til at sikre, at arbejdsløse kan få de kurser, der er nødvendige for at kvalificere dem til det job at gøre rent?

Der findes faktisk ikke et ufaglært job i Danmark, der ikke kræver en vis form for kurser. Så der er sådan set også nogle andre parametre, som ministeren måske kunne have taget ind i overvejelserne, nemlig om det er regeringen, der måske ikke understøtter mobiliteten på arbejdsmarkedet godt nok.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det er da helt klart, at det, hr. Ole Sohn spørger om, da er vores hovedudfordring i den kommende tid. Nu er konjunkturerne vendt, ledighedskøen falder dramatisk, og derfor skal vi da sørge for, at når der opstår flaskehalse, når der opstår problemer, kan vi levere de ledige hænder, der skal udfylde det job. Det er jeg fuldstændig enig med hr. Ole Sohn i. Derfor skal vi jo også kunne sikre, at vi har ledige, der kommer i arbejde i de job, rengøringsjob, job i andre sektorer.

Jeg forstår ikke rigtig, hvad pointen er i, at en minister ikke må tale om, at der kan være problemer her, at det skulle krænke nogen. Hør nu her: Vi har en fælles opgave i at sørge for, at så mange som overhovedet muligt kommer i arbejde, og det er det, jeg i al beskedenhed prøver at yde mit bidrag til.

Ole Sohn (SF):

Alle er enige om, at alle eller flest muligt skal i arbejde. Det, der kan virke krænkende, er, når der er en stor gruppe arbejdsløse, som får at vide af den minister, hvis opgave er at varetage arbejdsløses interesser, at de ikke gider arbejde, at firmaerne ikke kan få ledig arbejdskraft. Det er jo det billede, der står tilbage.

Det er derfor, vi som parlamentsmedlemmer forsøger at sige til ministeren, at man måske skulle finde ud af, om der er en årsag, hvis en konkret virksomhed ikke kan få arbejdsløse ansat. Nu viser det sig, at der tilsyneladende ikke er nogen, der mangler arbejdskraft, men hvis det nu var tilfældet, er det måske virksomheden, der har et problem, som man skal sætte ind på at løse. Er der manglende ressourcer i AF-systemet til at sikre den fornødne uddannelse af arbejdskraften, sådan at man ikke bare kan sige, at vi har tilstrækkeligt med ledige?

Det, der er problemet, er, at nogle gange kan der godt mangle folk til jobbene, men det er, fordi der ikke er folk med de rette kvalifikationer. Så skal de jo opkvalificeres. Det er derfor, at man måske særlig som minister skal se, om der er nogle årsager til, at der kan være enkelte steder, hvor man ikke kan skaffe den fornødne tilstrækkelig kvalificerede arbejdskraft, og så undersøge det frem for at udtrykke sig på en måde, som vil føles krænkende, hvis man var arbejdsløs.

Hvis det var mig, der havde været arbejdsløs i Nordjylland, så ville jeg føle mig krænket.

Kl. 15.40

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg må sige, at jeg jo en gang imellem løber ind i, at vi kan se, at der er mangel på skolelærere. Der er ledige vikariater mange steder. Samtidig er der skolelærere, der går ledige. Vi mangler sygeplejersker overalt i Danmark. Vi kan se, at der er nogle, der går ledige. Inden for bygge og anlæg er man i fuld gang, og vi ser, at der er nogle ledige.

Derfor sætter vi selvfølgelig særligt ind på de områder, og det går jeg ud fra at vi er enige om,

fordi det er uacceptabelt, at der er ledige job, vi ikke kan besætte, og det er selvfølgelig paradokset.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Ole Sohn i beskrivelsen af, hvad arbejdsmarkedspolitik går ud på. Det går jo dybest set ud på, at folk skal kunne få de kvalifikationer, der er nødvendige til de ledige stillinger. Men jeg synes, det er lidt søgt ligesom at fremstille det, som om der ingen problemer er på det her område. Det er det, jeg synes skyder lidt ved siden af, for det kunne jo godt være, at der var lidt rigtigt i, hvad Jonna Vall Jensen oplyser.

Ole Stavad (S):

Jeg mener faktisk, at det her er en lidt principiel diskussion også om, hvordan ministre agerer. Det, der sådan skuffer mig, er, at beskæftigelsesministeren vælger at udsende en pressemeddelelse og viderebringe det, som man vel godt – i citationstegn – kan kalde for et rygte.

Når der så spørges her i Folketinget, hvilken baggrund ministeren havde for det pågældende rygte, så synes jeg i hvert fald, det springer mig i øjnene, at beskæftigelsesministeren, der – glædeligvis stadig væk – har sit eget apparat i Nordjylland, helt åbenbart, inden han viderebragte rygten, ikke har spurgt sine egne folk i den pågældende landsdel, om det nu også var korrekt. En sådan oplysning har en helt anden vægt, når det er ministeren, der lægger ord til den.

Jeg vil gerne have bekræftet, at det er det, der er foregået.

Så vil jeg godt lige supplerende spørge: Tjekkede ministeren, inden han sendte sin pressemeddelelse ud, om den pågældende virksomhed, som han henviser til, havde lagt stillingerne på Jobnet, det unikke redskab, som ministeren stiller til rådighed for både lønmodtagere og arbejdsgivere, sådan at der er en god mødeplads? Kan ministeren oplyse, at det var han sikker på at det havde man gjort, da stillingerne stadig væk ikke var besat?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu vil jeg henviser til den radioudsendelse, vi snakker om, fra den 9. maj, og så vil jeg jo gerne sige, at jeg kunne i den arbejdsmarkedspolitiske redegørelse fra Nordjylland se, at specielt rengørfirmaer havde svært ved at skaffe stabil arbejdskraft. Derfor mener jeg, at jeg som minister har en pligt til at sørge for, at de her ting bliver

afhjulpet, så vi kan skaffe den ledige arbejdskraft.

Jeg forstår knap nok pointen i det, vi diskuterer her i dag, at det er nogle, der er blevet krænkede over noget. En minister må jo have lov til at sige, hvad han mener hovedopgaven er. Jeg mener, en minister må også have ret til at udsende en pressemeddelelse. Nu er jeg så blevet spurgt, hvad baggrunden er for den, og det har jeg redegjort for her, så derfor synes jeg, at den sag sådan set er udageret.

Det er jo fint, at AF i Nordjylland nu har iværksat en særlig indsats for at afhjælpe de her problemer, og det er da sådan, vi skal gøre det.

Ole Stavad (S):

Jeg synes, det er bekymrende, at ministeren ikke forstår den her debat. Det tror jeg egentlig også han gør, for ministeren ved godt, at når han med ministerstemplet, som man jo skal have meget tillid til, fordi en minister har et helt apparat til sin rådighed, som han kan betjene sig af, udtaler sig, bør man kunne fæste lid til, at de oplysninger, der kommer fra ministeren, ikke er rygter, men er kendsgerninger. Det, ministeren har bekræftet her, er, at det er rygter, han har viderebragt, og ministeren har bekræftet, at han intet som helst har gjort for at skaffe belæg for dem.

Kl. 15.45

Jeg beklikker ikke ministerens ret til at mene hvad som helst, men når nogle af os reagerer, så er det, fordi når ministeren giver sin pressemeddelelse den formulering, han gør, så beklikker han stort set alle ufaglærte i Nordjylland, der ikke er i beskæftigelse, og et eller andet sted beklikker ministeren også de folk, han selv har ansat til at løse en opgave i det nordjyske.

Henvisningen til arbejdsmarkedsredøgørelsen om, at der kan være mangel på stabil arbejdskraft, er en anden diskussion. Det kan godt være, at der er nogle, der er anvist et arbejde og har taget det, men hvis de kan skaffe sig et andet arbejde, vil de måske hellere noget andet, når det er sådan, at muligheden opstår. Derfor er det ingen bekræftelse af den pressemeddelelse, ministeren sendte ud.

Jeg synes bare, det kunne være lidt befriende, hvis ministeren sagde, at han godt fremover vil prøve at gøre sig lidt mere umage for, at når han lagde navn til noget, havde han undersøgt det, så der var mere belæg for det end det, der er fremgået af den pressemeddelelse, ministeren udsendte i den her situation.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg er nødt til at sige, at jeg jo hører bekymringer mange steder om, hvorvidt man kan skaffe arbejdskraft til de ledige stillinger. Det er jo heldigvis den nye diskussion. Det er jo ikke mere end et halvt år siden, vi diskuterede, hvor trist tingenes tilstand var.

Derfor vil jeg bare fastholde, at for mig er det jo en opgave, at når der er job inden for det ufaglærte område, ja, så skal vi kunne levere arbejdskraft på det område, og derfor sætter vi jo ind her.

At jeg så udsender en pressemeddelelse, er jo for at skærpe opmærksomheden om de her problemer, for det er da uacceptabelt, at vi ikke kan levere arbejdskraft, og at der er de mangelproblemer. Det er ikke et specielt nordjysk problem, men nu var det så i anledning af en radioudsendelse i Nordjylland, at jeg udtalte mig.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så går vi tilbage til hovedspørgeren, hr. Bjarne Laustsen, som får ordet for det sidste spørgsmål. Værsgo.

Bjarne Laustsen (S):

Ministeren har ikke bare udsendt en pressemeddelelse med noget varm luft, men et falsum, og det har vi fået afklaret her i dag. Der er overhovedet ikke dokumentation for påstandene om, at virksomheder i Nordjylland ikke kan få folk ansat i rengøringsbranchen. Jeg troede jo, at ministeren virkelig havde fat i en sag her. Det plejer ikke at ligne ministeren bare at komme med sådan nogle løse rygter.

Jeg synes da også, at det er underligt, når ministeren henviser til en radioudsendelse den 9. maj i Danmarks Radio Nordjylland, at det først er den 20. september, at ministeren udsender sin pressemeddelelse. Hvis det var tilfældet, at der var folk, der ikke kunne blive ansat, skulle der så gå fra den 9. maj og til den 20. september, inden det kunne lade sig gøre?

Jeg kan sige til ministeren på baggrund af den sag her, der er kommet frem, at der er et enkelt firma, der har været nødt til at reservere medarbejdere til at sidde og forklare folk, der ringer ind og gerne ville have et job, at de ikke havde brug for nogen, og at de aldeles ikke manglede nogen. Så det, ministeren siger, passer ikke.

Den måde, man kan sikre sig, at folk står til rådighed på, hvis det er det, ministeren er ude

efter, er ved at stikke dem et job. Altså, hvis der er job i en eller anden given virksomhed inden for rengøringsbranchen og der findes så og så mange tusinde ledige i Nordjylland, så giv dem et job. Vi har udstyret ministeren med en mulighed for sanktioner og karantæne i gentagelsestilfælde. Hvad er det, ministeren vil have mere?

Det, vi har været vidne til i dag, er at lægge de arbejdsløse for had, udsprede rygter om ting, der ikke eksisterer i virkeligheden. Det er rigtigt, at ministeren gerne vil aflyse arbejdsløsheden, den eksisterer ikke som et problem, og hvis der endelig er en arbejdsløs, så er det, fordi han ikke gider arbejde. Hele den melodi har vi hørt tusind gange. Nu har vi et konkret eksempel, hvor ministeren siger, at der er nogle, der mangler arbejdskraft, men han kan ikke fremlægge dokumentation for det.

Jeg synes, ministeren skulle være optaget af alle de gode råd, som ministeren har fået, om at sørge for, at der er uddannelse, at der er penge, og give slip på alle de barrierer og restriktioner, der er for uddannelse, som ministeren ikke vil give slip på over for de nordjyske arbejdsløse, så de får nogle muligheder, som de ikke har haft hidtil. Det synes jeg ministeren skulle koncentrere sig om i stedet for at udsprede rygter.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil skam også bruge alle mine kræfter på at sørge for, at vi får ledige job besat, og jeg kan så håbe, at den diskussion, vi har haft her, skærper opmærksomheden om det her problem, sådan at der lykkeligvis kan opstå den situation, som hr. Bjarne Laustsen siger, nemlig at når der er ledige job, bliver der henvist arbejdsløse til dem. Det er jo den lykkeligste udgang på den sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 11

13) Til integrationsministeren af:

Ole Sohn (SF):

»Finder ministeren, at der er tale om en fast og fair holdning, når Udlændingestyrelsen splitter en familie ved at nægte opholdstilladelse til en kvinde, hvis mand har arbejds- og opholdstilladelse i Danmark, og hvor deres fælles børn har opholdstilladelse og går i dansk skole/daginstitution?«

Skriftlig begrundelse

Det virker uforståeligt, at Udlændingestyrelsen har udvist Nuriye Yilmaz, gift med Mustafa Yilmaz, der arbejder i Nykøbing Sj. Nuriye Yilmaz er mor til parrets fire herboende børn, hvoraf to går i folkeskole og to i daginstitution.

Det virker ikke mere logisk, at Udlændingestyrelsen bl.a. begrundet afslaget med, at Nuriye Yilmaz' far og hendes to søskende også er bosat i Danmark, samt at styrelsen i afslaget har lagt vægt på, at hendes ægtefælle taler dansk, og at han også har to søskende i Danmark. Det, at hovedparten af begge ægtefællers familie er bosat i Danmark, bruges således som argument for afslag på Nuriye Yilmaz' opholdstilladelse, hvilket ikke umiddelbart virker som udtryk for en fast og fair holdning.

Kl. 15.50

Ole Sohn (SF):

Normalt går jeg ikke så meget ind i Integrationsministeriets område, for jeg er sådan set grundlæggende uenig i integrationspolitikken, men en gang imellem bliver jeg noget overrasket, og det er jeg så blevet i den her sag, og det er baggrunden for spørgsmålene, over, at et menneske har fået afslag på opholdstilladelse i Danmark med den begrundelse, at vedkommendes og vedkommendes ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke er stor nok. Virkeligheden er, at der er tale om en mor, hvis mand har opholdstilladelse, arbejde, er forsørger, ikke ligger det offentlige til last, at parrets fire børn har fået opholdstilladelse, og så udviser man moderen med den begrundelse, at familiens samlede tilknytning ikke er stor nok. Hele familien bor i Danmark.

Og ikke nok med det skriver man i afslaget som begrundelse, at det er taget i betragtning, at moderens far og to søskende er bosat i Danmark. Det er en begrundelse for udvisningen.

En anden begrundelse for udvisningen er, at styrelsen ved afgørelsen har taget i betragtning, at vedkommendes ægtefælle taler dansk og har to søskende, der er bosat i Danmark. Så er det, man spørger: Hvori ligger ikke den faste, men den *fair* integrationspolitik i den her afgørelse?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det kan godt være, hr. Ole Sohn normalt ikke blander sig i integrationsspørgsmål, men jeg er dog vidende om, at hr. Ole Sohn har mange års erfaring i Folketinget og også ved, at Folketings-

salen nok ikke er det helt rigtige sted at drøfte en konkret sag, der er stillet et § 20-spørgsmål om.

Jeg har som minister ikke mulighed for at svare på en konkret personsag, for det ville kræve, at vi diskuterer personoplysninger. Jeg tror også, at hr. Ole Sohn vil være enig med mig i, selv om hr. Ole Sohn nu har fremlagt en del ting, at det ikke er hensigtsmæssigt. Så det har jeg ikke mulighed for, og jeg synes heller ikke, det er hensigtsmæssigt, at vi står her og behandler en konkret sag, og som minister har jeg simpelt hen ikke mulighed for det.

Men jeg kan generelt oplyse, at udlændingemyndighederne, når de træffer de her afgørelser, altså inddrager samtlige de oplysninger, der ligger, som kan belyse ægtefællernes samlede personlige og familiemæssige situation og tilknytning til Danmark.

De er også indgået i denne sag, som de gør i alle andre sager, og det ligger til grund for den endelige afgørelse.

Men jeg har ikke mulighed for at gå ind i en konkret sag, selv om hr. Ole Sohn hiver den endnu mere frem. Det har jeg altså ikke mulighed for inden for de rammer, der ligger for svar på § 20-spørgsmål.

Ole Sohn (SF):

Ministeren har så sandelig da mulighed for at give en redegørelse for, hvad det er for nogle principielle overvejelser, der ligger bag Udlændingestyrelsens afgørelser. Det er netop derfor, jeg har fremlagt sagen på det grundlag, jeg har gjort.

Ministeren må da kunne give et svar til Folketinget på, om det er udtryk for en fair integrationspolitik, at man i en familie, hvor Danmark altså har givet en ansøgers ægtefælle og fire børn opholdstilladelse, nu river moderen væk fra sin mand og fire børn, eller om det er et udtryk for en fejl. Hvis det er det, så må man tage sagen op igen.

Men der må jo ligge nogle principielle overvejelser bag, at man kan komme i situationer, hvor Udlændingestyrelsen mener, det er udtryk for en fair integrationspolitik, at man skiller et ægtepar ad, hvor man siger ja til, at manden og fire børn har opholdstilladelse, mens moderen ikke får det.

Moderens familie og mandens familie bor i Danmark; alle på nær en bor i Danmark. Det er jo principielt, det er jo ikke et spørgsmål om navnet. Når jeg har nævnt navnet ikke i det her

spørgsmål, men i det efterfølgende, så er det, fordi det er en offentligt kendt sag.

Men på det principielle plan må ministeren da have en holdning.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er altså ikke en principiel sag, sådan som hr. Ole Sohn lægger den frem, for der ligger en konkret, individuel vurdering bag.

Men ja, jeg synes, det er en fair udlændingepolitik, at man vurderer den samlede tilknytning til Danmark i forhold til ægtefællernes hjemland. Den er da også foretaget i den konkrete sag, så meget kan jeg dog sige, for den bliver foretaget i alle sager. Jeg synes, det er et helt fornuftigt krav at stille, at man kigger på den samlede tilknytning.

Der indgår alle de oplysninger i overvejelserne, der er om begge ægtefæller og den samlede familie.

Men jeg kan ikke gå længere ind i den konkrete sag.

Kl. 15.55

Ole Sohn (SF):

Altså, ministeren må da kunne svare på, om det er udtryk for en fair holdning, at man i et afslag siger til en ansøger: Du får et afslag, fordi din far og dine to søskende er her. Du får et afslag, fordi din mand og dine fire børn har fået opholdstilladelse. Altså, et eller andet sted må der da være et menneskeligt hensyn. Man splitter en familie ad.

Så var det da mere fair at sige: I skal ud, hele banden. Man kan da ikke bare give en far og fire børn opholdstilladelse og så smide moderen ud. Tænk i øvrigt på, at resultatet kan blive, at det offentlige får en hel del omkostninger i forbindelse med børnenes fremtid, men det er en helt anden sag. Men rent menneskeligt må det da være mest fair enten at smide dem alle sammen ud eller sige, at familien da i det mindste skal være sammen. Man kan da ikke skille fire børn fra deres mor og så sige, at det er en fair politik.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Når vi giver folk opholdstilladelse i Danmark, så stavnsbinder vi dem ikke til Danmark. Der ligger også et valg, som en familie må foretage. Men jeg synes, at når hr. Ole Sohn åbenbart har i hvert fald et vist kendskab til den konkrete sag, ja, så bør han kigge dybere ned i den og se, hvordan tilknytningen til Danmark i den her familie samlet er. Det er det, der har ligget til grund.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så er det hr. Morten Østergaard som første med-spørger.

Morten Østergaard (RV):

Selv om jeg ikke har samme erfaring som hr. Ole Sohn, så tror jeg, jeg føler mig på sikker grund, når jeg nu spørger konkret til udlændingelovens § 9, som jeg tror det med rimelighed kan tillades at diskutere, er der det ikke netop sådan, at der jo rent faktisk står udtrykkeligt i loven, at en af de ting, som netop kan give undtagelse fra tilknytningskravet, er hensynet til familiens enhed?

Kunne ministeren ikke gøre sig den ulejlighed at forklare os, hvilken type familieenhed man skal have, for at det hensyn vægter højere end tilknytningskravet, når det nu i det hypotetiske eksempel, vi her har hørt om, ikke gør sig gældende? Altså, i hvor mange år skal man hvor mange generationer tilbage, hvor mange slægtled have boet her i landet, før hensynet til familiens enhed gør sig gældende? Det må man kunne forholde sig direkte til ifølge det, som står i § 9 i udlændingeloven, nemlig at når hensynet til familiens enhed taler imod, så skal tilknytningskravet lægges til side.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jo, men en familie har ikke et retskrav på, at den absolut skal være i Danmark, at den skal kunne etablere sig som familie, hvis den har en stærkere tilknytning til et andet og begge ægtefællers hjemland. Det har den ikke noget retskrav på. Men det hensyn bliver også taget med i vurderingerne.

Så spørger hr. Morten Østergaard, hvor mange slægtled man går tilbage. Hr. Morten Østergaard ved udmærket godt, at der ikke skal slægtled til, men at der skal et vist antal år til. Det kan være mange år, men det kan faktisk blive færre år, hvis man har en meget stærk tilknytning til det danske arbejdsmarked.

Alle de ting indgår i den konkrete vurdering, og der bliver også kigget på den samlede familie.

Morten Østergaard (RV):

Jeg blev lidt forvirret over det med retskravet, for jeg læser § 9 i udlændingeloven sådan, at opholdstilladelse kun kan gives, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 28 år, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Ellers kan op-

holdstilladelsen kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning til Danmark er større end deres samlede tilknytning til et andet land.

Derfor må man vel sige, at det er fair nok på baggrund af den paragraf at sige, at folk rent faktisk har et retskrav på, at hensynet til familiens enhed, som står nævnt specifikt i § 9, netop taler imod tilknytningskravet.

Vi kan vel i det mindste få bekræftet, at hensynet til familiens enhed højt og tydeligt står i loven som vægtende højere end tilknytningskravet.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er en samlet vurdering, der bliver foretaget, og nej, tilknytningskravet kan ikke blot tilside-sættes. Det er en samlet vurdering.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så går vi over til anden medspørger. Det er hr. Thomas Adelskov, værsgo.

Thomas Adelskov (S):

Den her sag interesserer mig også lidt, for jeg synes faktisk, det er en ret ulykkelig sag. Altså, når ministeren siger, at der er tale om en samlet vurdering, så vil jeg godt spørge ministeren, om det ikke sådan bare i ministerens principielle overvejelser, når man foretager en samlet vurdering, bør indgå, at de fire børn og ægtefællen har fået opholdstilladelse i Danmark, mens man udviser moderen.

Kl. 16.00

Altså, i min optik må familiens samlede enhed jo også betyde, at børnene rent faktisk har krav på en hel familie, og at børnene har krav på både en mor og en far, som vi ellers hævder og vægter i al mulig anden lovgivning.

Så på det principielle niveau: Synes ministeren ikke, at det, at de fire børn har fået opholdstilladelse i Danmark, må vægte væsentligt i forhold til at kunne give moderen opholdstilladelse, når man ser på familiens samlede enhed?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Altså, man kan ikke omvendt bruge børn til at trække folk hertil. Der bliver foretaget en samlet vurdering af ægtefællernes tilknytning til Danmark. Det ligger til grund for den her sag som for de øvrige sager.

Hr. Thomas Adelskov henviser til den konkrete sag. Jeg vil sådan set opfordre Folketingets medlemmer til, at hvis de virkelig gerne vil have

belyst denne her sag, virkelig gerne vil have oplyst på et sagligt niveau, hvad baggrunden for den her afgørelse egentlig er, så at spørge ad de kanaler, hvor jeg som minister har mulighed for at give de fulde oplysninger. Man har altså mulighed for at stille et fortroligt spørgsmål, så jeg kan give et fortroligt svar. Det gør vi, når det handler om personlige oplysninger. Vi begynder ikke at drøfte personers helt private forhold her i Folketingssalen. Det er ikke særlig hensigtsmæssigt, og det håber jeg også at de folketingsmedlemmer, der er til stede her, er enige i.

Hvis man ønsker at gå sagligt ind i den her sag og baggrunden for den, så er man meget velkommen til at stille mig et spørgsmål i en sammenhæng, hvor jeg kan svare på sagen i fortrolighed.

Thomas Adelskov (S):

Jeg tror, at de fleste af os meget nødig vil være bragt i den situation, at nogle konkluderer, at vores tilknytning til et givet geografisk område er større end vores tilknytning til børnene.

Det er sådan set derfor, jeg synes, at man godt principielt set kan stille det spørgsmål, om ikke også ministeren kan være enig i, at der, når børnene og ægtefællen har opholdstilladelse i Danmark, så også ser ud til på det principielle plan at være en meget stærk tilknytning til børnene og til ægtefællen, og derfor bør det af hensyn til familiens enhed vægtes, at både børn og ægtefællen har fået opholdstilladelse i Danmark.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jo, men den samlede tilknytning vil stadig væk skulle indgå.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så går vi tilbage til hovedspørgeren, og det er hr. Ole Sohn, værsgo.

Ole Sohn (SF):

Jeg indrømmer, at der er meget, jeg ikke forstår. Det her forstår jeg simpelt hen ikke.

Det her er jo om en person, den konkrete person er fuldstændig ligeegyldig. Der er en person, der har fået afslag. Personens ægtefælle og fire børn har ministerens embedsapparat givet opholdstilladelse. Personens far og to søskende har fået opholdstilladelse. Ægtefællens familie bor her. Alle – alle – ansøgerens familiemedlemmer bor i Danmark og har fået opholdstilladelse af Udlændingestyrelsen, bortset fra én, og så siger

ministeren, at den samlede tilknytning er større til Tyrkiet.

Enten er der et eller andet, jeg ikke forstår, eller også er der tale om en eller anden kynisme, som gør, at ved at tage moderen fra børnene kan man måske få de andre til også at rejse. Det er den eneste form for logik, jeg kan se, for ellers forstår jeg simpelt hen ikke, hvordan ministeren kan sige ud fra en samlet vurdering, at moderen ikke må få opholdstilladelse, når kendsgerningen er, at samtlige familiemedlemmer inklusive og ikke mindst ansøgerens fire børn af danske myndigheder har fået det. Det er svært at forstå.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Der er selvfølgelig ingen kynisme i det her. Jeg kan ikke gøre andet end at opfordre Folketingets medlemmer til, hvis de på et sagligt grundlag vil have oplysning og information om den her konkrete sag, som åbenbart forarger et par af Folketingets medlemmer så meget, at bruge de redskaber, de som folketingsmedlemmer har, for man ved, at jeg som minister selvfølgelig ikke kan diskutere denne her sag som hypotetisk. Hvis jeg begynder at gå ind i den, så kan man altså udlede en masse af det.

Jeg har ikke mulighed for at svare på det konkrete, men jeg vil meget gerne svare folketingsmedlemmer på spørgsmålet, også i den konkrete sag, i fortrolighed, for det er sådan, vi behandler personlige oplysninger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 16.05

Spm. nr. S 12

14) Til integrationsministeren af:

Ole Sohn (SF):

»Finder ministeren, at der er tale om en fast og fair holdning, når Udlændingestyrelsen ser bort fra alle humanitære hensyn i forbindelse med afslaget på ansøgning om opholdstilladelse til Nuriye Yilmaz?«

Skriftlig begrundelse

Familien er godt integreret i Danmark. Nuriye Yilmaz' ægtefælle arbejder og forsørger familien, børnene går i dansk folkeskole/daginstitution, og Nuriye Yilmaz har privat taget sprogundervisning og deltager i kommunens lektiecafe.

Hovedparten af begge ægtefællers familie og sociale netværk er bosat i Danmark. Og familie-konsulenten i Nykøbing-Rørvig Kommune anbefaler, at hun forbliver i Danmark. En splittelse af familien er naturligvis en belastning for alle, og ikke mindst børnene, der alle er meget påvirket af tragedien, som udvisningen har påført familien.

Ole Sohn (SF):

Det er et spørgsmål om ministerens mulighed for at give opholdstilladelse af humanitære grunde. Apropos udlændingelovens § 9, som siger, at hensynet til familiens enhed spiller en meget stor rolle, så er spørgsmålet:

I hvilke situationer vil ministeren overhovedet kunne forestille sig at gå ind og give en humanitær opholdstilladelse for at holde en familie samlet? Når ministeren har givet opholdstilladelse til manden og fire børn, kan det så overhovedet tænkes i nogen som helst situationer, at en mor også kunne få opholdstilladelse?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Der er jo ligefrem i selve spørgsmålet henvist til en person med navns nævnelse. Jeg har ikke det samme privilegium, at jeg kan gå ind i den.

Der er nogle helt klart afgrænsede regler for at give humanitær opholdstilladelse. De handler primært om at sikre folk, hvis de er meget syge og har behov for særlig hjælp. Det er sådan helt overordnet de kriterier, der ligger for humanitær opholdstilladelse, og de er sjældent relevante, når vi taler familiesammenføring.

Ole Sohn (SF):

Det vil sige, at der ifølge ministeren på ingen måde kan være tale om, at udlændingelovens § 9, der taler om familiens enhed, kan danne grundlag for opholdstilladelse af humanitære grunde? Ministeren kan altså ikke forestille sig, at det kan have en eller anden humanitær betydning som mor at være sammen med sine børn?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er nødt til at gentage, at hr. Ole Sohn jo stiller mig i en fuldstændig umulig situation, for vi kan ikke stå her i salen og sagsbehandle en konkret sag. Og så tror jeg simpelt hen, jeg vil lade den stå dér.

Ole Sohn (SF):

Jeg stiller et principielt spørgsmål. Udlændingelovens § 9 giver mulighed for humanitær op-

holdstilladelse, specielt når der er tale om familiens enhed. Så spørger jeg: Kan man overhovedet forestille sig en situation, hvor ministeren vil give opholdstilladelse af humanitære grunde for at holde en familie samlet? Det kan man da svare ja eller nej til. Det er da et spørgsmål om holdning, om fairness eller ej. Ja eller nej.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):
Jamen altså igen, så er det meget svært. Hypotetisk set skal det være et meget, meget, meget særligt tilfælde, hvis det overhovedet findes, hvor man taler om humanitær opholdstilladelse i en situation, hvor man ikke har kunnet få ophold på en familiesammenføringssag.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):
Så er det hr. Thomas Adelskov som medspørger.

Thomas Adelskov (S):
Sådan rent hypotetisk og rent principielt: Synes ministeren ikke, at der er et humanitært grundlag, når man tager i betragtning, at der nu er en far med fire børn, fire børn, der så mangler deres mor i Danmark? Burde det i sig selv ikke være nok til, at man på det grundlag kunne give et ophold på det humanitære grundlag, bare principielt?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):
Beskrevet på den måde er der ikke umiddelbart grundlag inden for de rammer, der ligger for humanitær opholdstilladelse, for at give sådan et ophold. Humanitær opholdstilladelse er altså ikke en bemyndigelse til ministeren til at give ophold, fordi ministeren nu synes, at det er synd. Det er faktisk meget afgrænset, hvad det er, der kan give humanitær opholdstilladelse.

Thomas Adelskov (S):
Kunne ministeren så ikke lige forklare Folketinget, hvad man forstår ved familiens enhed som baggrund for at kunne give opholdstilladelse?

Jeg synes, at denne her konkrete sag er meget ulykkelig, fordi der rent faktisk nu er en familie i Danmark, der står uden mor. Det er en familie, som ifølge det oplysningsgrundlag, jeg har, rent faktisk har været meget integrationsvillig. Og konsekvensen er vel i realiteten, at man kan se frem til, at det bliver en belastning for de sociale myndigheder, fordi man vel ikke har nogen forestilling om, at en far vil kunne klare sig alene med fire børn.

Så kunne ministeren på det principielle grundlag ikke oplyse Folketinget om, hvad det er, der ud over det at have fire børn i Danmark og en ægtefælle i Danmark kunne være nok til, at man af hensyn til familiens enhed kunne få opholdstilladelse?

Kl. 16.10

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):
Helt principielt vil det spille ind, hvis familien ikke har mulighed for at bosætte sig i sit hjemland. Så vil det spille en rolle.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):
Anden medspørger er hr. Ole Stavad.

Ole Stavad (S):
Jeg forstår godt ministerens vendten sig imod at foretage konkret sagsbehandling her i salen, derfor vil jeg bare til oplysning sige, at jeg ikke kender den pågældende konkrete sag, men at jeg synes, at der er nogle meget principielle spørgsmål i det her. Derfor vil jeg godt spørge ministeren:

Hvorfor mener ministeren – altså i ministerens opfattelse, hvis jeg må spørge på den måde – at Folketinget har vedtaget en lov, hvor familiens enhed er nævnt som en særlig begrundelse for at kunne give opholdstilladelse, hvis det er sådan, at ministeren har en fortolkning som den, hun tidligere har givet udtryk for rent principielt, der siger, at det kun er i helt særlige situationer, hvis det overhovedet kan forekomme, at det ville spille en rolle?

Det er det, jeg ikke forstår. Jeg spørger: Hvorfor mener ministeren, at Folketinget har vedtaget den lov med den formulering, hvis det er sådan, at den fortolkning, som ministeren hidtil har givet i sin besvarelse, er den, som man administrerer efter i Udlændingestyrelsen og hos ministeren?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):
Der er mange forhold, der kan spille ind, og nu tror jeg, at hr. Ole Stavad blander nogle spørgsmål og svar sammen. Der hvor jeg sagde, at det skulle være et meget, meget særligt tilfælde, var i spørgsmålet om en humanitær opholdstilladelse, hvor vi taler om noget helt andet. Her taler vi principielt om en familiesammenføring.

Familiens enhed spiller en rolle i den samlede vurdering. Men når man kigger på tilknytningskravet og kigger på familiens enhed, så indgår der også i vurderingen, hvad mulighederne er.

Vi har bl.a. haft drøftelserne om flygtningefamilierne, hvor vi selvfølgelig skal sikre, at det ikke er sådan, at familien ikke har mulighed for som alternativ at bosætte sig samlet i hjemlandet. Der er hensynet til familiens enhed.

Ole Stavad (S):

Jeg går ud fra, at ministeren og jeg er enige om, at vi har to rimeligt adskilte problemstillinger. Den ene er spørgsmålet om folk, der er indvandret, og den anden er spørgsmålet om flygtninge, at familiesammenføring på flygtningestatus er en anden problemstilling end den, vi taler om her, i hvert fald som jeg har forstået tingene.

Når vi derfor snakker om tilknytningskrav, og vi snakker om familiens enhed, så kan vi sige, at hvis ens primære familie med ægtefælle, med børn – og også længere ude – bor og har arbejdstilladelse i Danmark, og man så ikke får en sådan opholdstilladelse, så vil vi skille hele familien i forhold til § 9, der taler om familiens enhed.

Så er det bare, at jeg simpelt hen ikke forstår de principielle svar, som ministeren har givet. Det kan godt være, at det er mig, det er galt med, det skal jeg ikke kunne afvise, men jeg synes bare ikke, at ministeren på nogen måde har klargjort, hvad det er for nogle holdninger, ministeren har, og dermed vel også, hvad det er for en administration, der eksistererovre i Udlændingestyrelsen. Det er jo det, der bekymrer os mere og mere. Tilsyneladende er det meget afhængigt af, hvad det er for en sagsbehandler. Der er tilsyneladende ikke meget linje i det, der foregår, og når man beslutter en ny linje, er det ikke noget, vi andre får noget at vide om.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Om det sidste kan jeg sige, at det simpelt hen ikke er rigtigt. Institut for Menneskerettigheder deler ikke helt regeringens holdninger på det her område, det indrømmer jeg gerne, men der var dog en ting, de slog fast, og det var, at man ikke kan konstatere en tilfældighed i afgørelserne. Der er faktisk en rimelig retssikkerhed og forudsigelighed i de afgørelser, der er. Det synes jeg bare vi skal slå fast, når nu hr. Ole Stavad svinger sig op.

Kl. 16.15

Hr. Ole Stavad bad mig om at komme med et eksempel. Og ja, flygtninge og indvandrere er i mange sammenhænge forskellige ting, men når vi taler om familiesammenføring, så er der altså også flygtninge, som har familiesammenførings-sager, og der er der flygtninge, som ikke har mu-

lighed for som alternativ at bosætte sig i deres hjemland. Det var et eksempel, som jeg svarede på.

Så bare meget kort for at tage nogle eksempler: Det er altså ikke sådan, at man kan komme til Danmark sådan drypvis, få opholdstilladelse, og når der så kommer endnu en til Danmark, er vedkommende løsrivet fra tilknytningskravet. Der kræver vi stadig væk, at man skal have boet i Danmark i en årrække og/eller have fået en meget fast tilknytning til det danske arbejdsmarked. Det kommer til at få indflydelse på, hvor mange år der bliver vurderet ud fra. Så er det den samlede families tilknytning.

Jeg kan kun sige, at når folketingsmedlemmer er meget optaget af konkrete sager, så kan jeg oplyse om disse sager og også de personlige oplysninger i fortrolighed, for vi har forståelse for disse sager, derfor behandler vi selvfølgelig også disse oplysninger i fortrolighed. Så man har mulighed for at få et sagligt og konkret svar på det, som hele det her handler om.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Så går vi tilbage til hovedspørgeren, hr. Ole Sohn. Værsgo.

Ole Sohn (SF):

Der er sådan set ikke nogen, der har tilkendegivet ønske om at få en konkret sagsbehandling. Vi forsøger at komme ind til benet af, hvordan ministerens forvaltning af loven egentlig er. Omkring familiens enhed siger ministeren jo, sådan forstår jeg det, meget direkte, at der kun kan være tale om at holde familien samlet, hvis familien ikke kan bo som flygtninge samlet i oprindelseslandet. Det vil aldrig kunne forekomme for en familie, der får opholdstilladelse som indvandrere.

Jeg forstår bare ikke, hvorfor man så, når den ene person har boet her i 10 år, har fast arbejde og ikke får offentlige ydelser, siger, at børnene ikke kan komme ind, at de ikke skal have opholdstilladelse, at de må blive sammen med moderen i det land, hvor de nu kommer fra.

Jeg forstår bare ikke, hvorfor man siger ja, ja, ja, ja, ja og så til moren nej. Det er mig ubegribeligt, at man kan have en lovgivning, som taler om familiens enhed, og at ministeren så fem gange siger ja til fem af de seks familiemedlemmer, men ikke til den sidste. Så skulle man jo sige nej første gang. Det er simpelt hen ikke til at forstå, specielt ikke når loven siger, at der er en mulighed. Ministeren tilkendegiver nu her, at

den aldrig vil komme i brug, når det gælder indvandrerfamilier. Hvorfor piller man den så ikke ud af loven?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg tror, at hr. Ole Sohn ville forstå det, hvis han bad om at få sagen oplyst konkret, i stedet for at vi står her og diskuterer en sag, som jeg for mit vedkommende slet ikke kan gå yderligere ind i. Der har været en konkret vurdering, hvori bl.a. indgår den samlede tilknytning til Danmark, som skal være større end den samlede tilknytning til hjemlandet. Den vurdering foretages i alle sager, når vi taler om familiesammenføring. Sådan er loven; sådan administreres den.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Bortfaldet spørgsmål

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Spørgsmål nr. S 8, der er stillet til miljøministeren af fru Pernille Blach Hansen, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

Spm. nr. S 8

Til miljøministeren (30/09 05) af:

Pernille Blach Hansen (S):

»Kan ministeren forvente statsministerens opbakning til, at regeringen vil gennemføre kvoter eller øgede afgifter, såfremt der i 2006 ikke sker en væsentlig reduktion af brugen af sprøjtegifte i landbruget, eller vælger statsministeren endnu en gang at underkende ministeren for i stedet at

støtte Venstres miljøordfører, der offentligt har lagt afstand til de virkemidler, som ministeren har anvist?«

Meddelelser fra formanden

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Tilsynet i henhold til grundlovens § 71 har afgivet:

Beretning om tilsynets virksomhed i folketingsåret 2004-05.

(Beretning nr. 4).

Eksemplarer er omdelt:

Medlem af Folketinget Rune Lund (EL) har meddelt mig, at han ikke vil kunne give møde i Tinget i mindst 7 dage, hvorfor han anmoder om orlov, jf. Folketingets forretningsordens § 41, stk. 3, litra a, fra og med den 6. oktober 2005 og om, at stedfortræderen må blive indkaldt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 6. oktober 2005, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 16.18